1
RO
SF
1991
001

SENIORII IMAGINAŢIEI

INTEGRALA SCIENCE FICTION & FANTASY

MIHAIL GRĂMESCU

PHREERIA

Anul ediţiei princeps: 1991

Eagle Publishing House

Ediţia 2010

SENIORII IMAGINAŢIEI

MIHAIL GRĂMESCU - PHREERIA

Mihail Grămescu
Pheeria

Notă: personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.
PHREERIA

Distribuţie internaţională: Eagle Distribution / a division of Eagle Creative Associates S.R.L.
Colecţia *Seniorii Imaginaţiei* este realizată în parteneriat cu **Societatea Română de Science fiction şi Fantasy**
www.srsff.ro
Eagle Publishing House
Editor: Mugur Petronius Cornilă
Co-editare: **Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy**
Managing Editor: Marian Truţă
Redactor: Mihaela Sipoş
Coperta colecţiei: Cristian Homeucă
Prelucrare tehnică: Gabriel Vâlsan
Ilustraţia: Dreamstime
Tehnoredactare: Eagle Publishing House
Ediţia princeps: 1991
Ediţia 2010 este revizuită de către autor
ISBN 978-606-92321-4-9

elefant.ro

Cuprins

REFERINŢE CRITICE

„Pentru el, fantasticul rămâne un nesecat izvor de metaforă vizuală, iluminând în chip specific tablourile inventate.”

Mircea Opriţă, *Anticipaţia Românească*

„Cu dezinvoltura de artist naiv, Mihail Grămescu face abstracţie de codurile cunoscute ale genului; prozele sale, născute parcă sub imperiul unei prea ridicate presiuni a inspiraţiei, ţâşnesc precum jeturile de abur scoase de o locomotivă «Pacific» aflată în staţionare.”

Voicu Bugariu

CĂRŢILE LUI MIHAIL GRĂMESCU

Romane
Phreeria*
Pleniţa memoriei noastre

Volume de povestiri
Aporisticon*
Moara de apă*
Săritorii în gol*
Ildiko*
Răzbunarea Ivonei*
„Ж”*
Comunicare prin Juxtapunere*

Micro-romane
Anomia*
Prietenul*

Non-fiction
Iritaţia*

Poezie
Cioburi de înger
Căderea
Lumină antisolară

Teatru
Premiera

(cărţile marcate cu * sunt în pregătire sau în curs de publicare la Eagle Publishing House)

COLECŢIA SENIORII IMAGINAŢIEI - DESPRE O INTEGRALĂ A SCIENCE FICTION-ULUI ROMÂNESC

Cu volumul de faţă, Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy şi Editura Eagle demarează un proiect ambiţios, care se va derula pe parcursul mai multor ani. Acest proiect, unic în România, îşi propune să strângă într-o singură colecţie întreaga literatură science fiction de limbă română, de la origini până la sfârşitul mileniului II.

Pentru aceasta, SRSFF şi Eagle Publishing House au înfiinţat colecţia Seniorii Imaginaţiei, colecţie gândită ca un instrument de repunere în circuitul cultural atât a volumelor de ficţiune încadrabile, conform aprecierilor critice sau a expertizei noastre, într-unul dintre genurile: science fiction, fantastic, fantasy, horror - cât şi cele de non-ficţiune (teorie şi critică literară, eseistică, etc.) legate de aceste genuri şi scrise de autori români. Desigur, colecţia este deschisă şi ea va putea fi lărgită dacă, la un moment dat, se consideră necesar. Intervalul de timp pe care îl va acoperi această colecţie se întinde pe parcursul a două secole (XIX şi XX) şi va conţine volume de autor, antologii de autori români şi chiar antologii inedite acolo unde va fi cazul, acestea din urmă mai ales cu autorii români din secolul XIX şi ale căror texte au apărut în diferite publicaţii dar niciodată în volum.

Unii dintre dumneavoastră se vor întreba de ce titlurile din colecţie nu sunt înşirate în ordine cronologică. Motivaţia noastră este foarte simplă: am dorit ca proiectul să fie cât mai echilibrat şi să ofere cititorilor eşantioane cât mai largi din ceea ce este science fiction-ul românesc. Prin urmare, alături de autori din secolul XIX vor apărea şi autori de dată mai recentă. Pentru a armoniza diferite opţiuni cu privire la sistemul de publicare al autorilor români, am imaginat un sistem de indexare care va permite o ordonare după mai multe criterii, în funcţie de preferinţele fiecăruia. Astfel cărţile se puteau ordona după anul apariţiei ediţiei princeps, după numele autorului, după gen (ficţiune sau non ficţiune) sau după numărul de ordine din cadrul colecţiei.

Multe dintre titlurile preluate de colecţia *Seniorii Imaginaţiei* au avut mai mult decât o singură ediţie. S.R.S.F.F. a preferat să pună în valoare ediţia princeps, aceasta având pe lângă valoarea culturală şi una subiectiv-sentimentală pentru majoritatea cititorilor noştri.

Ediţiile princeps vor fi, acolo unde este posibil, revizuite şi adăugite de către autori şi vor include, tot acolo unde este posibil, pe lângă textul principal, şi o prefaţă sau o postfaţă despre împrejurările, motivaţiile sau, în unele cazuri, chiar aventurile care au generat apariţia acelei cărţi. Titlurile apărute după anul 2000 vor face obiectul unei alte abordări, acestea intrând ulterior în colecţiile pe care S.R.S.F.F., împreună cu Eagle Publishing House, le va crea la momentul potrivit.

Suntem convinşi că Integrala Science Fiction-ului Românesc va avea un succes deplin, ea constituindu-se nu numai într-o colecţie unică şi impresionantă, de o valoare culturală evidentă, dar şi într-un instrument de lucru pentru viitorii critici şi teoreticieni ai genului.

Mugur Cornilă şi Marian Truţă

PREAMBUL – ÎNLOCUITORUL

Eşti ce vezi! – asta-i deviza mea dacă vreţi să ştiţi. Toate animalele... păţesc la fel ca oamenii, lucru constatat de ştiinţă, şi pun pariu că peste zece, douăzeci de mii de ani, ăi de la oraş vor fi ca betonul, vor avea culoarea betonului, dacă între timp nu se inventează altceva...

Constantin Ţoiu – *Galeria cu viţă sălbatică*

CAPITOLUL 1 UNA ISOLA MUY HERMOSA

1

Paradisul. Am pierdut paradisul. Ne prăbuşim.
Zburătorii cad din înalt cu aripile frânte.
Zburătorii.
Condorii.

2

Din înalturi: planeta: pământ, apă...

Apoi o platformă continentală ca un scut. O platformă netedă, fără munţi, fără văi – un scut monoton, deasupra căruia se roteşte cupola de nori groşi, învolburaţi împrejurul ochiului-de-ciclon într-un turbion pendulând tremurător când într-o parte, când în cealaltă, asemenea unei bule de aer captive sub trei mii de metri coloană lichidă.

Il Condor cuprinde în căutarea ochilor săi neclintiţi întregul peisaj.

VITEZA VÂNTULUI 320.

ALTITUDINE

25 000.

24 000.

23 000.

VITEZA DE ZBOR

341 x 105.

340 x 105.

339 x 105.

SE TRECE PE A TREIA ORBITĂ CUANTICĂ METAGALACTICĂ.[1]

22 000.

21 000.

VEDERE ÎN LUNGIMI DE UNDĂ DIN SPECTRUL RADIO.

Platforma ca un scut este acoperită de o vegetaţie ierbacee.

20 000.

Din loc în loc se înalţă prisme paralelipipedice structurate în valuri concentrice. Compoziţie în bază de siliciu armat. Beton organic. Predomină cromul, nichelul, niobiul, aluminiumul.

19 000.

O aglomeraţie de construcţii.

15 000.

Phreeria. Despicată dintr-un capăt până în celălalt de ruinele terasamentului monoryului.

11 000.

CURENŢI DESCENDENŢI PUTERNICI.

Phreerie cât vezi cu ochii. Lanuri înalte bătute de vânt. O iarbă de alge ţepoase unduindu-şi holdele de cenuşă. Nemărginire cât un continent. Cât o hemisferă. Cât Universul.

10 000.

Terasamentul ruinat al monoryului îşi picură scursura ruginei parapetelor năruite; sânge putred de metal pătând pietrişul sterp de dedesubt. Arcurile de susţinere, contorsionate de eroziune în unghiuri imposibile. Metalul e buretos.

9 000.

SE TRECE PE A DOUA ORBITĂ CUANTICĂ GALACTICĂ.

Aerul spart urlă. *Il Condor* despică atmosfera de ulei cu scutul dinainte activat ionic. Ochii neclintiţi înregistrează.

Elik. Cel-care-vede. Cel-care-are-ochi. *Elik.*

8 000.

Ce vezi?

Un Vertical zdrenţăros, mestecând agale frunze de quiho. Printre algele zburlite spre cer, pare şi el tot o excrescenţă vegetală. O *poartă* printre *porţi*. Un arc (de triumf?), peste spaţiu şi timp.

Este un bărbat scund. Fuioarele bărbii şi părul zvâcnesc în rafalele vântului teribil care bântuie Phreeria.

La limita planetei cu orizontul – nici cer, nici pământ – în ceaţa atmosferei tulburi, soarele roşu, îndurerat, ca o amintire, ca o promisiune, ca o amăgire dezvăluindu-se.

Acolo, departe, dincolo de Phreeria de quiho, în locul de sub soarele roşu, este Ţărmul.

Un ţărm cu cochilii gigantice, triumfale şi erodate, în care vântul urlă, stârnind vuietul mărilor de demult: ghioci prevestindu-ne destinul.

Şi dincolo de Oceanul de Praf, care se preschimbă în mocirlă la fiecare anotimp ploios – *una isola muy hermosa.* Dincolo de Oceanul de Praf: Paradisul!

3

Ghemados se numesc Verticalii sălbatici care rătăcesc prin Phreerie. *Ghemados.* Verticalii nimănui. Verticali de nicăieri. Verticali fără căpătâi. Golani. Dezertori. Serendari. Cu picioarele înfăşurate în zdrenţe, cu labele piciorului vârâte în cutii de carton atârnate de gleznele jupuite cu legăturile şomoioagelor de quiho.

Ghemados

Mestecându-şi fără încetare quihoul aspru care face gura pungă, strepezind dinţii, quihoul Phreeriei, care satură fără să hrănească şi care taie setea şi goneşte somnul, întărindu-l pe ghemados, ca să străbată fără popas drumurile Phreeriei fără de sfârşit, de-a lungul ruinei monoryului, până la interferenţa cu drumul cel mare, pavat cu dale, până la drumul de plexită care taie Phreeria dintr-un capăt într-altul, venind de nicăieri şi ducând nicăieri, într-un inel probabil cât toată hemisfera.

Ajuns la drumul de plexită, ghemadosul îşi scoate cutiile de carton de pe picioare spre a şi le lua grijuliu sub braţ. Calcă lipăind pe materialul elastic şi lucios care, încă fierbinte de arşiţă, se mulează sub tălpi. Drumul pâlpâie fluorescent în întunericul Phreeriei, sub cerul străbătut de flashurile întretăiate, când din dreapta, când din stânga – sub cerul clipocindu-şi ochii de lumină ai stelelor fixe, sau deplasându-şi reţeaua pâlpâitoare a traiectoriilor sateliţilor, staţiilor orbitale, navetelor: Condores care bântuie cu zborul lor întreţesut asupra Phreeriei lumii acesteia, cu quihoul ei uniform ca o perie ce nu se răreşte decât în preajma drumului de plexită fierbinte. Doar acolo limbile vegetale îngenunchează supuse înaintea Civilizaţiei, până când se pierd cu totul printre pietricelele alb-albăstrui de la baza plăcilor.

Iarba. Hrana. Cea-care-oxigenează-şi-ascunde.

Aici lasă vederii două mogâldeţe, cu ochi rotunzi, roşietici.

7 000...

Din depărtare se apropie huruind greu camioanele. Convoiul.

6 000...

În larg, acolo unde nici ruinele terasamentului monoryului, nici plexita drumului nu ajung, în larg, în adâncul Phreeriei, în iarba mai înaltă de un stat, acoperind gura craterului 80/78 – Ţara Elsworth, de unde nu vin niciodată veşti: Deçepsion – patria ghemadoşilor cu brâuri de quiho împrejurul coapselor, cu pelerine zdrenţuite din împletituri de quiho atârnând de umeri, cu şomoioage de quiho legate împrejurul gleznelor (atunci când nu-şi feresc labele butucănoase în cutiile de carton de la ambalaje, furate de pe lângă Esland).

Ghemados. Cu păr zburlit. Sălbatici, fioroşi, mârâind gutural între ei în dialectul de neînţeles al Phreeriei cuvinte ale căror pronunţii şi tâlcuri s-au deformat în argoul celei mai josnice periferii. Ghemados. Retraşi, cel mai adesea, în muţenia rumegatului neîntrerupt. Ghemados rumegând quiho.

Ghemados strecurându-se ca argintul viu de-a lungul autostrăzii de plexită, zi şi noapte, fără popas, pândind cu încordare foşnetul Phreeriei, sunetele mărunte ale Phreeriei, spre a se ascunde temător, în valurile înalte de quiho, la trecerea convoaielor, pe care le urmăresc dintre algele înalte ale Phreeriei, cu ochi sclipitori, rotunzi şi aproape inteligenţi.

Când liniştea se pogoară din nou, ghemadoşii ies iar la drum, urmându-şi calea, fără odihnă, zi de zi, noapte de noapte, până când sclipirile intermitente din cer devin uniforme şi continui, unindu-se într-o zi fără sfârşit, şi mai departe, până sub bolta de nori şi până la îngrăditura de sârmă ghimpată a parcului uriaş care împrejmuieşte Phreeria, sau cu care Phreeria împrejmuie. Ajunşi aici, ghemadoşii se opresc un moment înaintea panoului de fibre optice, zgâindu-se la lumina emanând din ele. Se duc, cu un fel de curiozitate indiferentă şi îngândurată, să pipăie literele în relief: FARC.

(„F”-ul violet închis, „A”-ul alb, „R”-ul roşu şi „C”-ul albastru.)

După care, ghemadoşii se îndreaptă cu paşi leneşi spre santinela de la poartă şi întreabă:

— Dove es l’Apuntamento?

Vocile ghemadoşilor au inflexiuni stranii, cu tonuri grave. Ochii lor caută furiş, vinovat.

Sentinela face semn cu bărbia către pichetul de pază unde, în spatele pereţilor polistratificaţi de siliciu transparent, un ins mătăhălos, îmbrăcat într-un combinezon autonom negru, la gât cu cravată cu ac de aur cu diamant – un tip atât de robust încât faţa-i este transpirată în ciuda aerului rece din încăperea cu pereţi transparenţi – întreabă:

— Questo es il tuo nombre?
— Ghemados.
Funcţionarul potriveşte într-una dintre nişele amfiteatrului ca o orgă din faţa sa o mărgică de sticlă care se aprinde colorat. Încăperea se umple de acordurile nespus de suave ale unei melodii, alta de fiecare dată, şi pe ecranul de deasupra intrării apare scris cu literele verzi ale LED-urilor:
GHEMADOS.
Ghemadosul trece prin culoarul de recepţie, în vreme ce, în spatele lui, pe ecran, computerele consemnează algoritmul mersului, greutatea, înălţimea, amprentele papilare, pulsul, tensiunea arterială, spectrul vocii, temperatura ţesuturilor, mirosul specific, compoziţia cromozomială, gradul de contaminare, cazierul: cifre, rânduri de cifre şi litere frumos ordonate.
Odată trecut de recepţie, ghemadosul iese din Apuntamento pe uşa cu numărul 2 şi, urmând banda albă ce jalonează mijlocul drumului interior ce continuă autostrada, se îndreaptă către gura neagră a Hangarului, căscată ştirb sub cerul întunecat. Dincolo de Hangar – masive, paralelipipedice, iluminate – blocurile coloniei urcă în amfiteatru. Sub cerul vânăt şi apăsător, clădirile par mai reci şi mai curate.
Soarele Phreeriei s-a stins. Din norii joşi începe să ningă cu fulgi mari cât un lat de palmă.
Zeci de mile, sute de mile împrejurul FARC păsările Phreeriei nu cântă, nu există nici zi, nici noapte, şi nu poţi asculta greierii întins în iarba înaltă de quiho.
Numai urletele câinilor sălbatici mai răzbesc uneori până la mocirla de aici.
Între Hangar şi blocurile din zare, ca un schelet de animal colosal, se întinde Şantierul-de-Construcţii. La Favela.

4

5 000
Nu te teme! Desprinde-te!
4 000
Eşti un Condor! Un Con-andores.[2]
3 000.
Esland.
Cartierul de vest al megalopolisului.

Cele mai înalte edificii.

Coeficient de contaminare: X 20 000.

VITEZA DE ZBOR 17 X 134. CURENŢI ASCENDENŢI. VEDERE ÎN PLAJA INFRAROŞIE A SPECTRULUI.

Ferestrele sclipesc în lumina soarelui roşu al asfinţitului.

Soarele alb cu lumină polarizată scânteiază din 15 în 15 secunde în cadranul 5, aproape de zenit. (Cerul e senin. Erodaţi şi murdari – pereţii din spate ai construcţiilor; praful se cerne peste panourile solare ale ultimului nivel, aburind.

O fereastră neetanşeizată cu ecranaj de câmp. Undele emisiei-ecou răzbat în încăperea pustie. Pe displayul unei terminale pâlpâie Emisiunea W, capitela C.

C este o şcoală de elită.

Joseph Knecht, ultimul „învăţător”, a spus, cu foarte mult timp în urmă: „Dacă Pamântul ar fi o *şcoală de elită*, dacă Ordinul ar fi obârşia tuturor oamenilor, iar prezidentul Ordinului – Dumnezeu, cât de desăvârşite ar fi asemenea fraze şi Regulamentul întreg!”

Astăzi, în fiecare apartament există câte o terminală pe care *Marele Ludus Solemnis* dirijează mulţimile de *repetitores* cu tonurile înălţătoarei sale *Missa Brevis.*

Dincolo de preparatoresii şi magisterii W, în spatele celui cunoscut, (sau, mai precis, necunoscut) sub titlul de Magister Ludis: – *Hirslandul*, imperiul nebulos, determinând. Nu se ştie cum. Nu se ştie conform căror legi.

Prin Castalieni, forţa W este nelimitată. Prin W, forţa Hirslandului este obscură.

„Castalianul nu trebuie să devină politician”, decreta cândva Knecht.

Azi, Castalia este lumea, iar Hirslandul, prin W, se confundă cu un concern economic internaţional şi para-militar.

Începând cu Cea-De-A-Treia-Pace-Mondială, civilizaţia umană – dacă nu specia ca atare – a încetat să mai existe.

Knecht îşi exprimase cândva îndoielile despre viitorul Jocului astfel: „Aşadar, eu consider că în cazul unor răsturnări politice, şi mai cu seamă războinice, Jocul cu Mărgele de Sticlă este pierdut”.

Nu, Jocul a supravieţuit.

Dar cu ce sacrificii?

5

Hirsland. Prezidiul conducerii Ordinului.

Un birou acoperit cu velur negru.

Un bărbat cu trăsături viclene, într-o rasă cu însemnele Ordinului brodate cu fir de aur pe piept.

Imaginea prim-planului se estompează printr-un decupaj pe simulator. Se suprapune o imagine de ansamblu a biroului şi a celor trei prezidenţi ai consiliului desemnaţi să arbitreze cazul. Ca imagine de fond se distinge o bandă prelungă de mătase neagră cu semnul Ordinului: TAUTO NIKE. Dar scris într-un singur cuvânt, ca un strigăt de luptă.

Vocea surdă, reţinută, a Hirslandezului se stinge în reverberaţia sugerând o sală adâncă. Toate emisiunile Hirslandului beneficiază de efectul camerei-de-ecou. Dacă sălile din Hirsland au sau nu ecou, asta nu se poate şti. Unde este Hirslandul? Nicăieri. Peste tot. Hirslandul este autoritatea centrală administrativă. Ordinul.

În centrul ecranului apare un punct de sintetizare, care creşte repede, acoperind cadrul. Tăietura de montaj cibernetic. Semnalul de Fond Intangibil.

De dincolo de galaxii, creşte cât Universul Semnul Jocului cu Mărgele Străluminate, dirijând destinele.

W.

Unde este W? Peste tot. Nicăieri.

Treptele jocului se aprind şi se sting multicolor. Polifonia nespus de nostalgică se revarsă în acorduri înduioşătoare. „Muzica unui ev neliniştit este agitată şi cumplită, iar guvernământul lui, anapoda. Muzica unui stat în declin este sentimentală şi tristă, iar guvernământul său, pândit de pericole”. (K).

FARC.

Voce iezuită.

Mâini potrivind pe rafturi mărgele colorate. Mâini aristocratice. Mâini elitare.

Mâini prefirând siliciul vieţilor Verticalilor, strivite în ierbare birocratice: o fiinţă – un semn – o floare. Şi cifre, cifre, cifre.

TAUTONIKE.

Substituirea.

Înlocuitorii Absenţei.

Copii imitând Bunicul cu aer ritual.

Gesturi goale, fără conţinut.

Cadru schimbat:

Hirsland

Discuţii şoptite.

Oameni de oţel, stabilind cu mâini de oţel, destinele.

— Consiliul suprem aprobă El Requerimento, rosteşte prezidentul, a cărui figură a apărut în prim-plan.

Hirsland

Discuţii.

Il presidente:

— Consiliul Suprem aprobă decizia. Toţi cei care au simţit El Requerimento vor rămâne, de-a pururi, Ghemados.

Prim-plan. Un mic preparatores, cutremurându-se. Şopteşte că „îi ridicaţi o clipă numai pentru a-i repudia *in questo quarto de despejo planetar*, răpindu-le chiar şi şansa Celui de pe Urmă Ghemados”.

— Hazardul vieţii, răspunde gânditor Magister Ludi. Legea Jocului.

— Da, rosteşte neconvins măruntul preparatores, numai că „Hazardul” acesta poartă un nume precis şi un semn pentru cei care nu vor trece examenul.

Pe lumea asta totul se câştigă prin examene. Nu există altă lege mai dreaptă. Aceasta este Legea. Ordinul. Altfel, ar domni din nou pe Pământ Dreptul Cetăţii Eterne şi Codexul. Funcia. Şi muzica noastră s-ar stinge.

Pe ecran se conturează din nou semnul Fondului Intangibil.

6

O cameră nemobilată, la ultimul nivel din Esland. O cameră goală, cu câmpul de protecţie neactivat. Un „coridor” de unde alfa.

Şi undeva, departe, Cerul. Cu păsările lui de lumină, survolând Phreeria fără de sfârşit, acoperită de quiho. Şi, în quihoul înalt, sălbaticii în pielea goală, strecurându-se cu mişcări feline.

Ghemados.

Murdari, zdrenţuiţi, mestecând quiho.

Ghemados.

Vag, la limita plajei spectrului sonor, o inimă cât lumea pulsează neîntrerupt, zi şi noapte, ritmul neliniştitor al unui tam-tam rostogolit ca un

Requerimento ce sfidează sunetele suave ce vestesc încheierea înregistrării şi închiderea Fondului Intangibil.

---

[1] Noţiune imaginară, fără fundament ştiinţific. (n.a.)

[2] „Cu aripi”.

CAPITOLUL II CONTRAJOCUL FĂRĂ MĂRGELE DE STICLĂ

Ei da, toate acestea sunt foarte frumoase,
nimeni nu-ţi contestă părerea în această privinţă.
Dar nu oricine poate respira, mânca
şi bea, o viaţă întreagă, numai abstracţiuni.

HERMAN HESSE

1

Convoiul se scurge lin prin noapte. Vehiculele gigantice glisează, levitând pe deasupra câmpului antimagnetic al plexitei. Bordul vehiculelor, luminat albastru, scânteiază violet din cauza ionizării scutului de protecţie ce înlătură frecarea.

Conducătorul în combinezon autonom negru, cu însemne de Condor pe epoleţi, urmăreşte cu chip împietrit succesiunea parametrilor pe pupitrul cibernetic de control. Wund îi scrutează, printre gene, trăsăturile îngheţate într-o grimasă exprimând sila şi indiferenţa. În acelaşi timp îşi zăreşte propria figură oglindită în geamul camionului – ochii alungiţi viclean către tâmple, ridurile fine, cinice, de la colţurile pleoapelor – o figură de Mare Magister din Santa Hernandad, mâna-de-fier a „conducerii” din Hirsland.

„Sunt, deci, ceea ce s-ar chema – pe limba vulgului – o *lepră*“... îşi spune Wund, uşor amuzat de idee. „Am în mână jocul, şi îl joc. O voinţă neînduplecată poate răsturna toate calculele savante, transformând orchestraţia după cum doreşte. Oricât s-ar amuza ei, doi şi cu doi nu ei decid cât face. Ştiinţa, arta, ba chiar adevărul şi dreptatea, au caracter de castă. Totul este să vrei şi să poţi.

Tehnocraţia crede că Vârfurile decid Soarta pe Lume, că ele sunt Moirele, când eu, nevăzut, modific Istoria cu mâinile goale, după cum cred eu de cuviinţă.

Masele oarbe de Verticali sunt pioni pe masa de joc a Puterii – dar nu pentru că-i manevrează W-ul pe tabla jocului său stupid, impregnându-le fiinţa de construcţiile tehnice ale RUNELOR, descompuse şi recompuse fără a fi măcar pricepute de repetitores – ci fiindcă *Jocul* lasă cale de acţiune *întreprinzătorilor,* adică *mie,* deocamdată!“

Închide ochii, săgetat prin amintire de o imagine. De un chip. De o figură de ţânc, obraznic şi sigur de sine. *Numărul unu.* Cel desemnat de *Joc* drept principalul pretendent. Îmbujorat în obraji. Mândru. Inteligent. Un copil frumos.

Poah!

„Oxus, îl chema” îşi aduce aminte Wund. „Oare câţi ani au trecut de atunci?... cincisprezece...”

Întinsese mâna spre creştetul bălai al challangerului, întrebându-l, binevoitor. „Ce mai faci, băieţaş?” Dar când Oxus îl privise pe sub sprâncene, cu o asprime şi indignare de parcă ar fi fost, încă de pe atunci, Magister Ludi, cunoscând Trecutul şi Viitorul, cu destinele adunate în pumnul său ca un mănunchi de iţe însângerate, Wund îşi retrăsese mâna, jurându-şi că va face din junele „moştenitor”, cârpa de şters a tuturor nevolnicilor. Titlul îl va dărui el, Wund, celui mai neajutorat şi mai fad dintre pretendenţi. Celui mai aproape de chipul şi asemănarea sa: birocrat tern şi fără perspectivă, îngropat într-o funcţie anostă, fără ecou, dar destul de puternic încât să poată modifica, din umbră, mai eficient decât o putea face altcineva de pe locurile ierarhice înalte, strălucind în plină lumină a reflectoarelor.

2

— Excelenţă, rosteşte Condorul, aplecându-şi fruntea spre parbrizul de siliu irizând albastru, ceva nu este în regulă...

Camionul se smuceşte puternic, proiectându-i, cu mâinile întinse înainte, către cortina de protecţie electromagnetică a bordului.

După câteva clipe, cei doi îşi recapătă răsuflarea.

În cabina cufundată în întuneric se aude vocea tremurătoare a Condorului:

— Excelenţă...

Apoi, repetat:

— Aţi păţit ceva?

— Nu, răspunde Wund ursuz. Ce s-a întâmplat?

— Nu înţeleg, răspunde Condorul. Monitorul de bord a indicat brusc înregistrarea unei sarcini suplimentare de peste şaptezeci şi nouă de kilograme, ceea ce ne-a trântit, pur şi simplu, de plexita autostrăzii.

Uşile laterale culisează, ridicându-se în afară ca două aripi. Cei doi îşi desfac centurile şi coboară.

Totul pare în ordine. În lanurile înalte de quiho se aud greierii. Pe cerul senin, stelele...

Şi, dintr-odată, un fulger multiramificat brăzdează întreaga boltă, de la un orizont la celălalt, ca un arbore gigantic în flăcări.

— Extraordinar! şopteşte Wund. Un fulger din senin... La lumina cerească se zăresc pentru o clipă norii tivind bolta la orizont: imperii înalte, supraetajate, argintii în partea de sus şi negri ca de smoală la bază – anunţând apropierea de FARC.

— Să mergem, spune Condorul, atingându-i antebraţul.

— Dar ce-a fost asta? întreabă Wund, şi vocea îi răsună fără ecou, parcă neajutorat, sub bolta imensă, cu ochii ei de lumină clipind multicolor.

— Cine ştie... răspunde celălalt firesc. Phreeria.

Înaintea lor, plexita autostrăzii, irizată inegal, apare când mai strălucitoare, în nuanţe către portocaliu, când mai închisă, bătând către verde, albastru şi brun-roşcat. Şi când priveşte în urmă, Wund zăreşte, la câteva zeci de metri înapoi, o porţiune atât de întunecată încât apare aproape complet umbrită, ca şi când o fiinţă ar sta ghemuită acolo la pândă.

— Da, să mergem... rosteşte, înfiorându-se.

Camionul îşi strânge aripile portierelor şi porneşte, nemaidând niciun semn că ar mai avea vreo defecţiune.

3

Ionizând aerul dinainte, camionul demarează şi decolează normal, atingând în circa 45 de secunde cele 300 de mile ale vitezei optime de croazieră, aşa că dispare în zare după mai puţin de un minut şi jumătate.

Mogâldeaţa din mijlocul autostrăzii rămâne în continuare nemişcată.

Ceva care sare din containerul ultimului camion al convoiului, făcându-l să se prăbuşească din levitaţie, trântit cu burta de plexita autostrăzii. Ceva care determină un camion din convoi să se oprească atât de neobişnuit, spre

a sări, la peste o sută cincizeci de mile pe oră, şi a rămâne apoi nemişcat, la pândă, în mijlocul autostrăzii.

Deşi este ceva *viu.* Se simte că e ceva *viu.* I se simte căldura proprie. I se aude pulsul. Fiindcă, deşi stă nemişcat, acolo, pe plexita autostrăzii, sângele lui foşneşte prin vine şi prin artere, pulsând.

Şi stomacul i se mişcă.

Şi, după ce camionul nu se mai vede, ridică fruntea. Deschide ochii.

Ochii îi strălucesc ca unui ghemados. Cu toate că nu rumegă quiho. Nu, nu e un rumegător de quiho.

— Hei, ghemados! i se aude vocea baritonală rezonând metalic, vocea de locuitor în Megalopolis. Hei! Ce vă tot ascundeţi acolo? Hai, ieşiţi afară! Sau aţi paralizat de groază când aţi văzut că opreşte un camion în dreptul vostru?

Din lanul înalt de quiho se ridică două siluete masive, golaşe. Smocurile de quiho de la încheieturi şi de la şolduri, pe întuneric, par ghimpoase. Ochii le sclipesc în noapte, roşii: unuia dintre ei roşu fosforescent, celuilalt roşu ca sângele, roşu adânc, incandescenţi.

Cele două umbre escaladează terasamentul autostrăzii şi se apropie de megalopolitanul care s-a ridicat acum, vădindu-se ceva mai înalt de stat decât tânărul ghemados, însă, deşi citadinul are şi el un trup armonios şi bine legat, pare slab, aproape fragil – un ogar – în comparaţie cu sălbaticul cu torace robust şi umeri şi braţe uriaşe.

Cel de-al doilea ghemados pare foarte bătrân, deşi nu are, probabil, nici cincizeci, dar aşa se întâmplă cu ei, cu ghemadoşii Phreeriei. Ţeasta dezblănită, lucioasă, poartă întipărite cute adânci, prelungite de pe faţa de fildeş, pe lângă urechile ascuţite, până în creştet.

— Cum sar Verticalii din Megalopolis din camioane, când zboară? întreabă ghemadosul cel bătrân.

Tânărul, cu mâinile încrucişate pe piept şi fruntea ridicată mândru în noapte, tace, scrutându-l, cu ochi de sânge, pe străin.

— Şi cum procedează Verticalii de departe ca să oblige un camion să cadă-n nas din zbor?

Verticalul izbucneşte în râs. Îşi scutură îmbrăcămintea mototolită şi răsucită pe el. Nu poartă combinezon autonom ca Verticalii din Megalopolis, ci pantaloni de piele sintetică şi geacă de „piele de drac”, cu fermoare la buzunare.

Scoate dintr-un buzunar un obiect plat, mai lung decât palma şi gros cât să fie ţinut în pumnul închis. Îşi plimbă degetele pe claviatura obiectului, care se aprinde, scânteind rece, multicolor. LED-urile clipesc într-un joc fascinant – albe, roşii, verzi, albastre, galbene şi portocalii.

— Ăsta-i un interferator, spune străinul. Un *translated-cip.* Vedeţi? Aşa arată un *cip-jocker!*

Li-l arată, şi cei doi ghemados fac un pas înainte, să se uite mai bine.

— I-am indus computerului-de-bord vreo şaptezeci şi ceva de kile, cât cântăresc eu, mai puţin, explică Verticalul, trăgând mâna înapoi, cu cotul lipit de şold. Şi, când am vrut să cobor, i-am lăsat libertatea să mă simtă în cârcă, rânjeşte el. Fără un cip-jocker, în Megalopolis, un ghemodou nu face nimic. Poţi foarte bine să mori de foame, ca să nu mai spun că ai fi obligat să înnoptezi sub cerul liber, fiindcă n-ai avea acces în niciun cămin. Iar a înnopta sub cerul liber...

— Cămin? îl întrerupe ghemadosul mai în vârstă, întinzând mâna către interferatorul Verticalului.

Din vârful jucăriei luminoase ţâşneşte o limbă strălucitoare de metal, şi pumnul ghemodoului se încleştează, ascunzând mânerul multicolor de plexită. Bătrânul sare înapoi, cu o agilitate neobişnuită, ferindu-se de lama care-i vâjâie năprasnic, foarte aproape de stomac.

Tânărul ghemados face şi el un pas înapoi, – ridicând încet mâinile către piept. Cei doi sălbatici poartă atârnate de după gât un fel de funii butucănoase, ca nişte coliere primitive.

Lama *cip-jockerului* se lungeşte cu încă jumătate de metru, atingând, în dreptul inimii, pieptul tânărului.

— Fii atent! mârâie ghemodoul printre dinţi. Dacă mai faci o mişcare, eşti gata! Lasă labele jos, să vă explic.

Mâinile ghemadosului se lasă, parcă fără vlagă, de-a lungul trupului.

— Să nu mai faci niciodată gestul ăsta, bătrâne, i se adresează megalopolitanul celuilalt ghemados, încremenit, în stânga sa. Un ghemodou nu scapă cipul din mână decât odată cu viaţa. Cipurile astea sunt nişte scule foarte greu de obţinut. Portul lor este ilegal. Iar un ghemodou fără cip devine un ghemados.

Cei doi ghemados, neclintiţi, îl ascultă în tăcere. Buzele ghemodoului sunt încreţite de un rictus care dă trăsăturilor sale, sub stele, un uşor aer de cinism şi cruzime abia perceptibile, dar cu atât mai impresionante. În

general, linia gurii ghemodoului are o notă tragică, iar ochii învăpăiaţi exprimă o suferinţă ascunsă, o suferinţă mai presus de fire.

Chipurile celor doi ghemados au împietrit în măşti inexpresive, de sălbatici. Tatuaje asimetrice, în culori întunecate prin care predomină roşul şi negrul, le împodobesc pielea arsă de soarele Phreeriei. În plaja infraroşie, liniile de demarcaţie între culori dezvăluie zone cu călduri specifice diferite.

— Iar tu, tinere, ce unelteai? Ce e cu funia aia de la gât? Dacă ar fi fost altul în locul meu, gestul tău te-ar fi costat viaţa.

Vocea ghemodoului răsună stins în noapte, sub cerul Phreeriei fără hotar. Dar trădează forţa unei tensiuni interioare năpraznice.

— Numai că eu am alt scop pe lume decât să iau gâtul degeaba unor ghemados, chiar dacă viaţa lor nu are nicio valoare şi nu te trage nimeni la răspundere dacă-i căsăpeşti.

Încremeniţi, par o statuie alegorică. Ochii le scânteiază roşii sub stele: la unul dintre ei cu sclipiri fluorescente; la ceilalţi doi, fierbinte, ca sângele, ca focul mocnit sub cenuşă.

— Ia scoate tu binişor gâtelniţa aia, să vedem ce-i cu ea.

Mâna ghemadosului se ridică încet, apucă de cordonul gros şi, cu o mişcare surprinzător de iute, trupul se răsuceşte din calea lamei de metal, care se mai lungeşte cu încă zece–cincisprezece centimetri, trecând pe lângă umărul sălbaticului; braţele se ridică fulgerător, dezvăluind tatuajul pectoral: un condor multicolor ale cărui aripi se desfac, ucigaşe – şi şarpele de la gâtul omului Phreeriei se înfăşoară, elastic şi dur, scrâşnind sec de lama cipului, imobilizând-o.

Răsucind încă o dată colierul, cipul scăpă, vibrând, din mâna megalopolitanului, în vreme ce, cu un singur gest, bătrânul îşi smulge de la gât propriul colier, mai gros decât al tânărului, şi-l loveşte pe străin cu el peste piept.

Ghemodoul icneşte şi cade pe spate sub greutatea neprevăzută a loviturii, care-i ia respiraţia.

Cipul zvâcneşte, lungindu-se şi scurtându-se spasmodic în laţul de neînfrânt al zgardei. Tânărul îl imobilizează şi apucă de mâner obiectul viu.

Acţionând clapele de siliu colorate, retrage lama, apoi o lungeşte la loc, potolită. Cipul, care pare acum a se fi îmblânzit, nu i se mai zbate în mână, nu se mai zvârcoleşte să-i scape, nu mai încearcă să-l atace cu lovituri neprevăzute. Cipul îl recunoaşte de stăpân. Din interior se declanşează un fel de cântec scurt, ciripit. Ochii LED-urilor clipesc. Se aprind. Se sting.

Lama de metal organic ţâşneşte, la comanda digitală. Când lama se aruncă înainte, schimbă centrul de greutate al cipului. Când lama atinge pământul, senzorii dictează oprirea loviturii.

Metalul organic, în memoria căruia stă toată puterea *cipului,* îşi poate schimba centrul de greutate prin zvâcnituri succesive, poate sări, poate acţiona independent, poate ucide chiar, dacă e scăpat din mână – însă numai dacă a fost programat înainte de lansare şi senzorii pot recunoaşte ţinta. Un *cip-jocker* are un fel de viaţă proprie, care durează atâta vreme cât nu este reprogramat. Iar energia internă a metalului organic este suficientă pentru câteva luni de acţiune autonomă.

Tânărul ghemados adună în mâner limba de metal a *cipului* şi aruncă, indiferent, scula, alături de megalopolitanul întins pe spate, încă năuc. Îl ia pe bătrân de braţ, trăgându-l să plece.

— Hei, ghemados! rosteşte cel căzut, înecându-se. Ghemados! Nu plecaţi!

Se răsuceşte pe o parte, îşi ia *cipul,* şi şi-l strecoară cu un gest iute înapoi într-unul din buzunarele gecii din piele de drac, trăgându-i fermoarul.

— Aţi fost grozavi! constată el, cu voce cavernoasă. N-am mai luat o lecţie ca asta de când eram copil şi abia începusem să frecventez Căminele Eslandului.

Ghemodoul se adună de pe jos, tuşeşte, scuipă, îşi aranjează hainele pe el – în cădere bluzonul din piele de drac i se răsucise în jurul trupului, iar zdrenţele de pantaloni din piele sintetică se spărseseră la un genunchi.

— Dă şi mie o frunză de quiho, întinde el mâna către tânăr.

Ghemadosul îl scrutează o clipă, ochi în ochi, străluminând însângerat în noapte, apoi îşi smulge o frunză din smocul de la cot şi i-o întinde. Ghemodoul o ia, zâmbind.

După ce-şi scoate, aşezat pe marginea drumului, tălpile de plexită din picioare şi şi le înfundă în buzunarele gecii, străinul se întoarce către ei, mestecându-şi agale frunza, ca un cunoscător, şi spune:

— Sunt gata.

Cu salturi prelungi, monotone, cei trei pornesc de-a lungul autostrăzii de plexită, către cortina de nori străluminaţi din slavă.

Pe bătrân îl cheamă Quingaguh. Tânărul este un Yam.

— Mie-mi zice Oxus, spune megalopolitanul.

Stau tolăniţi toţi trei în iarba înaltă de quiho, după treizeci de ore de alergătură fără oprire. Oxus, neobişnuit, se vede silit să mestece tot timpul quiho, ca să nu mai simtă durerea din muşchii picioarelor. Şi-a decupat şi pantalonii din imitaţie de piele deasupra genunchilor, ca să nu-l stânjenească. Iar gecii din piele de drac i-a suflecat mânecile până mai sus de coate.

În lumina zorilor dintre cei doi sori – cel alb şi cel albastru, cu lumină polarizată – broasca ţestoasă tatuată pe pieptul bătrânului Quingaguh apare uneori, printr-o ciudată anamorfoză, asemenea unei hârci descărnate.

Cu mişcări stereotipe, tânărul şi bătrânul îşi frământă colierele grosolane între degetele murdare, cu pielea crăpată adânc: le frământă, scuipând din când în când peste ele zeamă de quiho.

— Din ce-s făcute? întreabă Oxus, ca să spună ceva.

„Piatră”, i se păru că i-a răspuns tânărul, dar vocea, dacă într-adevăr îi răspunsese, fusese foarte ştearsă, ca o şoaptă cu timbrul extrem de grav, sub octava a opta.

— Piatră? repetă Oxus, neîncrezător.

Quingaguh îi întinde vâna groasă, cu un gest leneş. Oxus se apleacă asupra materiei maleabile, de plastilită. Granulele sclipesc cristalin în compoziţia peliculei superficiale.

Apucă de colier şi, când mâna bătrânului îi dă drumul, braţul lui Oxus, sub greutatea şarpelui, se lasă involuntar în jos.

— O înmuiaţi cu quiho? observă Oxus, surprins. Bătrânul înclină din cap a aprobare. Nu se rupe?

— Doar pelicula superficială se întăreşte, cristalizându-se. În interior rămâne moale, îi explică Quingaguh.

— Ciudat... murmură Oxus, frământând în mâini cordonul gros şi greu, moale şi tare în acelaşi timp, la pipăit. Şi nu devine casantă când se usucă?

— Nu, răspunde bătrânul. Dacă e lăsată să se întărească, devine mai dură decât metalul organic, mai maleabilă, dar incasabilă. Acolo – arată el cu mâna – acolo, în largul Phreeriei, unde ghemadoşii îşi sapă cu ghearele colonii sub pământ, acolo, în depresiunea Deçepsion, unde se strâng ghemadoşii cu femeile şi puii lor în cârduri şi sate subpământene, acolo, din piatră ca asta, frământată cu mâna şi lăsată să cristalizeze, se fac secerile şi cuţitele şi se modelează întăriturile şi pilonii caselor-de-cârtiţă. Acolo, în

adânc, este un Mare Burgos numai şi numai din piatră. Un land numai şi numai de piatră frământată cu mâinile goale. Fiindcă gradul de contaminare este de x 170 000. Există şi particule grele accelerate, rătăcind la întâmplare, care produc din loc în loc reacţii spontane. Acolo există şi scăpări tahionice şi, uneori, după Mâine, urmează Ieri. Pe unele coridoare dai nas în nas cu fiinţe şi făpturi care nu mai sunt, sau care vor fi cândva, altădată. Deçepsion! Dacă te atingi de vreun metal, te umpli îndată de plăgi îngrozitoare, îţi cad dinţii şi părul, şi mori. Acolo totul este numai şi numai de piatră, frământată cu mâinile goale. La mese de piatră, pe scaune de piatră, stau oameni de piatră mestecând quiho şi scuipând să frământe piatra cu mâinile lor mari şi negre, de piatră. Deçepsion! Femei de piatră, uriaşe, butucănoase, gestează copii de piatră cu ochi de wolfatit. Şi toată piatra e înmuiată cu zeamă de quiho, s-o frământi între degete, de când te naşti şi până la moarte, fiindcă oamenii de piatră adună piatră cu piatră, să moduleze un om Mare de piatră. Un om Mare de piatră, cu faţa întoarsă spre cer. Un om Mare de piatră, pe figura căruia Cei de Sus să poată citi suferinţele noastre, şi să se îndure.

Oxus ascultă glasul uscat al bătrânului. Ascultă şi tace, cu fruntea sprijinită în mâini, cu coatele proptite de genunchi, şi încearcă să-şi închipuie cum ar putea arăta monumentul acela „Mare” cât să vadă şi „Cei de Sus” din Cer figura omului Mare de piatră, menit să oglindească suferinţa fără de sfârşit a ghemadoşilor din adâncurile văii de piatră Deçepsion, acoperită de încâlceala de quiho a Phreeriei. Şi nu reuşeşte să şi-l imagineze altfel decât asemenea chipului bătrânului Quingaguh.

— Dar în megalopolis cum e? îl întreabă, simplu, bătrânul. Povesteşte-mi despre Căminele alea.

Faţa cruntă a lui Oxus se destinde într-un rânjet hâtru care-i conferă, pentru o clipă, un aer războinic şi copilăresc. Întinzându-se pe spate şi adâncindu-şi ochii roşietici în perdeaua groasă de nori care apasă peste Phreerie de nu mai cântă niciun greier şi nu mai ciripeşte nicio pasăre (tăcerea de foşnet de quiho uscat vestind apropierea FARC) – Oxus începe a-şi depăna amintirile înaintea celor doi ghemados împietriţi în ascultare: Quingaguh pe vine, cu şarpele de piatră între degetele negre, butucănoase, cu unghiile sparte, iar tânărul Yam în picioare, cu odgoanele braţelor împletite la pieptul bombat jucându-i sub pielea tatuată multicolor, lucind ca dată cu ulei.

De deasupra începe să cearnă o burniţă măruntă şi rece.

5

— Până pe la unsprezece ani am dus-o grozav, începe Oxus.

Până la unsprezece ani, Oxus avusese chiar şi „o familie”. Era găzduit împreună cu „taţi” şi „mame” de viitor, în plină ascensiune. El însuşi purta brodat pe pieptul tunicii însemnul, şi avea chiar dreptul să poarte Culorile Distinctive. Locuia în Zona Intangibilă a Eslandului, într-un Cămin special, ai cărui locatari, fără să ştie vreunul asta, erau musafirii Ordinului.

În Căminele Ordinului, femeile sunt proprietate comună. Fiecare are acces la o femeie. Şi femeile nu sunt promovate decât prin examene de frumuseţe. Ele se poartă îngrijit şi bine mirositor.

Accesul la ele se face în funcţie de merite. Cine are merite mai multe, are şi femei mai multe. Cine are meritul cel mai mare, are toate femeile, pe care le dă celorlalţi *doar în folosinţă*, fiecăruia după cum crede el de cuviinţă.

— Femeile sunt un semn al puterii, cu care eşti investit, dar care ţi se poate şi retrage, dacă nu-l mai meriţi... Deşi s-ar putea, de fapt, să fie exact pe dos: Puterea ta şi funcţiile tale să fie în funcţie direct proporţională cu câte femei ai avut. Nu ştiu. Nu-mi dau seama. Eram prea mic pe atunci ca să pot înţelege toate astea, spune Oxus.

— Tu câte „mame” aveai? îl întreabă Quingaguh.

— Patru.

— Şi la câţi ani ai avut prima femeie?

— La treisprezece.

— Şi câte „trepte” ai urcat?

— Am coborât două. Dar deja nu mai eram cantonat în Căminul acela. Şi-apoi mai depinde şi de femei. Unele îţi cresc valoarea. Altele, crescându-şi-o pe a lor, te scad pe tine. E destul de complicat. Eu, de exemplu, la treişpe ani, am căzut de la rangul de repetitores la cel de ghemodou. Or, mai jos de ghemodou nu mai puteam ajunge decât ghemados. Şi-acum, iată-mă şi ghemados.

— La noi, în Deçepsion, o singură femelă are mai mulţi masculi în acelaşi timp. Şi tot mai rămân câte unii... spune Quingaguh.

O vreme nu se mai aude decât clefăitul celor trei, rumegând quiho.

— Dintr-odată, toată bunăstarea mea s-a prăbuşit. Într-o zi, când tocmai petreceam plăcutele ceasuri de antrenament pentru apropiatele examene, împreună cu preparatores, s-a întâmplat ceva nesemnificativ, nu-mi dau

seama ce... Am avut o vizită, sau preparatoresul meu a fost vizitat de cineva, de cineva important, fiindcă, la plecare, preparatores l-a condus. Când s-a întors înapoi era palid la faţă, şi-a strâns sculele, cipurile, codurile, fără să-mi spună un cuvânt, fără să mă privească măcar. Mi-a lăsat doar, în memoria ordinatorului individual, o frază: „Fii tare, de azi înainte vei avea de înfruntat întreaga Lume şi Universul, vei avea de suferit toate suferinţele, pentru ca, până la sfârşit, să nu te alegi cu nimic, trăind şi murind în mizeria unei mlaştini cum nici nu-ţi poţi închipui, iar după tine nu va rămâne nici fiu, nici fiică, nici memorie de computer cu ce ai făcut sau spus, ba nici măcar semnul cu numele tău”.

Oxus rămâne o clipă pe gânduri. Apoi rânjeşte:

— Informaţia era imprimată doar cu cristale lichide, şi după câteva minute s-a şters. Dar eu nu am zis nimic, nimănui, fiindcă ŞTIAM că se înşală. De atunci, toţi se înşală cu privire la mine.

6

Oxus îşi amintea şi de parcul interior al Clădirii Căminului Ordinului, în a cărui piscină cu lotuşi se duceau să se scalde în pauzele de program. După baie, se plimba pe aleile potopite de flori exotice, în compania femeilor care aveau grijă de el. Erau înalte, două dintre ele blonde, cu ochii verzi şi albaştri, foarte tinere, una cu părul ca petalele de crizantemă, cu obrajii îmbujoraţi şi cu buzele carmin, iar a patra, chiar o copilă, brunetă, cu ochii negri şi forme rotunde, care îl lua adesea în braţe, sărutându-l pe gură cu buzele ei mirosind tulburător de dulce.

Serile, începea veselia. Cântecele. Dansurile. Luminile. În Cămin nu era regim de austeritate.

Apoi căutările. Fiecare trecea din cameră în cameră şi din pat în pat, până o găsea pe cea care-i fusese repartizată de computerul de recepţie. Deschideai uşile automate şi, dacă erau doi în pat, râdeai, râdeau, şi căutai mai departe altă cameră, unde te aştepta în patul încălzit de trupul său fraged „mama” ce-ţi fusese destinată în ziua aceea.

Când era „inflaţie” de copii şi „criză” de „mame”, copiii se strângeau, noaptea îndeobşte, băieţi cu băieţi şi fete cu fete. Dar în noaptea de dinainte de „gonire”, nu se ştie din ce cauză, Oxus a trebuit să rămână într-un dormitor comun, împreună cu „externii” Căminului, care erau găzduiţi pe o prispă de lemn, unde mirosea a răşină. I se dăduse un sac de dormit, şi Oxus

intrase în sac fără să se mai dezbrace. În camera aceea era frig. Camera nu avea regim autonom.

După o vreme a venit şi a intrat în sacul lui şi o fată. Era cea mai mică dintre „mamele" sale. Cea mai mică, deşi era mult mai mare decât el.

— Acum, gândindu-mă *cât de mare* putea fi, cred, totuşi, nu avea mai mult de paisprezece ani.

La început Oxus încercase să se ferească de ea, dar ea l-a tras aproape. Nu era îmbrăcată decât cu desuurile de la combinezonul autonom, şi Oxus o simţea cum frige, dincolo de nylonul subţire.

L-a întrebat, în şoaptă, dacă ştie cum e făcută o femeie, şi el pufnise în râs. În fond, nu era decât un copil.

Musafirii ocazionali au făcut „St! St!" prin întunericul de pe prispa de lemn, şi Oxus tăcuse, intimidat.

„Ţi-e somn?" îl întrebase fata. „Nu" îi şoptise Oxus la ureche.

Fata avea părul aspru, şi lui îi intraseră câteva fire în gură, când îşi apropiase buzele de urechea ei.

„Atunci hai să ne plimbăm niţel prin Parc. Arată-mi şi mie Parcul, că eşti de-ai casei, nu?" îi suflase ea.

Oxus nu înţelesese de ce „mama" lui nu se considera „de-ai casei", dar acceptase invitaţia, încântat: „Hai!"

Ceilalţi sâsâiau la ei ca şerpii.

O aşteptase să se îmbrace şi ieşiseră afară împreună. Hublourile erau trase şi deasupra se zărea cerul. Era o noapte de vară formidabilă. Toată grădina pâlpâia de *fluturi-luminoşi*. În Esland ajung uneori *fluturi-luminoşi* din Phreerie, care e foarte aproape.

Au încercat să prindă mai mulţi, dar de reuşit, n-au reuşit să încolţească decât unul singur.

„O să-i dăm drumul în sacul de dormit şi la lumina lui o să vedem cum suntem făcuţi. Vrei?" „Da." „Şi dacă o să ne placă aşa cum suntem făcuţi, o să ne sărutăm acolo unde se va aşeza *fluturele-de-lumină*. Da?" „Da", a aprobat Oxus, râzând.

„Mă placi?" l-a întrebat ea, aranjându-şi cu degetele desfăcute şuviţele rebele „Da." „Mă iubeşti?" Şi Oxus îi destăinuise că o iubeşte. „Vrei să ne sărutăm?" „Da." „Bine, zisese ea, închide ochii." Şi Oxus închisese ochii.

Fata îi prinsese faţa în palme şi îl sărutase.

„Şi celelalte mame au vrut să vină la tine în seara asta", îi zisese ea. „Dar nu puteam veni toate patru, aşa că m-au delegat pe mine."

S-au strecurat înapoi, în incintă, pe prispa de lemn mirosind a răşină. S-au dezbrăcat şi s-au vârât în sacul de dormit. Au dat drumul *fluturelui-de-lumină*, şi au sărutat, rând pe rând, fiecare loc în care s-a aşezat acesta. Şi *fluturele-de-lumină* se aşezase peste tot.

Oxus îşi freacă nervos faţa cu palmele, iar lui Quingaguh i se pare că-i sticlesc ochii umezi.

— Ai mai întâlnit-o pe fetiţa aia? întreabă bătrânul.

— Da, răspunde Oxus, urmărindu-l cu privire tulbure pe tânărul Yam, care se îndreaptă agale spre un tufiş de quiho.

CAPITOLUL III A TREIA PACE MONDIALĂ

1

După ce străbătuseră mlaştina N radioactivă, Delfinii intraseră pe poziţii fără a se mai teme de blindatele cu focoase N. Aliaţii puteau stabiliza frontul aici şi trece la acţiunile de represalii împotriva trădătorilor Blocului. De altfel, toate acţiunile militare ale ultimului secol nu avuseseră decât rolul de re-consolidare a Blocului prin pedepsirea sau descurajarea Trădătorilor. „Războiul Blocului" a fost un război împotriva sa însuşi şi a Aliaţilor. Fiindcă nici conducerile trusturilor, nici Criptocraţia, nu puteau tolera ca vreun Aliat să nu contribuie la acţiunile comune. Tolerarea unui singur trădător ar fi dezechilibrat irecuperabil balanţele economice ale Trusturilor de armament din cadrul Blocului, primejduind echilibrul interior al marilor Centre, precum şi echilibrul Inter-monopolist al Concernelor Informundiei.

2

A fi Delfin vreme de douăzeci şi patru de ore pe un front de represalii, într-o mlaştină N, reprezenta una dintre cele mai sinistre experienţe ale ultimului pre-război. Douăzeci şi patru de ore, Delfinul de represalii devenea un peşte aruncat să înoate într-o Mlaştină de Moarte.

Împachetat în combinezonul său autonom antiradiant, cu casca de siliu cu supervizoare, sub cerul senin al zonei de Conflict, Delfinul avea datoria să acopere orice încercare de spargere sau deschidere a zonei N.

La douăzeci de metri mai încolo se putea zări alt Delfin ghemuit, ca un animal fantastic înotând prin mocirlă. Îl detectai imediat după vârful sclipind al lansatorului automat. Poski îţi răsuflă întretăiat în urechi prin sistemul de comandă radio. Şi pielea ţi se zbârleşte la gândul că mocirla în care te bălăceşti mişună încă de neutrino penetrant.

Îţi arunci ochiul pe cadranul interior al căştii, şi-ţi zici că e încă bine: grad de contaminare x 120 000, ceea ce reprezintă doar limita superioară de

permeabilitate. Mai suporţi încă x 30 000 până la pragul de intoleranţă – hemoglobina aciformă şi alte fleacuri din astea de debut.

Dincolo de x 160 000 nu mai ai decât o oră la dispoziţie pentru a ajunge la cel mai apropiat punct de tratament, unde să fii neutralizat ionic. Ajungi? Bine. Ai scăpat (doar cu câţiva dinţi mai moi şi cu o calviţie... sănătoasă; în cazurile mai grave, cu meniscul discurilor spinale convex – ceea ce se remediază relativ uşor, aşa încât poţi spera ca în numai câteva luni... să fii iar pe front).

Dar dacă nu ajungi în timp util la staţia de neutralizare ionică, eşti gata! Încep durerile. Întâi, locale: suportabile, scrofulozităţi, şancre, chestii „simpatice”. Apoi generale: zonele corticale excitate iradiază. Apoi oasele devin moi. Bolta palatină cedează sub apăsarea limbii. Tumorile scrofuloase şi oasele cartilaginoase transformă fiecare mişcare într-un calvar.

Atunci, dacă ai suficientă minte şi tărie sufletească, îţi tragi un glonţ în cap. Dacă nu, rişti inutil. Fiindcă, după foarte scurtă vreme, începe starea de crepuscul N. Fiecare durere fizică iradiază psihic. Lepra N mănâncă furibund trupul. Zdrenţele de carne sunt cel mai dureros lucru din lume, fiindcă în materia descompusă, ganglionii şi terminaţiile axionale rămân vii, sensibile, percepând. Zile şi zile după ce trupul nu mai este decât o masă putredă, descompusă, abia mai palpitând, sângeros, electroencefalograful indică, incontestabil, continuarea activităţii neuronale.

Tocmai această conştiinţă a decompoziţiei este partea cea mai cumplită a leprei N, a cărei evoluţie finală culminează cu atingerea masei critice, când ceea ce a mai rămas din tine explodează.[3]

3

Aşa se prezenta situaţia când atacase „Fantoma”.

„Fantomele” erau nişte arme teribile. Umbla zvonul, despre ele, că ar fi, de fapt, nişte măşti de protecţie din fibre optice sau de câmp magnetic, creând un paravan de protecţie pentru tipurile tari de arme combinate, dar cu sistem de comandă biologică.

O „Fantomă” este indepistabilă. Te atacă, şi atât. În urma atacului, arareori există supravieţuitori. Şi nici măcar nu poţi afirma după aceea că ştii cui a aparţinut agresorul.

Oxus, culcat în mlaştină, tocmai îl urmărea pe Poski cum traversa frontul lor îngropat. Îl privea, şi încerca să facă o asociaţie între animalul

mare şi bulbucat ce se rostogolea prin mocirlă pe dinaintea lor, şi Delfinul de elită care, în seara precedentă, se „distrase” la ferma agro, spărgându-i dinţii chiar la momentul oportun Verticalei ăleia, atât de speriate de modul de distracţie al războinicului încât uitase de sine cu totul, până şi că-i femeie.

Şi dintr-odată Poski-cel-bulbucat-traversând-frontul tresărise şi se întorsese către linia lor de rezistenţă. Mlaştina se frământa, scuipând cu incandescenţe scurte Delfinii scufundaţi.

Se spune că, pentru o Fantomă, nu există pavăză care să te ascundă de ea. O Fantomă zăreşte chiar şi Delfinii îngropaţi la un metru sub noroiul radioactiv al mlaştinii N.

La instrucţie li se spusese că singura lor şansă în lupta cu o Fantomă era sau să tragă orbeşte în speranţa de a o nimeri din întâmplare cu vreo rachetă mitraliată „la un noroc”, sau să arunce tot ce aveau pe ei din metal organic, din metal „viu”, fiindcă exact metalul organic era ceea ce „vedea” o Fantomă.

Poski ridicase ţeava lansatorului şi desfăşurase o jerbă de rachete în evantai a căror incandescenţă întunecase complet siliul de protecţie al căştilor. Apoi Poski însuşi se transformase într-o torţă. Oxus şi întregul front al Delfinilor scufundaţi îi auziseră în urechi ultimul urlet, telefonat de sistemul de comandă chiar şi după ce Poski nu mai era decât o agitaţie subatomică la nivel de plasmă.

Oxus îşi azvârlise arma, îşi smulsese casca de pe cap şi alergase împiedicat prin lutul moale al mlaştinii. Auzise în spate explozia care transformase cuibul părăsit într-o minge de foc, iar unda de foc îl rostogolise, aruncându-l peste cap de mai multe ori.

Scuipase din gură ţărână contaminată şi, când deschisese ochii, i se năzărise o umbră triunghiulară, mare, plutind „la firul ierbii” cu o viteză mai presus de fire. Pentru Oxus, Fantoma rămăsese ca un nor triunghiular, precedat de un sclipet incandescent, cu scintilaţii albăstrui, ca de scut de protecţie ionic.

4

Din punctul de vedere al lui Oxus, Marele pre-război atât durase. A TREIA PACE MONDIALĂ îl găsise în infirmeria staţiei de neutralizare.

Primise Comunicatul Dizolvării Blocului, ca şi toţi ceilalţi, cu strigăte de bucurie. După Comunicat, şi în mica aşezare, ca peste tot în lume, urmaseră Serbările Păcii. Verticalii, cu lacrimi în ochi, se îmbrăţişau şi se sărutau pe străzi, cântând Imnul.

Pace!

După atâtea sute de ani de pre-război şi Teroare – Pace!

Fiecare dintre cei „recuperabili” se prezentase la conducere să întrebe cât mai are de stat, întrebare la care sanitarii, amuzaţi, ridicau din umeri, zâmbind.

„Vă vom elibera curând, nu mai aveţi mult.”

Pace!

Brunther, un vecin de pat care trecuse cu bine ultimele teste, îşi luase într-o seară rucsacul şi sărise pe geam – infirmeria era doar cu puţin deasupra parterului.

Lui Brunther i se osificaseră iar încheieturile şi spunea că nu se teme. În fond, după câte suferise, o fractură era un fleac.

Strânşi împrejurul temerarului, la plecare, îi strânseseră, pe rând, mâna. Cerul sângeriu al nopţii paralelei 70 le răspândise pe chipurile brăzdate un sclipet de speranţă.

Brunther râdea, asigurându-i iar şi iar:

— Nu-mi purtaţi de grijă. N-au ce să-mi facă! E Pace!

— Da, îl aprobau ei, ce-i poţi face unui om liber? E Pace! Şi, pe timp de Pace, Verticalii redevin oameni liberi. Gata! S-a sfârşit cu starea specială, cu militarizarea, cu secretele, cu Delfinii şi Controlul Statistic, cu Blocurile şi dezertările, cu tribunalele militare şi judecăţile în regim special! De unde să mai dezertezi? Pentru ce să te mai judece?

Erau liberi!

Redeveniseră iar Oameni!

Era Pace!

5

Oxus nu îl mai întâlnise pe Brunther decât în ziua în care el, Oxus, echipat într-un combinezon autonom albastru cu doi delfini de argint strălucitori pe fiecare umăr, se îndrepta spre noul front „mut”.

Brunther, de nerecunoscut – bătut, terfelit – aştepta înaintea unui tribunal înjghebat în aer liber, chiar lângă tabără, condamnarea. Astfel de

tribunale şi represaliile lor demonstrative se practicau pentru întărirea spiritului combativ al armatelor, după desfiinţarea Blocului. Condamnări publice şi execuţii colective în preajma taberelor militare „mute”. Dueluri pe simulator la care aveai voie să joci, la pariu, pe orice – grad, funcţie, persoană fizică sau înlocuire...

Pentru dezertare şi încercare de spargere a liniei... rostea preşedintele Tribunalului, înveşmântat în robă neagră, cu Semnul brodat pe piept cu fir de aur.

— E Pace! strigase Brunther, ridicând faţa tumefiată către asistenţă. E Pace, oameni buni!

Vertical Brunther! se ridicase în picioare acuzatorul, congestionat la faţă. Vertical! Ne miră că tocmai dumneavoastră, un Delfin combatant, un veteran, ridicaţi asemenea problemă fără rost! Da, este pace! Blocul a fost desfiinţat, ca urmare a presiunilor interioare ale Aliaţilor. Dar, cu atât mai mult, fiecare dintre noi, dintre veterani, este dator să păstreze spiritul combativ, apărând în acelaşi timp secretul războiului *individual*, care continuă, şi trebuie să continue, pentru binele speciei. Numai Războiul ne diferenţiază pe unii de alţii. Numai războiul apără Elitele de decăderea josnică şi de confuzia care le-ar cufunda în trândava pace, în rândul vulgului josnic şi în materialitatea cea mai lipsită de ideal. Pacea, A TREIA PACE MONDIALĂ, este *Mondială.* Dar Războiul este, pentru noi, pentru Gena Superioară a Verticalilor dominând asupra mulţimilor de ghemados ale lumii a treia şi a patra – Războiul este pentru noi o problemă *individuală*, nu MONDIALĂ. *Interstatală*, nu de *BLOC.* Dacă Aliaţii, inconştienţi de rolul lor pe lume, se retrag din alianţa noastră sfântă şi ne lasă singuri înaintea inamicului josnic, al vulgului, noi, cei cu conştiinţa trează, nu vom ceda Războiul. Noi nu părăsim locurile noastre în front, şi nici redutele civilizaţiei noastre, atât de greu cucerite şi apărate. Economia noastră, monopolurile noastre economice, *produc* Civilizaţia, Desfiinţarea Blocului nu înseamnă şi dizolvarea Concernurilor, nu înseamnă şi reîntoarcerea la confuzie şi la particularism. Iar monopolurile şi trusturile noastre, civilizaţia noastră, nu au făcut şi nu fac parte din Bloc. Aşa încât, tocmai pentru a putea păstra Pacea, A TREIA PACE MONDIALĂ, noi trebuie să veghem asupra destinului Războiului. Pacea este ***Mondială***, nu ***Ideală***. Este o pace pe Pământ, nu o pace **Universală**, care, conform credinţei noastre, nu poate fi decât **Eternă**, şi decât în **Lumea-de-Apoi**, iar nu pe Pământ. Iar această sfântă Taină nu trebuie „să răsufle”. Este Sfânta

Taină a Ordinului! Statul nostru, ca toate celelalte state ale Blocului, a semnat, e adevărat, Tratatul de Neproliferare. Dar Tratatul de Neproliferare este una, iar Războiul alta. Tocmai interesele Războiului cereau desfiinţarea Blocului. Dizolvarea Blocului a dat tocmai posibilitatea proliferării Războiului. A TREIA PACE MONDIALĂ nu înseamnă nimic mai mult decât declararea Războiului Tacit. Evitarea Războiului Mondial şi a Holocaustului Total deschide era Războiului Particular şi a Războiului Limitat. Trăim epoca Războiul Limitat intrat în faza sa planetară. În clipa aceea, în mintea lui Oxus se aprinsese Lumina. Şi, din acel moment, a ştiut ce avea de făcut. A înţeles, într-o clipă, totul, şi a prevăzut totul. Şi-a făcut planul *instrumentului* de care avea nevoie, şi al *felului în care* se putea sluji de el.

Două zile mai târziu îşi făcea rost de un interferator *universal*. Ştia că, de acum înainte, nu mai avea voie sa rişte. Trebuia să meargă la sigur.

„De azi încolo voi fi **Liber**. **Liber** cu adevărat!” îşi jurase în sinea sa. „Sau eu, sau ei!” îşi propusese el jocul ăsta la pariu, contra Monopolului întregii Lumi. „Faţă în faţă! Hai! Să ne încercăm forţele! Să vedem care pe care!”

„În privinţa legilor Jocului”, îşi adăugase Oxus, rânjind, „ei bine, jocul meu nu o să respecte nicio regulă. Regula Jocului meu va fi absenţa oricărei reguli. Catch All What You Can Catch.

Când voi accepta prima regulă, ei bine, abia atunci, pot fi convins de asta, am să mă fac tăvălug. Însă, până atunci, să vedem: care pe care! În fond, nu am nimic de pierdut. Decât lanţurile. Iar de câştigat, am de câştigat Totul!“

„Şi apoi”, se încurajase el în încheiere, „oricum, pe lumea asta, singurul lucru care rămâne în urma trecerii tale este curajul. Tot restul nu este decât mocirla unei mlaştini N.

Dincolo de mizeria căreia, şi din mizeria căreia, şi deasupra mizeriei căreia nu te călăuzeşte decât Curajul. Numai Cel Mai Bun, numai Cel Curajos răzbeşte de aici. Restul, cei încă înlănţuiţi de Frică, rămân să se zbată în mocirlă, în mlaştina îngheţată a speranţelor înşelătoare, de care nu se pot desprinde.“

6

— Şi ai mai întâlnit-o vreodată pe fetiţa aia?

— Da, răspunse Oxus. Am mai întâlnit-o.

Îşi alese o frunză de quiho şi o rumegă îngândurat.

El era un ghemodou. Hoinărea prin megalopolis, pătrunzând ilicit în Cămine cu cip-jockerul, decodificând şi recodificând recepţiile, schimbând cifrurile. Era un Nimeni, o entitate fictivă bântuind memoriile cibernetice.

Într-o bună zi, îi veni ideea să cotrobăie prin Fondul Intangibil după „mama” sa cea mai mică, pe care, atunci când o căutase, nu o mai regăsise în Căminul copilăriei sale.

A descoperit-o promovată la un cod special, foarte înalt, la secţia „Firme”.

Riscând, a mimat un cod personal de recepţie de protocol şi a pătruns în budoar.

O femeie deosebit de elegantă, îmbrăcată ca femeile de pe vremuri – nu în combinezon autonom, ci într-o „rochie”, sau „fustă” (aşa se numeau costumaţiile acelea revolute, romantice şi stranii, diferenţiate de vestimentaţia standard).

Nu mai era o copilă, ci o femeie în toată firea. Când Oxus i-a trecut pragul, ea a ridicat de pe ecranul displayului ochii însemnaţi cu khol şi l-a privit fără să-l recunoască, sau prefăcându-se că nu-l recunoaşte.

„Ce doriţi?” l-a întrebat femeia, uluitor de frumoasă. Adăugând gentil, ca unui musafir oarecare: „Intraţi! Intraţi, vă rog!”.

„Am venit la tine ca altădată”, i-a răspuns Oxus. „Am adus cu mine şi un fluture-de-lumină din Phreerie.”

Faţa ei albă, transparentă, ca de ceară.

„Eu tot te mai iubesc”, a şoptit Oxus.

Dincolo de carnea atacată de radiaţii, în spatele celulelor neutralizate cu izotopi, era încă tânăr. Erau tot copiii de altă dată, acoperiţi doar de zgura străină hainei haine a timpului mistificator. Şi, aşa cum, în haina lui nouă de carne, nici el nu mai aducea cu naivul repetitores de altădată, nici ea nu mai era fetiţa de atunci. Arăta grozav, aşa cum nu arată decât femeile din Înalta Conspiraţie.

„Îmi pare rău, dar nu vă cunosc, nu v-am cunoscut niciodată,” îi răspunsese ea, cu silă şi reţinere în glas, deşi codul afişat de recepţie era un cod de protocol.

Oxus îi observa pieptul palpitând de emoţie, prin rochia transparentă, de nylon. Nylonul este cel mai scump material de vestimentaţie din lume, care nu se mai foloseşte decât pentru protocolurile cele mai de lux. O rochie de

nylon este o risipă mai pretenţioasă decât întreaga viaţa a unui ghemados. Mai rară chiar decât o salată naturală, sau un pahar cu lapte de capră.

În oglinda din fundul alcovului, Oxus se zărea pe sine, reflectat înceţoşat: un ghemodou marcat de o descompunere de peste x 170 000, întipărită în carne ca un stigmat. Pielea ei transparentă, curată. Carnaţia fragedă.

„Doamne!” îşi spusese Oxus, năuc, „deci mai există şi asemenea femei! Mai există.” Îi alunecaseră ochii către raftul de lângă ecranul displayului: „Cărţi! Cărţi, conţinând între paginile lor Taine scrise, dovezi palpabile!”

În Căminul copilăriei, în fiecare cameră era câte una. Şi locatarii care trăiau acolo ţineau alături de armă, majoritatea lor, câte o carte din astea, cu coperţile de vinilin, roşii. Şi când rămâneau singuri, deconectau displayurile, scoteau cartea şi citeau din ea despre eroi formidabili, care te învăţau cum să-ţi câştigi Libertatea şi cum să ajungi Stăpân pe propriul tău Destin...

Dus pe gânduri, Oxus mestecă, plescăind, quiho. Încearcă să rostească o vorbă, dar glasul îi sună stins, ca foşnetul unei frunze de quiho fluturând prin aer.

„Cârpă”! îi spusese, cu ură. „Cârpă!”

Mâna îi alunecase pe nylonul ca fulgul. Scosese cipul. Şi retezase cu lama de metal organic, vibrând ca viu, fumul vaporos al rochiei ce se împrăştiase pe jos, lăsând-o tremurătoare, goală, albă ca de porţelan, cu ochii accentuaţi de khol.

„Acum eşti şi tu stigmatizată, ca mine”, zisese Oxus. „Va trebui să te fereşti de detectoare, şi te vei strecura printre ai tăi ca o intrusă.”

Ei, lacrimile îi inundaseră faţa care, aşa, parcă recăpăta ceva din trăsăturile fetiţei ascunse în spatele îmbrăcăminţii de carne de marmură albă, translucidă.

Femeia se lăsase, moale, lângă patul cu flori de nylon, albe, mai scumpe decât o întreagă favelas megalopolitană.

Plângea îngrozitor, şi Oxus, îngenuncheat alături, îi mângâiase gâtul de lebădă albă, lăsat vederii de buclele negre, desfăcute în două râuri grele ce-i şiroiau peste umerii albi, pe pieptul alb. Cu o mână s-o mângâi, cu alta s-o sugrumi.

I-a povestit în vorbe fără şir că, şi el, trăise un moment în care înţelesese că întreaga sa viaţă, viaţa lor, se desfăşura anapoda, împotriva firii. Simţind-o fierbinte şi vie alături de el, Oxus se încălzea şi el. Lacrimile ei îl

înmuiaseră, storcându-i din carnea uscată de o contaminare x 170 000, lacrimi arzătoare de metal incadescent, ce picuraseră pe sânii şi buzele ei pline, umflate, ca pârguite de rod.

„Atunci”, o întrebase Oxus, respirând întretăiat, „atunci, la doisprezece ani, sau cât vei fi avut, gestul tău a fost fiindcă mă iubeai?”

La fulgerarea din ochii ei, Oxus încremenise.

„Te-a trimis cineva?” o întrebase.

Ea scuturase din cap, cu groază în priviri, învolburându-şi cârlionţii de cărbune.

„Cine?”

„Nu!” repetase ea. „Nu!”

Întreaga lui viaţă se revela a fi o porcărie. O înscenare, o păcăleală, petrecută, clipă de clipă, cu totul altfel decât ar fi trebuit. Exista ceva, sau cineva, care îl împiedica să trăiască, împingându-l din ce în ce mai adânc în mocirla mlaştinii din care crezuse că a evadat, mlaştinii N din care crezuse că s-a desprins.

„Curajul!” îşi repeta cu ochii închişi, cu buzele strânse. „Curajul!”

Femeia se strângea lângă el cu un fel de disperare enervantă. „Curajul!”

Zboară! Poţi zbura! Desprinde-te!

Orice încercare era sortită dinainte eşecului. O forţă teribilă îi stătea în cale. O forţă invizibilă, dar pe care o resimţea, de neînfrânt; o forţă care îl turtea, îl strivea, îl înfunda în mocirla mlaştinii, tot mai jos, tot mai adânc, în mâzgă, în delirul particulelor elementare.

Cu eforturi şi puteri mult mai modeste decât ale lui, ceilalţi ajungeau în Înalt, pe vârfurile Conspiraţiei, pierzându-se în slava de unde nu mai ajungeau ştiri. În vreme ce el...

— Cu ce am greşit? întrebă Oxus, ridicându-şi faţa dintre pumnii strânşi convulsiv. Că am iubit-o pe fata aia?

Răsuflând adânc, se întinde pe spate în iarba înaltă a Phreeriei.

Ascuns în holul de trecere, în întuneric, urmărise vreme de câteva minute uşa, *presimţind.* Într-adevăr, de îndată, o siluetă a urcat şi a pătruns în budoar. Silueta îi păruse cunoscută lui Oxus. Avea un mers gârbov, furişat.

Simţise o teamă atavică, inexplicabilă.

Se străduia să-şi amintească de ceva, şi nu reuşea.

Silueta a ieşit din alcov după atât de puţin timp încât Oxus îşi pusese întrebarea, „ce-o fi făcut acolo?”

Necunoscutul ocolise, ca şi la venire, zonele luminate, şi coborâse. Iar Oxus rămăsese în întuneric, tremurând de emoţie, marcat de o repulsie paralizantă.

„Deci astfel de musafiri o vizitează...” îşi spusese.

Dar nu acesta era motivul repulsiei.

În profilul incert al străinului, Oxus citise un zâmbet perfid, întinzând ridurile unei feţe chircite, ca de maimuţă, într-o grimasă mai cruntă decât mocirla mlaştinii N.

Blana albă de pe ceafa lui Oxus, mustăţile şi părul rar de pe fălcile proeminente se zbârlesc. Ochii i se aprind, incandescenţi.

Desprinde-te! Zboară!

ALTITUDINE 1 000. CURENŢI DESCENDENŢI. VITEZA 17 x 35.

Oxus se cutremură într-un spasm ce-i crispează faţa ca de lemn.

O lăsase plângând, pe patul învelit în crisalida de nylon, albă, a faldurilor baldachinului.

A regăsit-o alături. Albul înflorise într-un trandafir monstruos de mocirlă. Mlaştina se întinsese până aici, deschizându-se sub picioare. Se afunda în mâzgă, urmărit de „Fantomă”. Pereţii erau împroşcaţi, mânjiţi.

Fusese folosită o armă grea, extrem de puternică.

Din fereastră, din ghiveciul de porţelan, îl privea o crizantemă neagră, cu găvanele orbitelor golite, plângând cu lacrimi de charmin.

Oxus îşi şterge faţa asudată.

Quingaguh tace, rumegând quiho şi frământând între degetele negre şarpele de piatră.

Tânărul Yam, cu ochii incandescenţi şi faţa suptă. Tatuajul de pe piept. O pasăre. Un condor multicolor.

Începând de a doua zi, toate displayurile din Esland dăduseră în urmărire un ghemodou pe nume Oxus, cu cod de Delfin anulat. Dezertor. Serendar. Coeficient de contaminare x 170 000. Foloseşte cip-jocker. A violat Fondul Intangibil.

Dar aceste informaţii reprezintă Fond Intangibil. Motivul declarat al punerii sub urmărire – crimă şi jaf într-un Cămin Special.

Ascunzându-se mereu, Oxus rătăcise o vreme de colo-colo prin Megalopolis, încercând să-l găsească pe cel de care depindea destinul său pe lume. Până când, renunţând, se lăsase înfundat de forţa aceea teribilă, în mocirla mlaştinii, hotărând să-şi piardă urma în Phreeria sălbatică de quiho, în valea numită Deçepsion, printre ghemados frământând piatra cu mâinile

goale, să o modeleze într-o Căpăţână de piatră Mare, de s-o vadă şi Cei de Sus, ca să ştie de suferinţele noastre de aici. Deçepsion!

---

[3] Simptomele leprei N sunt imaginare. (n.a.)

CAPITOLUL IV CEL DE CARE DEPINDE DESTINUL TĂU

1

Pe când Oxus era foarte mic, abia un ţânc, prin Căminele Speciale mai circula încă expresia „cineva, acolo sus, te vede!”

Această expresie voia să insinueze în mintea Verticalilor că, oricât s-ar ascunde ei unii de alţii, Adevărul tot iese, până la urmă, la lumină. Oricât de „liber” te-ai crede tu, în realitate nu eşti niciodată, cu adevărat, Liber. Oricât de „nevăzut şi neauzit de nimeni” ai presupune tu că eşti în anumite momente, *Cineva,* Cineva pe care tu nu-l percepi şi nici nu te gândeşti măcar la El, Te urmăreşte, Te spionează şi Te lasă – deocamdată – să faci tot ce ai de făcut, dându-te astfel de gol, demascându-ţi intenţiile.

Te lasă să te manifeşti neîngrădit, pentru ca, într-o bună zi, să te judece, după ce te va fi apreciat la justa ta valoare. Recompensându-te, dacă se ajunge la concluzia că e cazul să fii recompensat, pedepsindu-te, dacă e cazul să te pedepsească.

Deşi, pentru tine, atât criteriile recompensei, cât şi cele ale pedepsei, rămân întotdeauna obscure.

„Cineva, acolo sus, te vede!” *Cel de Care Depinde Destinul Tău Pe Lume.* Cel care te dirijează prin viaţă, fie către culmile cele mai înalte, către funcţiile obscure ale firamentului social, fie către acel Quarto de despejo al Phreeriei – gheena mizerabililor ghemados.

Într-adevăr, cine poate spune pe lume că e „liber”, că e „singur”?

Pereţii Căminelor au senzori. Maşinile la care lucrează sunt dotate cu nas, cu ochi, cu urechi, cu gust. Urechi mai fine decât cele mai sensibile timpane animale, aud şi disting dialogurile diferenţial, putând să separe vorbele a doi Verticali dintr-un milion de alţii adunaţi la un loc pe un stadion din favelas, la controlul statistic anual.

Sateliţii clipesc pe cer din luminile ochilor lor: roşii, verzi, gălbui sau albi. Staţiile orbitale îşi expun rotunjimea celor cinci Luni înconjurând Luna cu haloul unei pentagrame de slavă.

Ochi. Urechi.

Iscoade fără somn. Cine mă aude când întreb toate astea? Cine îmi citeşte cu voce nerostită, peste umăr, corespondenţa de taină? Unde se varsă tot şuvoiul acesta de informaţii şi rapoarte? Cine beneficiază de puterea runică?

Cine este **Cel De Care Depinde Destinul Tău Pe Lume**?

2

Acesta este Hirsland. Asta înseamnă Con-phreeria. Ordinul. Cum se promovează în Hirsland? Evident, nu ca în Castalia, nu ca în Waldzell, nu ca în celelalte funcţii palpabile şi vizibile. Nu prin examene şi iniţieri de probe.

Fiindcă Hirslandul nu cunoaşte greşeala. Şi, tocmai de acea, impune şi Informundiei criteriul Absenţei Greşelii. Criteriul Intransigenţei.

3

Cineva care ar încerca să depisteze Ordinul în amalgamul social, ar constata surprins că, de simţit, îl simte peste tot, dar de identificat nu îl poate identifica nicăieri. Asemeni unui şuvoi, dar un şuvoi printre vieţi, Golfstreamul acesta se desparte în două braţe, unul rece şi unul cald, unul în sus şi altul în jos. El este în toate picăturile care îl compun, dar în niciuna din ele anume.

Luând picătură de picătură, Golfstreamul, nu-l poţi nici prinde, nici surprinde în niciuna dintre picăturile sale. Însă acest fapt nu implică de fel că Golfstreamul nu există.

El există peste tot, chiar dacă nu poate fi prins nicăieri.

Aceasta este prima lege a ***Atomicii Sociale***.

Dacă, părăsind camera primei sale „crime” fictive, Oxus ar fi putut să iasă, pentru o clipă, şi din sine însuşi pentru a se ridica în alt plan ontologic al Existenţei, şi-ar fi putut întrezări întregul său drum prin Univers, în întreaga sa complexitate.

Cu ce greşise?

Că o iubise pe fata aceea şi că ea îl iubise?

De Iubire depind destinele Verticalilor pe lume?

Nu.

Dar atunci, poate că ele depind de Coordonatorii de flux, ori de cei statistici, de prin locurile pe unde treci. De locurile pe unde Golfstreamul se strecoară, făcându-şi drum, prin Ocean, pe sub mocirla N a mlaştinilor? Poate că destinul lui Oxus de cei ce administrau limanurile prin care încercase el să se integreze, şi nu reuşise? De administratorii care nu-i puteau pune la dispoziţie niciun post-în-schemă, fiindcă ordinatoarele nu aveau în program scheme cu posturi ca pentru el, nelăsând niciun loc vacant unui ghemodou hoinărind priri Esland cu cip-jockerul, să „păcălească” terminalele, ameninţându-le cu fantomele unor in-existenţe neverosimile!

Nu! Evident că nu de Verticalii *administrând* Maşina depindea destinul său. Până la urmă, Verticalii aceştia ar fi fost, probabil, şi ei, de înţeles. Dacă ar fi avut posibilitatea de a se apropia unii de alţii, ar fi sfârşit prin a-şi deveni binevoitori. Câte unii dintre ei ar fi încercat chiar să facă şi ei ceva pentru el, să-l ajute. Însă dacă vreunul ar fi riscat, sau chiar dacă nu *unul*, ci *toţi* – dacă toţi ar fi pus umărul şi mâna să-l scoată pe Oxus din mlaştina N, şi tot nu ar fi reuşit nimic pentru cineva ca el. Fiindcă ei, cu toţii, nu erau altceva decât operatori, *administrând Maşina*.

Atunci: de Ordinatoare! De Computerul Jocului cu Mărgele de Sticlă, de Jocul-în-sine (dacă nu de Castalia), depindea destinul lui Oxus?

Ei bine, nimic nu ar putea fi mai fals decât această supoziţie şi concluzie! Fiindcă, în spatele ordinatoarelor, care nu sunt nimic mai mult decât nişte simple unelte, se ascundeau Interesele Jocului. Interese ale unor persoane particulare, reunite în Golfstreamuri de interese, desfăcându-se în Oiaşiwo şi Kuroşiwo sociale teribile.

Iar de aceste Golfstreamuri de care părea a depinde totul... până la urmă nu depindea nimic, fiindcă Golfstreamul nu era, în fapt, decât o structură de câmp, o înşiruire de zerouri, o sumă de monade fără entitate, depinzând, la rândul lor, de ochiurile plasei-de-câmp sociale, cristalizate în noduri de determinare şi interstiţii sublimate, în noduri şi internoduri, în noduri şi intermundii, în insule de teren ferm – concretizate palpabil în funcţii şi în Phreerii incerte de mocirlă.

Deci, de funcţii depindea destinul lui Oxus?

Nu.

Fiindcă funcţiile nu sunt decât aparenţe. Verticalii care acopereau aceste funcţii nu erau nimic mai mult decât simple fantoşe, parametri exteriori ai problemei, care doar prin hazard erau ce erau, ocupând locurile pe care le ocupau. *Din întâmplare* – fiindcă tot trebuia să se afle cineva şi deasupra

unui nod al reţelei, şi doar întâmplarea îi făcea să cadă pe un astfel de nod. Dar dacă reţeaua se mişca (insesizabil pentru protagonişti), se pomeneau brusc în afara nodului. Şi cum nu era niciun merit din partea lor că ajunseseră, prin hazard, deasupra unui nod, tot aşa, orice agitaţie a lor ca să-şi păstreze funcţia de paiaţe înălţate pe poziţia privilegiată *acordată,* ar fi fost inutilă şi infructuoasă. Câtă vreme se aflau deasupra nodului conjunctural, puteau să-şi permită orice – îi susţinea poziţia deasupra; dar de rămas sau nu pe nod, asta nu mai depindea de buna lor voinţă. Fie că se agitau, dând din mâini şi din picioare cât puteau de tare, fie că se resemnau rămânând complet imobili, când depăşeau limitele nodului, se prăbuşeau în intersecţiile plasei-de-pescuit Verticali a nevăzutului Pescar care, chiar dacă-şi aruncă aici năvodul, El este *în altă parte.*

În spatele tuturor duşmanilor vizibili ai lui Oxus se ascundea *Cel De Care Depindea Destinul Său Pe Lume.* Cel care trăgea sforile. **Pescarul**.

4

Ordinul este o organizaţie infrasocială obscură.

Care îi este scopul?

Cine patronează?

Care îi sunt legile (dacă va fi având vreunele)?

Şi mai ales, **CE** *îngrădeşte* puterea LOR?

CE? Nimic.

Totuşi, care sunt *limitele* dincolo de care?...

Niciunele.

Dar, atunci, *ce nu cunosc?*

Ştiu totul.

Taină.

Obscuritate.

Tăcere.

Ritual ezoteric.

Demetra pogoară în lumea lui Hades.

Şi runa planează peste aceste interogaţii retorice.

TAUTONIKE.

Ei te pot împiedica să te afirmi şi să te împlineşti, pe criterii imposibil de intuit.

Însă tot Ei te pot propulsa în funcţie, iar pe criterii la fel de neinteligibile.

Unde îşi duc Ei viaţa de cârtiţe supra-sociale? „Printre cine” îşi petrec Ei timpul, şi unde sunt Ei „acasă la ei”, când *printre noi* sunt, întotdeauna, doar *în Trecere,* iar pe lumea asta sunt doar *„consumatori“, folosind, nu stăpânind, utilizând, nu uzând?* Ce Geniu al Întunericului îi adună şi înregimentează, după o noimă fără noimă, către un tâlc fără tâlc, numai sie-şi dezvăluindu-se, împotriva şi asupra întregului popor de popoare al planetei? Cine îi investeşte, şi de unde-i ia – de destinul celor mai de seamă politicieni, filozofi, artişti, militari sau chiar dictatori depinde, până la urmă, în atât de mare măsură **de Ei**?

Toţi suntem, în ultimă instanţă, în mâinile lor – simple jucării ale unui copil colosal, absolut tembel.

Şi, căutându-l pe **Cel De Care Depindea Destinul Său** potrivnic **Pe Lume**, Oxus, bătând din uşă în uşă şi urcând etaj social după etaj social, ar fi ajuns, în cele din urmă, fie la *mansardă,* fie la *subsol* (cele două extreme ale acestei *construcţii* comunicând între ele în mod paradoxal, prin pasarele, punţi şi coridoare secrete), înaintea Uşii în spatele căreia, într-o încăpere meschină şi întunecată, la o masă scârţâind din toate încheieturile de maldărele de dosare (ca-n Kafka sau ca în cancanul peripeţiilor reale, dar nu mai puţin exemplare ale bătrânului *Leu al Victoriei),* l-ar fi aflat pe Wund: birocratul respingător, hidos, oribil, emiţând, după mintea şi sufletul său („să-ţi fie, Lupule, sufletul după cum îţi este căutătura”) scenariul vieţilor, acordând, pe argumentul criteriilor sale subiective şi particulare, absurde şi ridicole pentru mintea oricui (în afară lui însuşi) – **Rolurile**; însă nu rolurile *în clipă,* nu rolurile unei piese într-un act, ci Rolurile în perspectiva *Timpului*; retezându-i şansele unuia „fiindcă s-a uitat chiorâş la mine” – „las' că-i leg eu ăstuia de picior o ghiulea de să mă ţină minte!” (deşi, pe Wund, evident, nimeni n-avea cum să-l ţină minte), sau acordându-i altuia şanse suplimentare, că: „ia te uită ce drăguţ şi simpatic e ăsta!”

Wund decerna posturile-în-schemă. El compunea libretul operei *Paiaţe.* Wund estima valoarea ta pe lume şi tot el ţi-o confirma. Din Neant, el îţi putea întinde o mână de ajutor, oferindu-ţi diploma unui examen uşor de obţinut, promovându-te sau deschizându-ţi drumul către o funcţie, sau chiar un Titlu al Ordinului. TAUTONIKE.

Şi tot el îţi putea refuza oferirea favorurilor – că viaţa ta nu reprezenta, pentru El, nimic altceva decât favorurile lui, acordate sau refuzate,

necontrolat şi neştiut de nimeni, din Noaptea de dincolo de ochiul fals al oglinzilor, al stelelor, al sateliţilor şi staţiilor geo-staţionare.

Urât. Monstruos. Fără vârstă. Fără miros. Fără culoare. Fără gust.

Wund.

Cel De Care Depindea Destinul Lui Oxus **Pe Lume**.

Funcţionarul peste timp.

Eternul Birocrat.

5

Dacă Oxus ar fi ştiut că de Wund depindea destinul său pe lume, de Wund, oficiantul secret al Ordinului, de Wund, al cărui camion, prin hazard (hazard?) îl parazitase ca să evadeze din Esland pentru a ajunge aici, în Phreerie, în valea numită Deçepsion, Oxus nu ar mai fi întreprins niciodată acţiunea asta riscantă, ba chiar s-ar fi ferit mai mult decât de orice altceva să ajungă aici.

Fiindcă pentru un Elik[4] ca Oxus care, chiar la stadiul de yamana-de-sticlă, deţinea totuşi, în embrion, unele proprietăţi ieşite din comun, era uşor de presimţit ce reprezintă o forţă capabilă să stârnească şi orienteze Golfstreamuri de Verticali. Când gestul unei mâini se propagă prin mulţimi asemeni unui val capabil să disloce din aproape în aproape, milioane şi miliarde de metri cubi de cristal (fluid, verde-transparent şi sărat) – spre a-i prăbuşi, asemeni unui pumn teribil, în Ţărmul duşmănos – un val capabil să strivească sub rostogolul său de neînfrânt pe oricine sau orice i-ar fi stat împotrivă.

Pentru Oxus ar fi fost evident că un Mare Magister ca Wund nu poate fi parazitat numai şi numai ca urmare a întâmplării cu un simplu *interferator translated-cip*, „la un noroc orb”, şi că „voia hazardului”, în cazul de faţă, era într-adevăr, în primul rând VOIE, iar „hazardul” ăsta purta un nume şi o identitate precise.

Numai că, dacă Oxus ar fi aflat asta, ar fi căzut „capete încoronate”, fiindcă lucrul acesta nu se putea petrece decât dacă ar fi fost ***Cineva*** de vină, divulgând.

TAUTONIKE.

Atunci când nu faci altceva decât să încerci un contra-joc fără mărgele-de-sticlă, este firesc (la nivel de simplu Yamana-de-sticlă, să greşeşti şi să nu fii capabil să *urmăreşti* până în cel mai îndepărtat amănunt

compoziţia culorii cu sunetul, în volbura înşelătoarelor forme de dincolo de mărgelele frumos colorate cu care Marii Magisteri ai Jocului ne expun consistenţa aproape străvezie a *Vălului Maiei* în care ne îmbrobodesc.

6

Anexă

Teza examenului de treaptă a ultimei promovări a Marelui Magister Wunderbar, intrată în memoria Waldzell ca model (secret) de frumuseţe şi perfecţiune compoziţională.

O AMINTIRE IMAGINARĂ DIN COPILĂRIA UNUI MAGISTER LUDI:

POVESTEA CELUI CARE A DEVENIT MONOPOLUL INFORMAŢIILOR

Ordinul nostru cunoaşte o legendă care spune că ar fi existat cândva, în Haiti, un Vertical care a ajuns Monopolul Informaţiilor.

Se zice că Verticalul acela s-ar fi născut într-o familie modestă, de preparatores.

Pe când viitorul Monopol al Informaţiilor mai era încă doar un copil, stând el de vorba cu un alt ţânc, coleg cu el de Cămin şi phrate bun al acestuia, născut nu făcut din mame şi taţi ai aceleiaşi gene şi purtând acelaşi semn distinctiv înaintea ochilor sufletelor lor: TAUTONIKE, acesta i-a dezvăluit că visul vieţii sale era să ajungă Prezidente al Insulei.

„Bine”, i-a răspuns viitorul Monopol al Informaţiilor, „să zicem că eu te pot ajuta în întreprinderea asta a ta temerară, să zicem că ai şi ajuns Prezidente al reprezentanţei firmei ”Inf„. Ce ai face primul lucru după numire? Ce decret ai da, ca să fie mai bine? Ce măsuri ai lua?”

„Păi”, a căzut pe gânduri micul challanger, ale cărui vise copilăreşti nu cutezaseră niciodată atât de departe, el rezumându-se până atunci doar la a năzui să ajungă, aşa, cu numele, Prezidente, „păi, primul lucru pe care l-aş face, ar fi să mă proclam Rege!”

Cum să te proclami Rege? Haiti es' una res-publica de'l democracia revolujionar!“

„Puţin îmi pasă mie! Eu m-aş proclama, imediat după numirea ca Prezidente, Rex. Şi nu numai Rex Haiti ci Rex Latinorum!”

„Dar poate că eu n-aş fi de acord cu această decizie a ta”, a zis atunci viitorul Monopol al Informaţiilor.

„Te-aş sili!”, a exlamat micuţul tiran, deja transpus, în mintea sa întunecată, în rolul de Rex Latinorum, sau poate chiar Rex Latiniensis. „Şi, după înscăunare, primul ordin pe care l-aş emite”, a adăugat el cu ură, „ar fi acela ca tu să fii executat înaintea mea, ca un câine ce eşti!”

„Cum?” s-a uimit viitorul Monopol al Informaţiilor, „dar eu sunt cel care te va ajuta să devii Prezidente und Rex! Dacă nu aş fi eu să te ajut, tu nu ai ajunge niciodată nimic”.

„Tocmai de aceea!” a exclamat micuţul challanger. „După ce mă voi înscăuna Rex Latinorum, vei fi primul pe care-l voi condamna la moarte!”

Cei doi au crescut, dar micul tiran potenţial nu a fost ales niciodată nici măcar re-prezentatores, darămite Prezidente. Douăzeci de ani mai tîrziu de la suspomenita discuţie, el deceda mâncat de sifilis şi alcool, într-o turmă pornită către ţărmurile abia ieşite pe-atunci din valurile Oceanului, eliberate de sub gheţari ca un Terra Nova, una isola muy hermosa, El praiso en el Nuovo Muondo, cum e numită de ghemados.

Evenimentele de mai sus s-au petrecut mai înainte de cel de-Al Treilea Pre-război Universal.

Se spune însă că discuţia aceea copilăroasă a decis destinul Monopolului Informaţiilor. Doar câţiva ani mai târziu, tânărul preparatores haitian deţinea deja bună parte din totalul informaţiilor care circulau prin Sistem la ora respectivă. Slujindu-se de cele cunoscute, el putea deja intercorela datele, depistând anticipat pârtiile şi porţile Jocului, organizând uneori „ambuscade” individuale, ascensiuni pe verticală în lumea Castaliei, „inventând” profesioniştii imaginari pe care-i promova, fără ştiinţa lor, în W, deşi niciunul dintre aceştia nu a dat semne că ar fi sesizat în vreun fel Contrajocul fără Mărgele de Sticlă.

După ce promovau în Elită, uitând de cel care fusese, de fapt, dirijorul ascuns al spectaculoasei lor ascensiuni, ei se desprindeau de tutorele lor spiritual. Atunci, Monopolul Informaţiilor îi lăsa pe proaspeţii parveniţi de capul şi după mintea lor. Partidele parvenitului deveneau tot mai slabe, până când oportunistul strecurat impropriu în elita W cădea de la sine, spre a nu mai urca după aceea niciodată în top mai sus de clasa căreia îi fusese destinat.

Studiind informaţii indirecte, *reflectate* (doar) în jocul oficial, Monopolul Informaţiilor deprinsese a desluşi limbajul ascuns al tainicului Vicus Lusorum – Jocul Jocului, ca să zicem aşa, continuând să acumuleze informaţii care ieşeau de astă dată din nivelul epistemologic al concretului,

accedând la comprehensiuni esenţiale, ascunse chiar şi Marilor Magister Ludi. El începu, atunci, să monopolizeze şi firele de informaţie ducând spre Trecut, şi care doar se varsă în Prezent. Şi cum informaţiile tind să se acumuleze într-o rată tot mai mare acolo unde ele s-au strâns deja, direct proporţional cu cantitatea deja stocată, într-o bună zi particularul nostru din Haiti, devenit unghi monopolar, îi afirmă şi transmise W-ului printr-unul dintre „solii” săi inconştienţi pe care-i manipula către vârfurile criptocraţiei, că „fie Ordinul este condus de o gaşcă de tembeli (sau infiltraţi asasin în conducere de mâna unor monopoluri obscure duşmănoase ale căror interese le reprezintă împotriva Ordinului însuşi) - *fie „deci, sunt corupţi, fie atât de bătuţi în cap* încât nu văd varianta de câştig, când Viitorul este de partea lor, Multaşteptatul dat fiind să vină nu de la Cetatea Eternă, ci din Noua Cetate, ca reprezentant al Neamurilor (deci al Ordinului), aşa că, dacă marionetele care conduc Jocul din W sunt atât de incompetente *(deci, fie incompetente)* încât nu pricep că Ordinul a devenit de mai bine de un sfert de mileniu cea mai bună pază a Sfântului Oficiu împotriva Ordinului, atunci să-l tocmească pe el, extra-mundos (dacă nu cumva, între timp, interesele Ordinului nu s-au schimbat) şi, dacă-i mai interesează (chiar), **cum să facă** pentru ca, în mai puţin de cinci ani, steagurile cu semnul TAUTONIKE să fâlfâie la intrarea Catedralei de pe care semnul de aur să fie dat jos şi înlocuit cu Semnul şi Pecetea: Conquista şi Eglisem.Că el este know-how.

La nici o săptămână de la promovare, papagalul proaspăt parvenit de pomană în W părăsea înălţimile cu un zbor planat atât de abrupt că tot restul vieţii avea să se nedumerească: urmare a cărei greşeli comise fără de ştiinţă este declinul? (spusese „anecdota” *mesajului* Monopolului Informaţiilor ca „poantă hazlie” – crezuse el – despre „nebunie şi trufie” – la una dintre întrunirile-fără-ecou ale Sfintei Hernandad); în vreme ce, la uşa Monopolului, se pornise un pelerinaj fervent – şi, în acelaşi timp, de o discreţie diplomatică antrenând tot mecanismul invizibil – atât al *Icebergului,* cât şi al „Aliatului” său catolic – pelerinaj nu numai al „înaltelor figuri” cenuşii în travesti, dar şi ale fraţilor benedictini şi franciscani, ba chiar şi vizitele unor făpturi stranii pogorâte, parcă, din alte lumi“, dacă nu cumva de-a binelea din Viitorul Al Doilea.

Monopolul Informaţiilor a rămas o vreme în expectativă înaintea solicitărilor curgând, în încercarea de a decide de partea cui se află el de fapt, oscilând între fidelitatea faţă de Ordin – pe de o parte, şi tentaţiile şi ameninţările Sfântului Scaun (care-l conjura, cu Cerul şi cu Pământul, să-şi

ţină Dracului gura, pe care erau dispuşi să i-o poleiască, fără a se târgui, fie cu aur, fie cu platină, fie chiar cu Niobiu, Wolfram, Uraniu, sau chiar Beriliu, dacă i s-ar fi năzărit) – pe de altă parte.

A fost „încercat” cu privilegii şi Titluri – dar preparatoresul a rezistat, ca un adevărat castalian cu „chemarea” W în sânge.

Atunci a fost ameninţat, dar „protecţiile” de care se bucura, după câte se pare, veneau de foarte sus, „din alte lumi”, dacă nu chiar din Viitorul Al Doilea.

Aceasta este *Povestea Celui Care A Devenit Monopolul Informaţiilor.* „Magister Wund”, întrebase, cândva, nedumerit, cel care este astăzi Magister Ludi, „şi cum se termină istoria tezei dumneavoastră de treaptă, dacă nu vă supără indiscreţia preasupusului dumneavoastră ucenic şi admirator care sunt?”

Wund ridicase sprâncenele a mirare. Al dracului de încuiat la cap era băiatul ăsta! – Cum adică, figlio mio?

— În sensul că: în ce fel a încheiat Monopolul Informaţiilor tranzacţia până la urmă? A ajuns el, oare, Magister? N-am auzit de el. Iar Sfântul Scaun a abordat în cinci ani Semnul şi Pecetea - Conquista şi Eglisem? Parcă... nu. Nu?

Wund surâsese crunt.

— Nu, Monopolul Informaţiilor nu a ajuns niciodată Magister. Şi nici Sfântul Scaun nu a reuşit să-l corupă. Dar Memoria Jocului nu mai pomeneşte nimic despre Monopolul Informaţiilor.

— Dar tradiţia orală? insistase junele.

— Excelenţă, răspunsese Wund în silă, nu pricep de ce vă preocupă atâta o problemă ne-esenţială şi absolut adiacentă la naraţiune. Ei bine, umblă zvonul printre repetitores că haitianul acela obraznic ar fi sfârşit ca Zombi, pe o plantaţie de quiho, în El Paraiso. Însă eu, personal, mă îndoiesc. Ordinul ştie să fie şi recunoscător, ca şi Sfântul Scaun.

---

4 Elik – cel-ce-vede (la eschimoşi)

CAPITOLUL V QAUMANEQ

1

Norii, ca decupaţi, îşi dezăvăluie straturile supraetajate de diferite nuanţe: de la plumbul vânăt al stratului celui mai de jos, până la argintul celui mai înalt strat.

De aici se zăreşte agitaţia lor continuă, turbionară, izbucnirile şi retragerile repezi de la limită, unde se bulbulucăie în protuberanţe ce se dizolvă în-de-sine, la linia de demarcaţie a frontului atmosferic.

În lumina albă a nopţii de la limita cortinei de nori ce acoperă FARC, trei siluete ghemuite în lanul de quiho contemplă, încremenite, imensitatea Phreeriei. Aici nu mai ţârâie greierii, aici nu mai cântă păsările în lanurile de cenuşă şi, sub lumina lăptoasă a norilor, în tăcerea Phreeriei FARC, doar urletele îndepărtate ale haitelor de câini sălbatici mai pot fi percepute, la limita acuităţii auditive, bruiate de plescăielile cu care cei trei ghemados îşi rumegă frunzele de quiho amar.

Nici măcar adierea vântului nu mai mişcă, pentru moment, valurile oceanului de cenuşă, fiindcă aici curenţii calzi se izbesc de cortina de aer rece, înălţându-se direct pe verticală.

„Zona unde vânturile au căzut”, se numeşte teritoriul de Phreerie de sub cortina de nori a FARC.

Dintr-odată, Oxus se cutremură, străbătut de un fior necunoscut. Şi, înălţându-şi ochii către înalt, ridică mâna, arătându-i bătrânului zarea.

Quingaguh aprobă din cap.

Străbătând cerul de la un orizont la celălalt, o spărtură de lumină intensă deschide firmamentul, şi prin uriaşa crevasă formată s-a prelins din înalturi un fald unduitor şi diafan de curcubee străluminate. Figurile celor trei ghemados, transpuse, deveniră fluorescente, irizând în tente verzi, aurii, albastre şi sângerii. Oceanul de cenuşă al Phreeriei se aprinde şi el în ruguri sfredelind privirile cu toate nuanţele spectrului, până în plajele extra-spectrale, impresionând direct neuronii până dincolo de pragul senzorial.

— Se sfâşie *Vălul Maiei*, şopteşte Quingaguh. Aşa se spune în depresiunea Deçepsion.

Oxus, cuprins de un frig interior, tremură din toate încheieturile. Dinţii îi clănţăne în gură. Şi, în iluminaţia mirifică exaltând parcă din materia pământeană a firii, toate amănuntele Phreeriei ies la iveală ca într-o spectrografie nemaivăzută: picăturile de sudoare din părul încâlcit al tânărului sălbatic scânteiază asemeni pietrelor preţioase, diademe de rubine şi smaragde le împodobesc tuturor frunţile ridicate spre cer şi, din ei, radiază aure de plasmă ionică reverberând împrejur în aerul volatil ca eterul.

— La noi, în Valea Deçepsion, se spune că ori de câte ori Vălul Maiei se sfâşie undeva, vesteşte Fiinţa de trezirea unui nou Kam.

Quingaguh îi pune tânărului sălbatic mâna pe braţ, făcându-i semn cu capul către Oxus.

Acestuia i se zbârlise blana albă de pe creştet într-o creastă tremurătoare. Nările i se umflaseră. Respira adânc, aşa cum respiră Verticalii în somn. Ochii îi scânteiau roşii, parcă lipsiţi de pleoape, cu irişii dilataţi cât întregul glob ocular. Faţa lui Oxus părea sculptată în lemn. Colţurile obrajilor i se ascuţiseră tăioase. Pielea îşi pierduse porozitatea, asemenea fildeşului.

Sub cataracte de lumină revărsându-se de deasupra ca o perdea ale cărei falduri diafane mângâiau Phreeria, perspectiva s-a deschis până la punctul de curbură al planetei, şi dincolo de cascadele de foc sacru revărsate mut peste ei.

De-acum erau imuni la foc! De-acum oricare dintre ei putea stinge flacăra vie fără să mai sufere! Înfrăţiţi cu focul întru Focul Ceresc al acestui văl de legământ! Puteau bea apă de foc viu fără ca ea să-i mai ardă sau înfierbinte, lucizi, limpezi, transparenţi, ca apa acestui foc! Puteau ţine cu mâinile goale cărbunii aprinşi, purificaţi de ardere prin arderea aceea mai presus de fire! Puteau respira, fără să se înece, fumigaţia chifului de quiho, mai amar decât somnul şi mai îmbătător decât moartea, fără să se mai amărască de focul din el, purificaţi de Focul Focurilor! Trecuseră dincolo de Iniţiere, şi beţia, minciuna, suferinţa şi moartea nu-i mai puteau orbi cu Vălul Maiei, sfâşiat asupră-le, fluturând zdrenţuit, fiindcă trecuseră dincolo de Amăgire.

Şi, dincolo de cascadele de foc multicolor prăbuşindu-se mut asupră-le într-o scânteietoare îmbăiere, se zăreau stelele cerului până în străfundurile spaţiului Fără Hotar, sateliţii şi staţiile geo-staţionare, oglinzile parabolice focalizând asupra polilor libaţia din pocalul preaplin al Astrului feţei de

lumină, torenţi de foc din înalt întru Viaţa întoarsă din Moartea îngheţată a nopţii celor şase luni de umbră învăluind Căpăţâna gigantică a guguloiului de piatră frământată cu mâinile goale şi negre şi modelată de ghemadoşii lumii acesteia părăsite în Univers într-un chip menit să le arate Celor de Sus, din înalturi, suferinţa pe care o îndură cei de aici, din Phreeria de quiho, scufundaţi în mocirla mlaştinii N din Valea Deçepsion, din adânca Vale Deçepsion în care ne zbatem.

Ochii sfredelesc dincolo de Vălul Maiei prin sfâşierea de lumină şi disting Condorii din slavă sclipindu-şi penajul metalizat, săgetând, liberi, intermundiile pustii ale Nemărginirii.

ALTITUDINE 700. VITEZA DE ZBOR 10,7 X 16.

COORDONATE PE A DOUA ORBITĂ GALACTICĂ 22 X 5 X 31.

Zboară! Nu te teme! Desprinde-te! Eşti liber!

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Oxus rătăceşte peste tundra acoperită de quiho, şi ochii lui răzbat până departe. Până aici, şi aici devine Aici, eternul Aici. Ochii sunt liberi de Vălul Maiei şi-l pot purta: aici – Aici – mai departe.

Numai să vrea! O voinţă mai presus de *a vrea*.

Numai Verticalii sunt capabili de Voinţa mai presus de voinţă. Numai ghemadoşii pot risca mai presus de Risc. Numai Yamana e mai întreprinzător decât Întreprinderea însăşi. Numai Angekok izbândeşte.

Oxus ţine ochii închişi, dar vălul pleoapelor nu-i mai stânjeneşte văzul.

Elik zăreşte prin pleoapele închise, prin lucruri, prin lut, prin timp. Fiecare vieţuitoare a Phreeriei i se dezvăluie asemeni unui bulgăre de lumină. Haitele de câini sălbatici aleargă prin desişurile de quiho, urlând, cu blana zbârlită pe spinare, şi Oxus urlă şi el prelung către ei. Câinii se opresc din fugă şi ascultă. Şi Oxus urlă.

Menerik!

Pe Oxus l-a atins Wakanda.

El s-a căţărat pe vălul de lumină al cortinei sfâşiate a Maiei până la Oki.

Cel care, cuprins de Meryak, este Elik, Are ochi şi Vede.

Cel care se caţără pe Arborele din creştetul Căpăţânii, până la Cer, va fi un mare Yekamuş!

Quingaguh îngenunchiază alături şi parcă îl aude pe sălbaticul Yamana rostind cu voce adâncă „Hernan”.

Oxus tresare, zguduit de un spasm teribil. Nu poate ridica pleoapele, fiindcă faţa-i e cioplită în lemnul Arborelui Cel Mare. Ochii îi sunt de lemn.

Câinii sălbatici ai Phreeriei îl cheamă din adâncurile Phreeriei, şi Oxus le înţelege graiul. Păsările şi greierii care fluieră şi scârţâie în quihoul văii Deçepsion dialoghează cu el, şi Oxus le răspunde cu ţipete, mârâituri, urlete şi ţârâituri.

Phreeria i se adresează pe limba ei, şi Oxus înţelege fiecare cuvânt al Phreeriei, şi-i răspunde.

Condorii din înalturi vorbesc între ei, şi Oxus îi aude.

ALTITUDINE 608. CURENŢI ASCENDENŢI. VITEZĂ 6 X 2415. COORDONATE SPAŢIALE 2 X 27 X 25. SE TRECE PE ULTIMA PISTĂ DE PLANARE LENTĂ. VEDERE ÎN BANDĂ DE FRECVENŢĂ A EMISIEI ATOMULUI DE HIDROGEN. SUPORT FIZIC: BARIONIΩ-l.

O turmă de orci aleargă grohăind prin lanuri, urmărite de ghemados cu ciomege de piatră. Orcile grohăie. Îşi strigă către Oxus suferinţa. Orcile grohăie, alergând dureros pe labele scurte, cu degete cartilaginoase, unite între ele cu pieliţe străvezii – atavisme aquatice anacronice în Phreeria uscată, de cenuşă, unde apa se extrage de la mari adâncimi, cu pompe eoliene.

— Ce se întâmplă cu mine? Ce am păţit?

Figura brăzdată de riduri adânci a bătrânului, aplecată ca peste o fântână.

— Nu te teme. Suntem alături de tine. E Qaumaneq. Încearcă să zbori. Poţi zbura.

Mâna ghemadosului, fierbinte, pe braţul de lemn al lui Oxus. De dincolo de buzele de lemn, strânse într-o linie dreaptă, răzbat mârâituri metalice. O incantaţie murmurată cu buzele lipite.

Mâna de lemn scoate cu mişcări mecanice cip-jokerul din buzunar. Lama de metal organic sclipeşte de lumini multicolore, ca o oglindă. Tăişul teribil trece lent peste faţa de lemn, se freacă de gâtul de lemn, se îndoaie, elastică, apăsată de braţul de lemn, dar nu lasă nicio urmă. Metalul nu mai poate răni materia din care este alcătuit Oxus. Şi când vârful fin se agăţă în colţurile de lemn ale ochilor, lama, curbată o clipă, scapă brusc, vibrând sonor, asemeni unei coarde.

Unui Yekamuş cuprins de menerik nu i se poate pricinui niciun rău. Focul nu îl arde, apa nu îl îneacă, frigul nu îl îngheaţă. Picioarele îl poartă mai iute decât vieţuitoarele Phreeriei.

El poate vâna cu mâna goală. El poate sugruma ursul alb.

Yekamuş se întoarce prin timp spre a se întâlni cu Ayu-Toyon, Absentul.

Quingaguh îşi scoase de la gât colanul de piatră maleabilă şi îl desface în două, scuipând pe el zeamă neagră de quiho. Îl frânge în două şi îl frământă cu mâinile cu unghii late, negre, crăpate. Şi piatra se întăreşte în două batoane scurte. Luând în mâini bastoanele de piatră, Quingaguh se duce până la marginea drumului de plexită şi, ridicându-le deasupra capului rotund, până la cer, bate cu ele rar, alternativ: Tap-tap-Tap-tap.

Plexita pufneşte sec sub loviturile ciomegelor de piatră. Buf-buf. Buf. Buf-buf.

Dar treptat, vibraţia repetată rar intră în rezonanţă, surd, cu materia elastică, masivă.

Bum. Bum-bum.

— Vino şi tu şi ajută-mă să-l Trezim, îi spune Quingaguh tânărului sălbatic.

Acesta îşi prepară colanul de piatră.

Cerul unduie, pulsând multicolor într-o realitate mai fantastică decât orice vis. Tânărul sălbatic îngenunche alături de Quingaguh şi bate cu ciomegele de piatră în plexita drumului.

Şi plexita prinde a hui profund sub loviturile neîntrerupte acum ale celor doi sălbatici.

Burururu rum bum bum, bum bururu rururum!

Plexita vuieşte adânc de ritmul ascuns al unei inimi cât lumea, care-l face pe Oxus să mârâie mai tare, în vreme ce ghemadoşii bat continuu în materialul plastic din care ţâşnesc fulgere prelungi, descărcând spontan excesul de energie electrostatică în atmosferă ionizată.

Phreeria auie de pulsaţia plexitei lovită cu ciomegele de piatră ale celor doi sălbatici. Şi, de undeva de dincolo de curbura Căpăţânii de piatră a planetei, ca dintr-o depărtare fără de sfârşit, răzbeşte, întâi vag, sub pragul liminal, apoi din ce în ce mai cert, ritmul unui alt inel de plexită înfăşurând în chingile de plexită Căpăţâna Titanului de piatră orb şi mut.

Rum, dhum du dum du dum dhurm.

— Auzi? strigă Quingaguh, ridicând spre cer fruntea transpirată. Ne răspund!

Un zâmbet de fericire îi încreţeşte ridurile creponate ale ochilor.

— Ne răspund ceilalţi Kam, de pe cealaltă faţă a lumii!

În clipa aceea, mârâind, Omul de lemn s-a ridicat, scuturat de spasme, şi a prins a dansa. Mai întâi cu mişcări nesigure, clătinindu-se. Apoi din ce în

ce mai năvalnic, contorsionându-se, străbătut de influxul valului de Cântec.

Oxus dansează.

— Aşa! îi strigă bătrânul, trăgând cu coada ochiului spre el şi înteţindu-şi loviturile. Aşa. Desprinde-te! Zboară!

Mugetul tam-tamului de piatră se ridică din coardele de plexită ale Capului de piatră, sfâşiind Vălul Maiei. Şi Oxus, cuprins de Qaumaneq, dansează.

2

Elik!

Dincolo de Căpăţâna de piatră Mare frământată cu scuipat de quiho de ghemadoşii Phreeriei (să vadă cei din înalturi câtă suferinţă este în Valea Deçepsion), se ridică din valuri Creasta de Piatră a Căpăţânii, Labradorul, scăldat în razele soarelui galben, nepolarizat, îşi arată Phreeriile Ţării lui Baffinn sub Dorsala Lomonosov ridicându-se asemeni spinării întunecate a unui dinozaur până la 7.000 de metri, în înalturi.

Elik!

Pe marginea drumului de plexită, fantomele a doi eschimoşi de fum, cu ciomege de piatră, bat tam-tam, ridicând până la cer mâinile mari, cu palmele negre de lut. Fraţii noştri ghemados de pe Lumea Cealaltă.

Împrejurul intrărilor în lumea lor de piatră din adâncuri, forfotind într-o agitaţie de neînţeles, fraţii şi surorile noastre ghemados de pe Lumea Cealaltă!

Elik!

Inelul de plexită pulsează neîntrerupt:

Drurururururururu drururururururururum.

Vălul maiei, sfâşiat, îşi unduie faldurile prin Univers, lăsând cale deschisă ochilor, pentru o clipă, până Dincolo, în Informaţia Recesivă.

De aici, de unde se zbate, traversat de ritmul Cântecului de plexită al Căpăţânii, *de aici*, din Valea numită Deçepsion, la două mii de kilometri de Polul Inaccesibilităţii!

Oxus se ridică peste podişul Rollick-Kenyon, trece peste podişul Yoerg şi podişul Dyer, peste depresiunea Shetland în zbor,

Phreerii, Phreerii de quiho:

planta-Porţii! alga-poartă

răsărită de sub apele Oceanului când s-au retras,

peste dorsala Ţării de Foc
mai departe! spre Nord
pesteZonele de Conflict Major,
cu mocirla mlaştinii N,
mai departe!
până pe cealaltă parte a Căpăţânii,
peste Ţara lui Boffinn,
până la Dorsala Lomonosov,
ca o creastă
şi mai departe!

Pante abrupte – ţărmuri mâncate de fiorduri – locuri cândva sub mii de kilometri de gheaţă împingând platforma continentală sub apele Oceanului.

„Ce se întâmplă cu mine?”

„Nu te teme! Ridică-te, Angekok! Suie-te pe Arborele Lumii până la Hila şi adu-i la cunoştinţă suferinţele noastre de aici, din Valea numită Deçepsion!”

Cei doi sălbatici bat cu ciomegele de piatră în plexita autostrăzii, cu patimă.

„Suie-te până la Tangri, până la Tangara! Chiar de-ar fi să arzi până la cenuşă în zborul tău, chiar de-ar fi să mori şi să ajungi la el fără carne pe oase, fără ochi între pleoape, fără gură, fără sânge, fără oase chiar! Cheamă-l înapoi pe Ayu-Toyon, care va aprinde iar flacăra din cenuşa stinsă a vetrei, care va reface iar oasele şi carnea, şi sângele, şi lumina, şi căldura, şi Speranţa! Cheamă-l pe Ayu-Toyon! Nu te agăţa de cele ale lumii! desprinde-te!”

Imaginile se îngrămădesc împrejur şi anii alunecă printre degete ca nisipul plajei pustii a clepsidrei. Vălul Maiei se sfâşie.

Un val de ghemados pogoară spre sud, străbătând mlaştinile către Terra de'l Fuego. Un stol de desdichados latini, zdrenţăroşi, traversează dorsala abia ivită din Ocean, către Ţărmul Făgăduinţei, către Lumea Nouă a Phreeriei, abia zvântată de sorii-reflex cu lumină polarizată.

Phreeria. Un pământ sălbatic, potopit de algele adâncurilor, adaptate, sub radiaţia cosmică mutagenă, la condiţiile de climă şi sol ale noului continent: quihico: planta Porţilor către o Lume mai bună: El Paraiso en el Nuevo Mondo!

— Ha sentito el Requerimento! îşi spun între ei ghemadoşii adunaţi în turme emigrând tot mai la sud în inima continentului pustiu.

El Paraiso en el Nuovo Mondo! Una isola muy hermosa.

Acolo unde Marile Puteri încetează să existe. Acolo unde nu există Monopoluri şi Trusturi, Bănci de Credit şi Proprietăţi, Datorii Externe şi Import de Capital, Război şi Acţiuni de Descurajare, Arsenaluri şi Societate de Consum.

El Paraiso en el Nuovo Mondo.

Una isola muy hermosa.

Tratatul Antarcticii, semnat la Washington la 1 decembrie 1959, interzicând crearea de baze militare la sud de paralela 60.

În Phreerie nu sunt baze militare şi este interzisă depozitarea, experimentarea sau proliferarea.

El Paraiso.

Schimbul liber de date ştiinţifice.

Trusturile Informundiei nu mai mistifică, în scop propagandistic.

În Phreerie nu e „război limitat".

Convoaiele de ghemados adunându-şi sufletele, seara, împrejurul focurilor, să adoarmă, claie peste grămadă, cu zâmbetul pe buze, visând Phreeria, el Nuovo Mondo unde, prin hăţişurile de quiho, nu rătăcesc decât eschimoşii stabilizaţi de Tratatul din 1995 şi haitele de câini sălbăticiţi în hăţişurile fără sfârşit.

El Paraiso.

O zi eternă, încălzită de sorii polarizaţi de oglinzile orbitale.

El Paraiso, spre care poporul de ghemados îşi târâie paşii în exod, peste Dorsala de'l Fuego – pământul unde s-au despărţit apele de ape – Izraelul Neamurlor.

Zboară Oyuum! Fii un adevărat Senin, un Bö, un Tadibey. Auzi cum cântă Pinga? Aceasta este rugăciunea de Pinga, să-ţi trimită o femeie cum n-a mai fost alta, care să te însoţească până la Ayu-Toyon, Absentul care ne-a uitat în ghearele lui Arşan-Duolai al Adâncurilor.

Du-te şi aminteşte-i lui Ayu-Toyon că pe lume e noapte şi frig, că soarele s-a stins de când a plecat el, uitându-ne aici, singuri în ghearele vicleanului Arşan-Duolai.

Du-te, Angekok, şi descrie-i suferinţele noastre!

Spune-i lui Ayu-Toyon că Arşan-Duolai e învingător aici! Că minciuna şi împilarea ne-au copleşit! Că noi, Cei Mai Curajoşi Şi Mai Fericiţi, suntem mai prejos decât câinii Phreeriei şi decât viermii de pe cadavre! Că trudim din greu, dar că roadele muncilor noastre se irosesc în van, hrănind

bunăstarea oarbă a lipitorilor mlaştinii de mocirlă. Lipitori supte, la rândul lor, de păduchi şi căpuşi de lipitori, şi de căpuşi de păduchi, şi de alţi vampiri, încă şi nemaivăzuţi, care sunt blestemul neamurilor încălecate.

Spune-i că am ajuns sau fiare de pradă, sau vite de povară.

Spune-i că nici nu mai avem voie să ne numim între noi, şi nici nu mai suntem OAMENI.

Că pe Pământ, ceea ce este de prisos şi prisoseşte, suntem noi. Şi că noi ne înmulţim şi ne ucidem unii pe alţii.

Spune-i.

Spune-i că dintre noi, Cei Mai Buni şi Cei Mai Frumoşi, sunt sacrificaţi.

Şi că Răul triumfă.

3

Cu şiroaie de picături sărate şi negre scurgându-i-se prin cutele adânci ale feţei, Quingaguh izbeşte neîncetat în plexita duruind a autostrăzii, ridicând mâinile cu ciomegele de piatră până la cer.

Sălbaticul cel tânăr, cu trupul tatuat multicolor, bate alături de el în plexita sonoră, ridicând mâinile cu ciomegele de piatră până la cer.

În vreme ce, de Dincolo, de pe Faţa Nevăzută, răspunde, în contratimpuri, Reguerimento, Chemarea.

CAPITOLUL VI FARC

1

Camionul a oprit în poligonul de beton de lângă Hangar. Wund coboară, ferindu-şi capul de aripa portierei ridicată răsfrânt.

Abia când ajunge afară îl zăreşte pe Grosmaster, Maestrul de Ceremonii, venind către el prin ninsoarea abundentă.

Grosmaster e urmat de o matahală cu ţeasta lucind de siliu şi metal.

Undeva, departe, abia răzbind prin ninsoarea deasă, se aude un puls neîntrerupt, ca un tam-tam adânc, de dincolo de lume.

— Grosmaster, se prezintă Maestrul de Ceremonii, strângându-şi împrejur, cu un gest reflex, combinezonul autonom larg, cu însemnele Zborului pe epoleţi. Adaugă, arătând cu un gest vag spre namila din spate: Kregoritip.

— Wund, se prezintă Magistrul, sec.

— La dispoziţia dumneavoastră, excelenţă.

Este imposibil de priceput ce anume poate determina un hirslandez de rangul acestuia să se aventureze până aici, deşi, desigur, o asemenea vizită onorează...

Kregoritip, nemişcat în vântul muşcător care învolburează ninsoarea abundentă, îşi sticleşte siliul – sticla organică, sticla „cu memorie” şi metalele în lumina îndepărtată a reflectorului de la intrarea în Sediu.

— Să ne grăbim, rosteşte Wund cu voce aspră. Nu am pe mine combinezonul cu autonomie şi mi-e frig.

— Scuzele mele, murmură uluit Maestrul de Ceremonii. Nu mi-a trecut prin minte una ca asta...

Kregoritip îşi desface aripile lungi ale mantalei, făcând paravan înaintea vijeliei. Pelerina cu însemnele Zborului se zbate, umflându-se pe trunchiul de oţel şi pe braţele desfăcute, apăsată de o forţă teribilă, dar Kregoritip îşi urmează calea neabătut, protejându-i pe cei doi până la Sediu.

Deasupra intrării, pe jumătate îngropat de nea, tronează Semnul Ordinului, stilizat indescifrabil – un model de metal, gigantic, mai înalt decât patru Verticali. Şi numai luând Semnul drept termen de comparaţie, se poate intui amploarea ciclopicei construcţii.

Semnul Ordinului, cu toată masivitatea sa, abia dacă se ridică până puţin sub luminiţele îndepărtate ale primului cat.

2

— Şansa, ori, mai exact ne-şansa ca doi *Yamana de sticlă* să-şi interfereze traiectoriile este infinitezimală, rosteşte Wund glacial.

Lumina roşiatică emanând din pupitrul central se prelinge pe feţe, deformându-le.

— 7,22 x 10^{-8}, precizează Kregoritip, cu voce derutantă, multiplă.

— Zero! precizează Wund, tăios. Zero!

Grosmaster aprobă din cap.

— De aceea sunteţi aici. Conform calculelor preliminare, acesta este unul dintre punctele posibile de contact. Dar nu va exista niciun contact. Depistaţi. Ajutaţi să rămână ceea ce sunt: ghemados. Nimeni. Nimic.

— La o foarte măruntă diferenţă de variantă, nenorociţii ăştia ar fi putut... murmură, parcă emoţionat, Grosmaster.

— Zero, rosteşte Wund încă o dată, plictisit.

— Dar dacă... rosteşte Maestrul de Ceremonii, întrerupându-se însă şi muşcându-şi buzele.

Wund îşi îngustează ochii, ceea ce conferă figurii sale aspre o notă de viclenie. Simpla vedere a lui Wund făcea să îngheţe sângele-n vine oricărui reprezentant al C şi W, fiindcă în spatele fineţii şi diplomaţiei sale îngheţate într-o mască de zâmbet fals, se citea săpat cu litere de foc TAUTONIKE! Srigătul irupând din miriade de piepturi călite, pe întregul Pământ, din Cosmos răspunzându-i ecoul repetat din orbită de quantică galactică în orbită de quantică galactică, şi din Metagalaxie în Metagalaxie, de populaţiile staţiilor orbitale sau cu autonomie împingând sistemul solar până dincolo de orbita lui Pluton-cel-la-care-lumina-zilei-ajunge-doar-ca-o-noapte-adâncă-în-care-soarele-de–amiază-nu-este-decât-o-stea-de-mărimea-a-doua-pe-cerul-pustiu, traversând Galaxia şi revărsându-se în Fluviul de întuneric ce înconjoară Marele Sistem, dincolo de cortina de foc a Quasarilor celor mai îndepărtaţi, quasarilor mai masivi decât milioane şi milioane de galaxii cât cea A Laptelui, în care Planeta nu e decât un cristal de siliciu pe plaja Oceanului.[6]

Grosmaster îşi alege cu grijă cuvintele care să dea haină logică Ideii sale, formulând-o cât mai prudent cu putinţă.

— Dacă, spune el, sfidând probabilitatea infimă, totuşi s-ar întâlni – nu doi – ci trei *Yamana de sticlă?* sau dacă s-ar căuta unii pe alţii, încunoştiinţaţi oarecum de existenţa lor concomitentă spaţio-temporală? Ce s-ar întâmpla dacă pentru o zi, o clipă, o unitate oarecare de timp, ar rămâne la un loc, adunaţi, trei, patru, sau chiar toţi cinci?

Wund zâmbeşte, cufundându-se într-o concentrare ironică.

— Dacă noaptea cea mai adâncă s-ar întâlni la un loc cu miezul de zi, răsăritul cu apusul, ceea ce vine cu ceea ce pleacă şi ceea ce a fost cu ceea ce va veni mai apoi?

— Şi, totuşi, insistă Grosmaster, jignit de felul în care era tratat, şi totuşi, excelenţă – sunt şi eu un Magister – desigur, nu de talia dumneavoastră...

— Nu eşti nimic, şuieră Wund. Abia acum văd eu cât de nimic eşti... Nu eşti nimic, oftează Magister Wund, pe gânduri.

Lui Grosmaster îi fuge sângele din obraji.

— Există, totuşi, eclipse şi la ora prânzului, nu?...

Şi Wund clătină din cap:

— Nu, mai studiază, dragul meu, geoclimatologia morfologică a planetei şi regiunii în care ţi-a fost dat să vieţuieşti! În Phreerie eclipsele nu pot surveni la ora „prânzului” niciodată în cele şase luni de zi ale soarelui cu lumină nepolarizată. Kregoritip poate demonstra chiar şi unui anti-talent în matematică de ce şansa lui 3y este imposibilă, 4 şi 5 ies complet din calcule.

Zece la puterea a zecea la puterea a zecea la puterea minus patru reprezintă un ordin de mărime a cărui şansă este mai îngustă decât îi oferă spaţiul istoriei materiei în galaxia noastră.

Şi Grosmaster îşi cere scuze, zâmbind umil şi înclinând fruntea smerit, promiţându-şi în sinea sa că, dacă-i va sta vreodată-n puteri să ajute la împlinirea unui miracol de probabilitate, nu o să stea nicio clipă la îndoială, chiar dacă evenimentul respectiv ar fi urmat instantaneu de sfârşitul lumilor, înainte de acesta nedorindu-şi nimic altceva, ca să poată sfârşi fericit, decât ocazia *să-i frigă o carboavă după ceafă acestui Wund,* zicându-i: „iată, cretin mic şi obraznic, ce înseamnă cifra ta de Ordinul zece la puterea a zecea la puterea a zecea la puterea minus patru, care depăşeşte în improbabilitate istoria materiei în galaxie”...

3

Undeva, departe, se aude pulsul neîntrerupt al unei inimi de plexită.

Sub bolta albă a norilor, ninsoarea se prăbuşeşte torenţial, transformându-se la contactul cu solul, într-o clisă groasă ce se prinde de picioare în toltoaşe grele, clefănitoare.

Lângă îngrăditura de sârmă ghimpată, agitată puternic de vifor, stau pe vine trei ghemados ale căror zdrenţe fluturate de vânt par aripile unor păsări de cenuşă, străfulgerate din înalt.

Când frunzele de quiho din preajmă ating, împinse de vânt, sârma gardului, prin aerul vânăt se produc descărcări albastre, ionizând atmosfera.

Quingaguh îşi drege glasul răguşit.

— De ce insişti să intri aşa, când în FARC nu există niciun fel de control. Poate veni oricine, poate pleca oricine. Este întotdeauna de lucru pentru fiecare, după pregătire şi după capacităţi.

Oxus râde scurt, aspru.

Chestiile astea ţin la nişte ghemados ca voi, dar nu şi la un megalopolitan urmărit pentru crimă şi infracţiuni de viol al stocului de cifruri de control al populaţiei.

— Nu înţeleg, spune bătrânul. Nu pot urmări ideile din spatele vorbelor tale.

— Ştiu, zice Oxus, scuturându-şi zăpada de pe umeri. Există şi alte modalităţi de identificare. Nu e nevoie să te întrebe cineva de unde vii şi cine eşti. Fiecare are un cod – parametri specifici-cifre. Numele sunt pentru alde voi, pentru ghemados. Operăm cu ele când ne prezentăm unii altora, ne întrebăm şi ne răspundem ce-am făcut, ce-am învârtit, ce ne place, ce vrem. Dar, fiecare dintre noi, suntem seturi de cifre într-o memorie. Noi între noi ne putem minţi, preface, schimba numele şi identitatea. Dar exprimaţi în cifre, numele şi identităţile noastre nu mai pot fi ascunse: Iar eu trebuie să intru neidentificat în FARC pentru a-l putea parazita. Înţelegi?

— În FARC nu-i interesează de unde vii şi ce-ai făcut. Aici pot intra şi ghemados urmăriţi şi condamnaţi. FARC este un refugiu. Una isola muy hermosa.

— Rămâne de văzut dacă este precum spui, şi dacă e aşa, n-are nicio importanţă cum pătrund eu în FARC. Important este să ajung înăuntru. Dar tu de unde ştii cum e acolo? Ai cunoscut pe cineva care a lucrat-acolo?

Quingaguh surâde blând.

— Cine intră în FARC nu mai simte nevoia să-l părăsească. Nu pricepi? Es una isola muy hermosa!

— Şi atunci de unde ştii cum e înăuntru?

— Din prospecte. Uneori cad din cer peste Phreerie cutii de carton. Cutiile sunt bune să te încalţi cu ele. Dar în cutii sunt Prospecte cu poze de Verticali îmbrăcaţi frumos şi încălţaţi cu ghete de plexită. În Prospecte sunt imagini cu turme de ghemados care străbat Phreeria, traversând peste ruina monorayului, până la autostrada de plexită pe care vin până la poarta FARC, unde pătrund prin L'Apuntamento, şi li se dau haine, şi mănâncă la popotă, şi muncesc. Pozele sunt colorate strălucitor şi se numesc Prospecte, şi au chenare negre pe care scrie FARC, FARC, FARC.

— Am înţeles... murmură Oxus.

— Acolo, în Prospecte, FARC arată cum poate ajunge orice ghemados Condor. Oricine poate ajunge Condor. Şi Condorii sunt Liberi. Condorii pot face orice. Nimeni nu se leagă de un Condor, care are femeia lui şi care, mai ales, *are Armă* cu care îşi poate apăra oricând Libertatea, impunând-o oricui.

— Eu voi sări peste îngrăditură, spune Oxus.

— Dacă te atingi de sârme, te faci scrum.

— Nu mă voi atinge.

— Cum?

— Sărind.

Bătrânul estimează din priviri cei patru, cinci metri ai îngrăditurii.

— Bine, decide el. Vom sări şi noi.

— Nu, spune Oxus. Numai unul singur poate să sară fără să atingă sârmele. Şi acela doar cu ajutorul celorlalţi doi. Eu voi sări. Voi veţi intra pe unde trebuie.

Cei trei se privesc în tăcere. Cu tot vuietul viforniţei, de undeva, de departe, răzbeşte până la el pulsul neîntrerupt al unei inimi de plexită, uriaşă cât planeta.

— Dacă există vreo terminală unde să-mi pot cupla interferatorul jockerului am să fac tot posibilul să vă ajut. Dacă nu, va trebui să vă încredeţi în Prospectele lor. De fapt, ce înseamnă FARC?

— Nu ştiu, zice Quingaguh.

— „F” cred că vine de la „Fabrik”. O fabrică, dar o fabrică de ce?

Însă cei doi sălbatici nu-i răspund nimic Părul tânărului, învolburat de viforul năpraznic, îl biciuie pe Oxus peste faţă cu sârma lui aspră şi udă.

În sfârşit, decis, îi aşază pe cei doi faţă-n faţă, cu unul dintre colanele de piatră transformat în bară. Îşi ia elan, bate cu piciorul pe pragul de piatră pe care sălbaticii îl ridică dintr-o zvâcnitură deasupra capetelor şi, înălţându-se prin aer, catapultat ca o creatură cu aripi invizibile, se dă peste cap pe deasupra îngrăditurii ca să evite atingerea, şi se prăbuşeşte de partea cealaltă a ei.

Când tălpile îi ating lutul clisos, alunecă, şi Oxus ricoşează, aruncat tumba de câteva ori înainte de a plonja în mocirlă.

Cei doi sălbatici îi urmăresc evoluţia şi căderea şi, după o vreme, văzând că nu se mai ridică de pe jos şi neauzind niciun sunet, Quingaguh întreabă:

— Eşti teafăr?

Oxus oftează greu, se mişcă, mormăie ceva, îşi pipăie picioarele, se răsuceşte din şold într-o parte şi-n alta, şi până la urmă se ridică, scrâşnind:

— Cred că da.

Îşi scoate cipul din buzunarul de la piept al bluzonului din piele de drac, răsucit de cădere împrejurul trupului, îşi constată cu atenţie unealta atât de preţioasă, dezactivată prudent înainte de a sări, ca să nu cumva să dea de bucluc dacă îngrăditura avea senzori electronici şi, până la urmă, convins că e în stare de funcţionare, îl activează, declanşând lama interferatorului: sclipire de metal organic.

În secunda aceea, dinspre Apuntamento răzbate un vuiet, şi Oxus, strângând lama cip-jockerului şi ascunzându-l cu grijă în buzunar, le strigă celor doi:

— Fugiţi! Faceţi un ocol mare prin Phreerie şi intraţi ceva mai târziu pe unde trebuie!

— De ce urlă FARC? i se păru că aude vocea fără rezonanţă a tânărului.

— Am alarmat cu cipul sistemul de senzori.

O luară la fugă, unul către clădirile albe din depărtare, ceilalţi către lanul de quiho.

Zăpada se cerne din slavă şi, de dincolo de vuietul de alarmă al FARC, răzbate pulsul unei inimi uriaşe de plexită.

O felină uriaşă, ucigaşă, pătrunde în FARC, gonind peste mlaştina desfundată cu salturi largi. O felină cu ochi incandescenţi şi suflet necruţător.

„Merde!” i se păru lui Oxus că aude din spate vocea fără ecou a tânărului sălbatic.

Oprit o clipă în loc, Oxus priveşte în urmă şi trage cu urechea. Dar nu se aude decât pulsul neîncetat de departe şi nu se văd decât luminile postului de control alertat, agitându-se de-a lungul îngrăditurii de sârmă ghimpată.

— Merde! şopteşte Oxus, rânjind crud.

4

Condorul mătăhălos cu combinezon autonom negru şi cravată cu ac de aur cu diamant îşi şterge faţa transpirată cu batista.

— Questo es il tuo nombre?

Când rosteşte cuvintele, scrâşnind, cu voce inflexibilă, din gură i se revarsă vălătuci de abur alb.

— Ghemados.

Funcţionarul robust ia o mărgică mată şi o depune în amfiteatrul clipind multicolor. Deasupra intrării se aprind LED-urile verzui:

GHE...

— Poţi intra!

...**MA**...

— A intrat, Jul. Este pe *punte*, spune Walther aghiotantul.

...**DOS**

Sălbaticul străbate coridorul de recepţie, în vreme ce pe display cifrele se înşiruie în rânduri ordonate.

— Hei, Walther, şopteşte Jul. Ia fă-i semn să stea o clipă!

Walther bate în peretele de siliu şi-i face semn ghemadosului să se oprească.

Sălbaticul cu păr vâlvoi şi colan grosolan împrejurul gâtului împietreşte ca o stană. Suplu, cu trăsături prelungi şi ochi întunecaţi, cu facies indiferent, aşteaptă. Blana i se învolbură împrejurul capului ca o coamă fantastică, roşie şi zburlită, de fiară.

— Vino să vezi! îi suflă Jul lui Walther.

Condorul se opreşte nedumerit. Pe monitor, în dreptul greutăţii corporale, cifrele displayului se şterg, se aprind, se şterg iar, nehotărâte parcă între 50, 70 şi 95.

— Cam multe defecţiuni în ultima vreme, trage Walther concluzia. Ieri alarmă falsă. Azi porcăria asta. Se întâmplă ceva cu Memoria Centrală.

Decizându-se, monitorul afişează greutatea: 61,500. Înălţimea 1,80. Harta papilară. Puls. Miros specific. Structura cromozomială. Grad de

contaminare (x 20 000). Cazier. Numele standard identificat AVALOR. Locul naşterii: Esland. Vârsta 30. Transfug.

Computerul de control populaţional din Esland confirmă identitatea, recunoaşte persoana identificată şi acordă Extrădarea.

— Părea ceva mai gras... mârâie Walther.

— Ghemadoşii ăştia au o construcţie foarte derutantă, îl aprobă Jul. Dacă ar fi fost să ne luăm după aparenţe, AVALOR ăsta părea mai degrabă luptător ucigaş decât simplu escroc. Şi, totuşi, asta este. Computerele nu greşesc niciodată – ştiu ele mai bine ce se ascunde în spatele aparenţelor fiecăruia.

Cu mers elastic, cel identificat şi recrutat în Apuntamento părăseşte Coridorul de trecere. O felină uriaşă, ucigaşă, pătrunde în FARC pe Puerta Deçepsion cu numele de AVALOR.

Undeva, mult mai departe, înaintea sa, un alt ghemados identificat drept SALERNO TRAPEZ, escamotor la staţia automată ENTHALPA, confirmat şi extrădat de staţie (mai cu seamă că era dat dispărut de mai bine de trei ani), merge către Hangar într-un ritm mult mai lent decât tânărul tatuat care-l urmează, şi de către care va fi ajuns din urmă la intrarea în Colonie.

Şi altundeva, şi mai departe înaintea lor, la un automat de dueluri al terminalei popotei din sectorul Escudero, Oxus extrage lama de metal organic a interferatorului din fanta de intrare, stingând imaginea de ansamblu cu autostrada de plexită pe care doi ghemados sălbatici înaintează către schelele şantierului, dincolo de care, în trepte concentrice din ce în ce mai înalte, se ridică paralelipipedurile alburii de beton-siliciu elastic ale Coloniei din jurul Hangarului.

Relaxat, Oxus îşi trage aproape platoul încărcat cu preambalate şi se apucă să mănânce cu poftă. Zoaiele i se scurg pe la colţurile gurii, de pe bărbie, pe piept.

— După două săptămâni în care n-ai pus în gură decât iarba aspră de quiho, mâncarea caldă este o binecuvântare, chiar dacă mirosul şi gustul lasă de dorit. Zoaie calde. Zoaie bune. După ce te vei sătura, va trebui să-ţi faci rost de ceva mai acătării de îmbrăcat decât zdrenţele unor nădragi de piele sintetică decupaţi cu interferatorul deasupra genunchilor şi giacăi din piele de drac. Oricum, pe-aici nu-i cea mai recomandabilă vreme pentru tălpici de plexită. Şi, după o baie la spălător, vom căuta dormitoarele cu cele mai refuzate femei din Colonie.

Gândindu-se la cei doi sălbatici încă goi, care în clipa asta mai băteau încă drumul prin ninsoare, pe Oxus îl străbătu un fior.

Cei cu experienţă bogată îşi aleg întotdeauna femeile ocolite de băştinaşii Coloniilor. Acestea sunt cele mai grozave. Numai un idiot de băştinaş tradiţionalist şi îngrădit de tabuuri şi ritualuri stupide este în stare să lase aceste flori să se ofilească solitare, îngrămădindu-se ca tembelii pe vedetele zilei, sătule şi apeltisite ca sacii de dormit.

Până la femeile lor calde, rezervate de Oxus, cei doi ghemados mai aveau, însă, de străbătut tot drumul până la Colonie, prin ninsoare, rumegându-şi quihoul lor nesăţios şi fără gust, lipsit de calităţi nutritive, dar care te ţine pe picioare până te topeşti de viu, cu totul.

Lasă că o să vedeţi voi ce viaţă se poate duce, ca fantomă, parazitând FARC!

În vreme ce ăia or să caute până le-o veni ameţeala pe sinior AVALOR şi pe mister SELERNO TRAPEZ, de-o să se nedumerească tot echipajul de Control Statistic în care încurcătură de maţe de plastic au putut să dispară doi ditamai ghemados!

Dar, fiindcă tot veni vorba, ia zi, puişorule – hai, fii sincer, că eu nu te torn nimănui! – cum mama dracului poate cântări o matahală ca tine doar 39 de pfunzi, cu tendinţa vizibilă de a mai scade chiar ceva dintr-înşii? Fii sincer, nu-i aşa că erai pe cale să-ţi iei niţel zborul?

---

[6] viziune poetică de morfologie cosmică necorespunzătoare cu datele reale ale astronomiei. (n.a.)

CAPITOLUL VII FABRICA ARC ŞI COLONIA SA

1

Oxus se simţea în lagărul FARC mai la-el-acasă decît oricare dintre autohtoni. Îşi alesese adresa de recepţie a celei mai slab-cotate „sub 20” din topul Căminului. Astfel nimerise peste „Startwan – golaveraj zero.”

Golaveraj zero? Auzi tu, golaveraj zero la 17 ani! (Ce soi de idioţi or mai fi şi ăştia de pe-aici? Sau, cine ştie ce naşparlie o fi duduia asta ocolită de toţi! Trebuie păstrată oarecare circumspecţie... golaveraj zero...

Titulatura pompoasă de „rezervă” era absolut improprie *dulapului* în care se ascundea Startwan. Lungimea 1,85, lăţime 2, înălţime 1,90. Ceea ce nu era capitonare, era masă rabatabilă şi closet rabatabil (ambele accesorii în poziţie operativă la momentul pătrunderii lui Oxus în încăpere).

Juna Startwan trona pe o pernă cubică, preocupată intens de un display (desigur, rabatabil şi el).

La auzul declicului uşii, fata ridică ochii întunecaţi exprimând o uluire totală.

Startwan era, într-adevăr, cea mai anostă făptură de sex feminin din tot FARC. Slabă şi lungă, cu părul asemeni crizantemei, cu ochi de noapte, rătăcită într-un combinezon autonom prea larg, cenuşiu – Startwan părea mult mai mică în vârstă şi mai nesemnificativă decât ar fi trebuit.

Golaveraj zero!

Pe display curgeau rânduri compacte de informaţie epurată de redundanţă. Nici măcar documentaţie tehnică – „fotografiază” Oxus cu coada ochiului afişajul – asta trebuie să fie ceva de genul *filozofia ştiinţei*, sau *ştiinţe fundamentale* dacă nu şi mai rău: *sociomatică* sau *probabilistică statistică operaţională.*

Văzând că *Operatorul de Flux* intrat îşi aruncă în fundul încăperii rucsacul, strecurându-se pe uşa „rezervei” ferindu-şi capul de tavanul jos, Startwan îl întrebă neliniştită:

— N-aţi greşit adresa?

Oxus o studiază cu ochi critic şi ajunge la concluzia că, făcând abstracţie de amănuntele nesemnificative, Startwan aduce, oarecum, cu „mama” sa cea mai mică. Dacă ar fi avut formele ceva mai rotunde...

— Sunteţi proaspăt sosit în FARC?

Oxus aprobă, încântat de perspicacitatea golgeterei zero. Răsuflând adânc, Startwan începe să-i explice, cu voce plată, împingând discret tronul cu vârful piciorului în lăcaşul său:

— Aţi fost orientat de ordinatorul de recepţie în mod automat la cea mai apropiată adresă de cod impară. S-a comis o eroare cu dumneavoastră. Spuneţi-mi codul personal, vă rog, şi am să apelez recepţia să acorde re-distribuirea în funcţie de opţiunea pe care o veţi exprima.

— Eşti cum nici nu mă aşteptam mai bine, îi zâmbeşte Oxus, degajat, trântindu-se la picioarele ei, direct pe „canapeaua” duşumelei capitonate.

Startwan se crispează, trăgându-şi sub ea picioarele.

— Fii liniştită, nu-i nicio greşeală, se întinde Oxus pe spate, punându-şi mâinile sub cap şi privind-o intens, să se deprindă cu înfăţişarea ei. Am ales adresa ta în cea mai deplină cunoştinţă de cauză. Doar că nu ştiam cum arăţi, fiindcă am făcut comanda de la Popotă şi nu puteam cere portretul sau legătura directă pe monitorul de-acolo fără să stârnesc suspiciuni şi să încarc traficul de flux cu date suplimentare despre noi.

Startwan se foieşte pe perna ei cubică şi oftează, descumpănită, dacă nu chiar nemulţumită, cine ştie...

— Ai făcut o alegere greşită, spune, privind estimativ la bărbatul lungit alături. Deşi, zâmbeşte ea, îmbujorându-se, trebuie să recunosc faptul că eşti cel mai grozav tip care s-a rătăcit în vizuina mea de când mă ştiu. Know-how nu mi-au mai călcat pragul. Ceilalţi care-au mai nimerit aici erau sau de pe la construcţii, sau străini îndrumaţi automat de recepţie „pe căi greşite”. Strâmbau din nas de cum dădeau cu ochii de mine, refăceau comanda şi se cărau, fericiţi că totul se termină curat şi fără complicaţii.

— Iar tu rămâneai cu buza umflată! izbucneşte în rîs Oxus, plesnindu-şi genunchii cu palmele.

— Nu, îl contrazice Startwan, reţinută. Iar eu... răsuflăm uşurată.

Oxus o fixează cu o mină de neîncredere în priviri.

— Ai probleme de adaptare?...

— Nu, zice Startwan. Sau, da! Da, am probleme de adaptare! se decide ea, roşind. Prefer... îmi place... ştii, fiind singură...

— Ei, zice Oxus, ridicându-se în capul oaselor ca să ajungă să-i prindă ceafa cu mâna, ei, fetiţo, va trebui să faci un efort şi tu, vom face un efort amândoi, va fi greu, dar, până la urmă... (Oxus schimbă tonul serios şi grav cu unul cald, prietenos) sper că ai să te obişnuieşti cu gândul că mă vei avea musafir foarte multă vreme, de azi înainte. Fiindcă am de gând să-mi fac bârlogul în vizuina ta! (decide el cu o hotărâre de nezdruncinat).

— Bine, oftează Startwan. Ţi-o cedez. Deşi mă cam obişnuisem în rezerva asta. Stau aici de când aveam şapte ani...

— Nu, o întrerupe Oxus blând, mângâindu-i conturul feţei lungi şi fără sclipire, exprimând nostalgia unei suferinţe lăuntrice adânci. Eu nu am nevoie de „vizuina ta”, m-ai înţeles greşit, eu am nevoie de tine în vizuina proprie. Înţelegi?

Startwan ridică sprâncenele uluită:

— Încalci legile ospitalităţii, spune ea. Ştii că în Colonia FARC?...

— Cunosc legile, mârâie Oxus, agasat, ridicându-se şi făcându-şi loc lângă Startwan pe perna cubică. Pari o fată deşteaptă. Ce studiezi aici?

— Historimatică, zice fata, clasând grăbită tema şi branşând la emisiunea circuitului intern.

Pe ecran apare imaginea standard de la mare înălţime. Amfiteatrul de blocuri cenuşii, compacte, de beton-siliciu elastic, coborând până la Favelas şi Şantierul de Construcţii din preajma Hangarului cu gură întunecată, mascată de o imensă foaie de pânză cenuşie.

— Dacă vrei să te ascunzi de mine, e dreptul, tău, ascunde-te fără sfială. Deşi mie mi se părea, mai degrabă, un studiu de antropometrie statistică şi comparată decât unul de Historimatică. Dar, precum ţi-am mai spus, treaba ta! Te poţi ascunde de mine fără grijă. Sunt discreţia întruchipată.

Startwan îşi pleacă ochii. Are gene lungi, arcuite.

Oxus surprinde un tremur de încordare în trupul prelung, care se poate ghici osos pe sub combinezonul autonom prea lung.

— Sunt convins că dacă ai avea şi tu un cip-jocker, ai prefera, ca mine dealtfel, să rătăceşti prin apartamentele vecinilor din Cămin. Sau prin întregul FARC, zice Oxus, scoţând cipul şi declanşându-i lama interferatorului, s-o acupleze în terminala monitorului.

— Aşa, fără cip şi fără experienţă, încerci să-i înţelegi pe ceilalţi din studiile astea seci de antropometrie şi, prin ceilalţi, să te înţelegi pe tine însăţi, nu? Asta-i problema ta numărul unu... şi e firesc să fie. Numai că noi, cei de prin Colonii, ne-am dezvăţat de tot ceea ce e firesc.

Startwan tremură de-a binelea. Oxus cuplează interferatorul şi solicită codurile câtorva apartamente. Mai întâi nu găseşte decât femei duelându-se pe displayuri şi repetitores studiind Jocul Festiv. Apoi trece printr-un apartament gol, probabil nefolosit, fiindcă mobila se rezumă la terminala displayului cu senzorii „adormiţi”.

În sfârşit, Oxus dă peste ce căuta: „apartamentul” unei *Campioane de top.* Tipa tocmai se distra grozav cu doi parteneri competiţionali. Era veselie mare...

— Oho! râse Oxus. Am nimerit într-un apartament de înaltă clasă! Fii atentă ce şcoală au!

Startwan, cu ochii înotând în lacrimi, îşi muşcă buzele. Izbucneşte furioasă:

— Cine mai eşti şi tu? Unde lucrezi şi ce învârţi? Eşti Inspector, sau ce naiba eşti?

Oxus o cuprinde pe după umeri cu mâna.

— Tu ce faci, cu ce te ocupi? o întreabă.

— Lucrez la Implementare! se smuceşte Startwan, aruncând scântei din priviri. Cine-ţi permite să încalci legile ospitalităţii? Foloseşti pe teritoriul Coloniei o chestie ca asta (arată ea scârbită cip-jockerul), încalci legea cea mai elementară a Discreţiei...

— Da, recunoaşte Oxus, blazat. Sunt un parazit. Hai, dă alarma! Hai, fă gălăgie! La tine în rezervă a pătruns un parazit, o „umbră informaţională” care profită de munca tuturor, parazitând Colonia cu un translator-fals, încălcând legile! Hai, curaj! Dă-mă-n gât! Şi, scrâşneşte el, o să rămâi aici, singură, până o să te apuce bătrâneţile!

Startwan îl priveşte, perplexă.

— Nu glumeşti?

— Cu ce, cu „bătrâneţea”? o întreabă Oxus, fără patosul retoric de mai înainte.

— Nu... cu „parazitul”, „fantoma informaţională”, translatorul-fals...

— Tu nu vezi? îi întinde Oxus cipul.

— Ce chestie... murmură Startwan, studiind instrumentul cu prudenţă şi înapoindu-i-l, parcă temătoare. N-am crezut ca aşa ceva poate exista cu adevărat. Adică... nu-mi închipuiam că poate avea cineva curajul să comită asemenea... crime... Lasă-mă, te rog, să mă uit mai bine la tine.

Se privesc, ochi în ochi, de aproape, de foarte aproape.

— Miroşi grozav, îi şopteşte Oxus, trăgând-o spre el.

Când buzele li se ating, Startwan se fereşte, ca trezită dintr-o vrajă, împingându-l cu degetele zgârcite, convulsiv, în piept.

— Lasă-mă, îi şopteşte, întorcându-şi capul.

— Poţi vorbi tare, îi spune Oxus. Nu suntem urmăriţi. Monitorul, l-am programat să redea, pentru Controlul de trafic, scena pe care a înregistrat-o ieri. Uşa e blocată. N-are nimeni treabă cu noi.

— Poate, dar de iubit... să fie clar, nu! Ai înţeles?

— Da, răspunde Oxus calm. Am înţeles. E clar. O să ne ţinem în braţe la noapte (nici nu ştii ce grozav este să dormi îmbrăţişat!), o să ne frecăm, dar, la o adică, nu! Niciodată. Orice altceva, dar asta nu!

— Să te ia dracu'! izbucneşte Startwan în râs. Eşti un ordinar!

— Nu! continuă Oxus, neafectat, cu seriozitate şi trăire. Niciodată. Mai bine... orice! Fiecare, în colţul lui...

— Nici pe simulatoare n-am pomenit pe cineva atât de ordinar ca tine. Eşti mârşav!

— Da, o aprobă Oxus, cu convingere. Şi eu, uneori, mă mir de mine. Aşa e!

Când râde, Startwan îşi îngustează ochii şi, deşi figura capătă o notă extrem de expresivă, ochii-i rămân trişti, stranii, adânci, tragici, asemeni ochilor „mamei” celei mai mici, din îndepărtata tinereţe a lui Oxus. Un fluture-de-lumină îi joacă pe dinainte, şi o crizantemă plângând cu lacrimi de sânge din găvanele goale, sub faldurile unui baldachin de nylon alb, la adresa de cod a Ordinului cu numele Oxus, anulat în Esland la data...

2

Două feline uriaşe bântuie Colonia.

ALTITUDINE 600. VITEZA 23,5 x 102. PLAFON DE NORI. ATMOSFERĂ DE LICHID VÂSCOS. CON DE PLEXITĂ – CUPOLĂ CU DIFERENŢA DE UNGHI DE REFRACŢIE DISTORSIONÂND EMISIA.

Phreeria se întrerupe la marginea inelului de plexită. Quiho şi plexită. Pulsul neîncetat de departe zvâcneşte sub plafonul de nori, amplificat ca de o cupolă.

ALTITUDINE 500. VEDERE ÎN PLAJA SPECTRULUI SONOR ŞI ÎN GAMA DE LUMINĂ NEAGRĂ. PLANARE OBLICĂ. PARAMETRI CARTEZIENI BC x ZK.

3

— A, iată şi băieţii! strigă cea cu păr blond şi riduri fine încreţindu-i colţurile pleoapelor.

— Intraţi, intraţi! spune cealaltă, mai înaltă şi bine proporţionată, cu profil rotund şi zâmbitor, împingând la o parte braţul articulat şi mobil al displayului terminalei pe care se străduiau să reia Ludus Solemnis, fără a înţelege niciuna mare lucru din el.

— Ăştia au picat chiar acum din phreerie, şopteşte Bati, cea blondă, către cealaltă.

— La ce secţie veţi lucra? încearcă Rial să înnădească o discuţie.

Pentru un cunoscător, ceea ce nu e cazul, desigur, cu niciunul dintre cei doi ghemados din prag, veselia excesivă a celor două fete ar fi fost proba sigură a singurătăţii şi tristeţii lor reale. Dar fetele Coloniei FARC sunt complet altceva decât femeile Phreeriei, mirosind îngrozitor şi târându-şi după ele odraslele băloase, predispuse, ca şi mamele lor, să-şi facă mereu şi oriunde nevoile. Bati şi Rial îşi purtau trupurile acoperite cu combinezoanele autonome sclipind şi bluze ornamentale cu volane.

Bătrânul spune că îl cheamă Quingaguh, iar el – arată spre tânăr – n-are niciun nume, aşa că spuneţi-i cum vreţi...

Bati se apropie să-i examineze tatuajul complicat şi multicolor.

— Fantastic! exclamă entuziasmată. Ce mască!

— Interesant, aprobă Rial, care se apropie şi ea. Colanul din ce e făcut? întinde ea mâna către colanul de piatră.

— Nu-l atinge! strigă Quingaguh.

Dar era prea târziu. Rial ţinea deja în mână veriga de piatră elastică, întorcând privirea nedumerită.

— Prea târziu... murmură Quingaguh.

Fata zâmbeşte blând, cuprinzând cu mâna trupul gol al tânărului.

— Ce frumos... şopteşte ea. Şi cât durează jocul ăsta?

— Până la moarte, răspunse bătrânul ursuz.

Cealaltă fată trage o ochiadă spre ea şi izbucneşte-n râs.

— Fie precum spui, răspunde Rial, fără să clipească. Tânărul Yam îi ridică bărbia cu vârful degetelor. Şi când ochii verzi ai fetei se cufundă în ochii tânărului, Rial se simte cuprinsă de o ne-mai-simţită niciodată până atunci linişte şi împlinire, dureroasă şi grea ca sânii nesupţi ai lăuzei. Rial înţelege că viaţa ei de până acum nu mai reprezintă nimic, şi că, printr-un

gest simplu, a pătruns în altă lume, cu alt trup şi alţi ochi – o lume înfricoşător de aspră şi nemiloasă, crudă şi tragică, dar în care ea nu mai era singură, aşa cum fusese până acum şi nu avea să mai fie niciodată. Alături de bărbatul acesta sălbatic – o felidă uriaşă, ucigaşă – venea către ea din adâncuri imemoriale Phreeria, cu lanurile de quiho şi cu sacrificiile ei necruţătoare. O forţă titanică, o inimă îngheţată, de piatră vie, bătea de azi înainte şi pentru ea, pentru cea care fusese mărunta Rial, şi care nu mai era decât o particulă infrasocială, infraatomică, pulsând la unison cu Marele Întreg.

Lacrimile mari îi umplură ochii dintr-odată, şi Rial plânse, într-o clipă, toată durerea dintr-însa, rămânând după aceea uscată, ca de lemn, o jucărie în spatele căreia, dacă ai fi privit prin fereastra irişilor goi, ai fi zărit o felidă uriaşă, ucigaşă, galopând cu salturi nesfârşit de lungi peste algele de quiho ale unei Phreerii cât o ţară, cât un continent, cât o Planetă, cât Universul.

— Bun venit! i se pare că aude glasul tânărului, mai volatil decât eterul, cuvântând cu ea pe limba spiritului pur, descărnat de mocirla impură a FARC, şi a mlaştinii N, şi a trupului, cândva numit Rial, de azi înainte Nimeni.

Bun Venit.

Vocea de departe rezonează peste o crevasă de spatiu şi timp. Şi Rial răspunde:

Bine te-am găsit, dragul meu.

— Ce ai, eşti nebună? o întrebă Bati, în şoaptă, dar când colega ei îşi întoarce privirile către ea, Bati încremeneşte, ne-mai-recunoscând-o.

4

Oxus o ţine în braţe pe Startwan, urmărindu-i alintările nelalocul lor la o făptură de talia ei.

— Lucrând la secţia ta de Integrare nu ţi-a venit niciodată ideea să-ţi faci un cip-jocker?

— Habar n-am în ce constă cip-jockerul ăsta.

— E un traducător. Un prelungitor care mimează etaje cu prioritate. Generaţia a şasea şi jumătate, aproape kiborg. În spatele cip-jockerului stă un ghemodou, escrocul informaţional, parazitul. Adică eu, Oxus.

— Încântată de cunoştinţă!

Oxus o priveşte rânjind.

— O să convieţuim bine împreună.
— Da? Şi dacă, într-o bună zi, un alt nebun ca tine o să dea buzna aici?
Oxus devine serios.
— Adresa ta de cod este blocată. Peste câteva ore, când ultimele fluxuri de inducţie îşi vor amortiza ciclurile histerezis în memoria Centrală, vei înceta să mai exişti, cu anexa acestui corp al clădirii Căminului cu tot. Atunci vei deveni un ghemodou.
— Am auzit că pe la unele femei se mai fac şi repartiţii multiple... glumeşte Startwan.
— Da, confirmă Oxus. La cele vizitate de protipendadă. Dar eu sunt un simplu *Ordonator de flux.* Iar posesiunea în comun începe doar de la nivel republican. Ai auzit de Platon?
— Nu, recunoaşte Startwan.
— Atunci n-ai cum să pricepi. Sexul este o problemă minoră, în Criptocraţie. Posesiunea este de castă. Pentru o femeie este cea mai mare onoare să fie promovată la nivel superior de generalizare. Atunci ea este socotită „castă”. Ce-şi poate dori mai mult? Dar rolurile astea înalte, Castaliene, nu-s de nasul uneia ca tine, cu golaveraj minus unu, în clipa de faţă.
Startwan îşi puse, zâmbind, capul pe pieptul lui.
— Câte ore se lucrează la secţia de Integrare?
— Patru. După aeeea urmează activităţile de reglare de ton, ca să ne protejăm vederea. Acuitatea scade cam în jurul vârstei de 22.
— Şi atunci?
— Mutate pe munci mai uşoare.
— Aha! exclamă Oxus edificat. Aruncate la gunoi.
— Nu. Promovate.
— Da. Aşa se spune.
Startwan îl priveşte cu ochi mari.
— S-ar putea să ai dreptate. Mecanismul de promovare al Coloniei este destul de derutant. Înainte de fiecare promovare, eşti întâi destituit, retrogradat, tras la răspundere. Dacă te aperi, eşti ras. Dacă îţi însuşeşti săpuneala şi te înjoseşti, în raport cu cât te-ai tăvălit, cu atâta urci mai sus, după aceea. Dovezile de bună credinţă... Ori, în felul ăsta, nimeni nu-şi poate da seama dacă o cădere este definitivă sau e o promovare. Toţi cred că a fost o promovare, şi când colo...
— Cine lucrează în Şantier? Cine stă în Favela? o întreabă Oxus.

— „Promovaţii”? propune Startwan.
— Ar fi şi asta o „promovare”, nu?
Startwan rămâne cu privirile în gol. Apoi se cutremură:
— Să montezi vreme de zece ani cipuri până orbeşti, ca să fii „promovat” în mocirla Şantierului de Construcţii...
— Să montezi zece ani cipuri şi să nu-ţi procuri un cip-jocker. Da. Groaznic...
Startwan râde acru.
— Arată-mi şi mie cum e făcut. De acord?
— Da, de ce nu. O să te învăţ o sumedenie de chestii. Doar n-o să te las cu golaveraj zero într-o vizuină ca asta... răspunde Oxus, zeflemitor.
— De ce-ţi baţi joc? întreabă Startwan cu un aer de reproş.
— Nu-mi bat joc. Glumesc, răspunde Oxus, ridicându-se. Trebuie să caut pe cineva.
Îşi cuplează interferatorul.
— Nu mai e timp, spune Startwan. De altfel, şi eu, trebuie să mă pregătesc... Ne vedem peste o săptămână.
— Ce zi e azi? o întreabă Oxus, aplecat peste monitor.
— Duminică. Week-endul s-a isprăvit. De azi înainte nu mai ai decât un singur drum de făcut: să-ţi procuri şi tu un cip-jocker.
Scoate interferatorul din Intrare, şi se întoarce spre ea.
— Vino să-ţi arăt despre ce e vorba.
— N-avem timp, suspină Startwan, săptămâna începe...
— Ai încredere! Este timp suficient! Ţine asta! îi întinde el o frunză de quiho. O să dilate percepţia timpului.
— De unde o ai? întreabă Startwan, întorcând frunza de quiho între degete.
— Treaba mea, răspunde Oxus. Tu rumegă quihoul şi fii atentă la cip-jocker. Dacă te grăbeşti, avem vreme să contribuim şi la creşterea golaverajului tău la minus doi, ce zici?
— Fir-ai să fii! surâde Startwan, desfăcând cipul pe axa longitudinală. Mamă, ce piese! exclamă, uluită. Pluri integrate din astea nu găseşti decât între paralelele 45. Cu ce-o să le pot înlocui? În secţia noastră nu folosim decât cipuri compacte tu-sri-for-sevăn şi tu-tu-sixti-uan.
— Cu agregate poli-pluri şi cu două giga. Ce se fabrică în fabrica asta a voastră? Ce înseamnă FARC?

— Habar n-am. Ar putea fi un centru de control climatologic dirijat. N-ai văzut cum se strâng norii, cum ninge şi plouă tot timpul...

— De când eşti pe-aici n-a fost niciodată senin?

–Ba da.. Este şi senin uneori, dar pentru scurtă vreme, şi atunci nu avem voie să părăsim locurile de muncă.

— De ce?

— Nu ştiu.

5

Două felide uriaşe bântuie FARC.

Personalul se înghesuie în puhoi compact spre intrările platformelor. Colectaţi de pe străzile platformelor superioare, Verticalii sunt distribuiţi selectiv la atelierele şi secţiile interioare ale clădirii. Înghesuindu-se printre femeile şi bărbaţii mişunând în aşteptarea coborârii platformei din înalt, Startwan percepe un puls îndepărtat, ca o inima care ar bate în ceaţa albă groasă. Se lipeşte, în trecere, de trupuri. Aspiră mirosurile trupurilor. Ca întotdeauna, de zece ani încoace, de când populează Colonia. Dar cu zece ani înainte fusese încă prea mică să înţeleagă...

Ca întotdeauna, şi totuşi altfel.

Percepe altfel trupurile. Mirosurile. Gesturile.

Cu zece ani în urmă se retrăsese în vizuina ei, din care abia azi ieşea cu adevărat, pentru prima dată. Zece ani fusese moartă, oarbă, surdă, Doar faţadă. Doar perete mort, dincolo de care, în vizuină, o vieţuitoare tremura de frică. O viaţă închistată. Un chist, aia fusese ea din ziua în care asistase la banchetul Condorilor însângeraţi, pe leşul celei căreia ea îi fusese repartizată drept „fiică”.

Se retrăsese în cotlonul ei, din care nu mai dorea să iasă niciodată. Nu simţea nevoia să mai evadeze din liniştea lui tristă, din siguranţa pe care i-o inspira. Acolo era lumea ei în-afară-de-lume, pe care o găsise la început mobilată doar cu o terminală, şi pe care şi-o amenajase apoi singură, capitonând planşeul de beton şi pereţii, montându-şi masa şi dependinţele, asigurându-şi o autonomie cvasi-imposibilă, de femelă cu golaveraj zero, care nu iese niciodată, nicăieri şi care-i evită pe toţi.

Zece ani nu a fost decât o anexă a unui spaţiu inutilizabil, pentru ca, dintr-odată, pe neaşteptate, să dea buzna peste ea un parazit cu un cip-jocker şi să o scoată de-a binelea din realitate, din lume, într-o evadare

inversă: nu către lumea înconjurătoare, ci către sine însăşi, asemeni extracţiei unui nerv dintr-o alveolă, târâtă, aproape fără de-voia ei, într-o aventură ilegală (vai, cât îi e de frică!) şi metamorfozând-o dintr-un embrion, dintr-un chist împietrit în betonul Căminului, fără ştirea nimănui şi fără ca vreunul dintre semenii ei, care o ignoraseră atâta vreme, dintr-o femeie cu golaveraj zero, invizibilă, într-o femeie cu grolaveraj minus doi.

Vai, cât îi este de frică!

Dar e fericită.

Se simte puternică.

Totul şi-a schimbat dimensiunile, şi forma, şi înţelesul. Piept în piept cu bărbatii şi femeile de pe platformă, îi simte altfel, îi percepe altfel, schimbaţi. Dintr-o dată au căpătat o noimă. Şi-au schimbat rosturile. Până şi moartea violentă a femeii aceleia, de demult. Totul este mult mai important şi mai grav.

În vizuina ei o aştepta Oxus, cu cip-jockerul şi cu mâinile lui care mângâie formidabil, descoperind-o, scoţând-o din neant: o Lume Nouă, o Terra ignotta, o Terra de'l Fuego. Una isola muy hermosa.

Oxus.

Escrocul.

Ghemodou.

Şi Startwan înţelesese că nu se va mai putea despărţi niciodată de el, cu cip-jockerul lui cu tot. Că o să-l urmeze pas cu pas, ca un câine. Că o să ronţăie quiho cu el. Că o să-i păzească somnul agitat, de tâlhar, prin apartamente ocupate ilicit, că o să stea lângă el, supusă, când se va tăvăli cu cine şi cum o să aibă el chef, liber şi nebun cum e, fir-ar să fie! cu golaverajul ei minus doi cu tot: şi cu frunzele lui de quiho de cenuşă pentru care riscau amândoi, în mod absolut dementţial, o viaţă întreagă (foarte scurtă, dar întreagă) de Şantier de Construcţii la Hangar, şi de Favela, dacă ar fi fost descoperiţi!

Îi vine să ţopăie de bucurie! Şi orbecăind prin mulţime, se pomeneşte drept în braţele unui sălbatic în pielea goală, tatuat şi doar cu mănunchiuri de quiho pe coapse şi la încheieturi, o matahală cu un colan gros şi butucănos spânzurat de gât.

„Ăsta de unde o mai fi apărut?” se întreabă Startwan, făcând un pas înapoi.

Sălbaticul are laţe roşii, învâlvorate ca o aureolă împrejurul căpăţânii masive. Ochii i se aprind, însângeraţi.

Ce o fi căutând ghemadosul ăsta complet sălbatic într-o fabrică ultramodernă? Cum de i se permite să se prezinte aşa la post? De ce nu i-au dat ceva să se îmbrace şi el, ca toţi Verticalii de aici?

Trupul musculos degajă miros acru de transpiraţie şi aromă greţoasă de quiho.

Ochii aprinşi o fixează pe Startwan, care simte cum rezistenţa trupului îi cedează sub o apăsare care o striveşte. Cei din jur o împing, şi moleşeala urcă înnebunitor şi fierbinte dinspre viscere.

Cu un gest instinctiv ridică mina spre fruntea transpirată.

Degetele-i sunt umede.

E udă leoarcă.

Răsuflă sacadat.

Buzele, muşcate până la sânge, o ard.

Şi, dintr-odată, lumina intensă îi scapără în pupile. Răsuflă adânc, să-şi stăpânească geamătul. Spasmul se amortizează în contracţii tot mai leneşe. Şi, după câteva clipe de noapte deplină, realitatea revine la normal, şi-l zăreşte pe sălbatic îndepărtându-se cu paşi elastici, cu mişcări moi de felină, şi Startwan se cutremură de frigul interior.

Platforma alunecă şi ea priveşte în jos, cu sfială, de parcă s-ar aştepta să fie goală.

„Minus trei”, îi trece prin minte. Azi, dintr-odată, s-au năpustit asupră-i! A năvălit peste ea lumea unei aventuri furibunde!

Răsuflările celor de pe platformă se învălătucesc, albe, în atmosfera îngheţată.

Şi rumegătorul ăla de quiho mizerabil se plimbă în pielea goală prin FARC, în timp ce Oxus o aşteaptă în vizuina ei, iar ea alunecă odată cu platforma spre Centrul de Integrare, să fure.

6

Pe platformă, în afara femeilor de la Integrare, nu au mai rămas decât Condorii.

Condorii sunt cele mai vesele fiinţe din Colonie. Orice Vertical visează să ajungă şi el, odată şi odată, fie şi pentru o clipă, Condor.

După schimburile continue, prelungite de cinci zile pe săptămână, douăzeci şi patru de ore pe zi, întrerupte doar de picoteala de o oră-două pe canapelele pentru odihnă şi refacere în timpul muncii, Verticalii din

obiectivul Fondului Intangibil FARC năvălesc, în week-enduri, îndobitociţi de o ură nepotolită şi fără obiect, şi de o poftă nestăvilită de distracţie liberă, care-i determină să violeze şi să se încaiere necontenit în cele trei zile în care, ca oaspeţi ai Căminurilor, se pot manifesta neîngrădit.

Singurele persoane al căror prestigiu rămânea nealterat în week-end-uri erau Condorii. Respectul pentru ei se păstra şi din pricina faptului că, dacă nu le era acordat de bunăvoie, ştiau să şi-l impună şi singuri. Dar, mai ales, fiindcă în locul în care apare un Condor, poţi fi sigur că o să te distrezi, nu glumă!

Condorul nu are niciun stăpân în lumea de jos. Nici stăpân, nici inhibiţii.

Condorii bântuie Colonia frecventând elitele, indiferenţi, duri, cruzi şi nemiloşi, trecând asemeni Luminii prin viaţa cenuşie a lumii.

Acolo unde apare un Condor, poţi fi sigur că vei asista, cel puţin la un vesel viol, cel puţin la o bătaie frumoasă în urma căreia, chiar dacă nu vor exista întotdeauna morţi, vor exista în mod cert, răniţi şi mutilaţi cu duiumul.

Dar, deşi la fiecare sfârşit de week-end Condorii se îmbarcă şi ei pe platforme, Verticalii nu-i pot întâlni decât în Colonie.

Unde lucrează Condorii? Cu ce se ocupă?

Aceasta este una dintre enigmele FARC.

7

Sălbaticul ramâne o clipă în cadrul porţii de metal masiv la intrarea în secţie, proiectându-şi umbra în spate, pe peronul de plexită – o umbră de felidă uriaşă, ucigaşă, ghemuită să sară.

Din hala imensă se revarsă brusc Zgomotul şi aerul ca un abur alb, îngheţat, care face să fluture coama de sânge a sălbaticului.

Încercăm să cântăm, dar vocea nu răzbeşte dincolo de ţipătul metalului scrijelit de metal. Vocea, cândva puternică, astăzi este măruntă sub ploaia de decibeli.

Încercăm să cântăm, să nu lăsăm cântecul să moară în noi, dar gâtul emite sunete false, iar dacă încerci să fredonezi în minte, gândul refuză să reproducă fidel melosurile cunoscute, apărând în zgomotul de-aici simplificate şi caricaturale – amintirea nu le mai recunoaşte.

În suflet se insinuează, tot mai puternic „muzica“ lor fără muzică, muzica lor pentru surzi. Zgomotul de metal chinuit şi de motoare.

Vor să frângă cântecul din noi, fiindcă muzica ordonează şi stimulează. Compunând. Ăştia vor să reteze urechile cu Zgomotul lor! Nicio clipă de linişte! Ca să n-aibă vreme Cântecul să se re-înfiripe!

Vor să ucidă Cântecul în noi!

O hală imensă. Maşinile din capătul celălalt abia se întrezăresc prin ceaţa lăptoasă. E frig. Un frig tăios, metalic. Mamuţii de metal scrâşnesc dinţii de piese cu profiluri complexe: arbori cotiţi, blindaje şi chiulase de carcase titanice, în contorsionări neverosimile ale căror geometrii nu sugerează prin nimic viitoarele angrenaje cărora le sunt destinate. Maşini cu utilitate multiplă. Din loc în loc izbucnesc fulgerător scintilaţii de laser. Bancurile mobile răstoarnă prin spaţiul neeuclidian, într-o echilibristică impresionantă, piesele manipulate cu mişcări ample şi combinate, sub braţele oţelite înarmate cu ciocuri de wolfram şi vanadiu, rotindu-se, scrijelind, scurmând în metalul sclipitor şi proaspăt din care smulg, odată cu aşchiile prelungi, urlete inumane, sfâşietoare, sub ochii impasibili ai computerelor clipind alternativ.

Există ceva de o lipsă de perspectivă şi de o tristeţe infinită în orizontul ciclopic, mişcător, de metal. Bancuri telescopice pendulează scrâşnind într-o mişcare animată parcă de o voinţă proprie. Şpanul multicolorat feeric ţâşneşte împroşcat de sub ghearele colţilor de oţel.

Unelte inteligente.

Sau aproape-inteligente.

Sau, cine ştie, poate mult mai inteligente decât lasă să se vadă, decât le suspectezi că pot fi.

Verticali în combinezoane fumurii, cu mâinile negre de pulbere de metal – ghemadoşii de altădată – fiinţe de nimic, ne-nominalizabile, fără trecut, fără viitor, viermuiesc încastraţi în cutele metalului îngrămădit împrejur, îngheţaţi, semi-compact, apărând, privit din afară, asemeni unui mecanism surprinzător de omogen şi eficient.

Carnea vie, organicul, îşi strecoară prelungirile filamentoase ale pseudopodelor sale sensibile, asemeni unor nervi sfredelindu-şi căuşurile sifonofore în chisturile alveolare ale masei de materie insensibilă şi dură de corn-de-Pământ, de-unghie-de-Pământ, de-os-de-Pământ al metalului conglomerat parcă printr-o voinţă dictată de o conştiinţă de sine neverosimilă.

Din materia vie se ridică aburii răsuflării prin bubuitul, scrâşnetul şi huruitul metalului animat, iluminându-se straniu de laserele interioare.

Când şi când, într-un bio-ritm organic, zgomotul de fond se sparge de stridenţa Vacarmului. Plăci de tablă, groase, sunt pocnite de ciocane hidraulice de zeci de mii de tone-forţă, spre a fi îndoite şi mulate, cu o precizie incredibilă, printr-o singură lovitură fulgerătoare.

Verticali în combinezoane cenuşii.

Verticali mânjiţi de ulei şi pulbere metalică, strecurându-se cu mişcări mecanice, agile, printre movile de şpan şi telescoapele ţâşnind masturbate frenetic înainte şi înapoi de bancurile manevrând piese monstruoase, alături de care Verticalii cei insignifianţi par, prin comparaţie, şi mai nesemnificativi: simple dendrite şi axoni străbătând trupul de metal al mamutului clipindu-şi alternativ nenumăraţii ochi pâlpâitori de lasere şi computere de control.

Verticali dezabuzaţi, cu mâinile înfipte în buzunarele combinezoanelor autonome, urmărind cu ochi apatici şi priviri imobile pasienţa prestidigitativă a braţelor de metal rotindu-se scrâşnind să muşte metalul care urlă şi se zbate.

Computerele afişează pe displayurile de cristal lichid noduri de cifre modificându-se – parametrii: zecimale, sutimi, miimi, armströmi – sub fixitatea dementă a privirii Verticalilor în combinezoane cenuşii, ce-şi răspândesc în spaţiul îngheţat şi strâmt dintre maşini aburii duhnind a menajerie.

Dincolo de hublourile înalte de oţel şi siliu transparent ale halei, din cerul ca de plumb, ninsoarea se prăbuşeşte într-un fald tors fără întrerupere de maşina-de-ţesut-zăpadă a cerului.

8

Un sălbatic doar cu mănunchiuri de quiho împrejurul coapselor străbate aleea ciclopilor de metal. Un sălbatic desculţ, călcând peste cioburile tăioase de metal răspândite pe jos. Un sălbatic fără combinezon autonom. Un sălbatic căruia nu i se clinteşte niciun singur muşchi pe chipul tatuat. Un clown.

Ochii Verticalilor se întorc spre silueta golaşă, parcă mai sveltă decât a oricăruia dintre ei. Verticalii îşi dau coate, rânjesc, comunică între ei cu voci de vată în neantul de decibeli prin care dau semne că s-ar înţelege, fiindcă

râd (probabil că-şi adresează vorbe de şagă). Verticalii sunt veseli. Se amuză.

Un sălbatic trece cu paşi de felină prin secţie! Ce caută aici? Ce soi de mers e ăsta? Oamenii de metal nu merg aşa! Oamenii de metal au gesturi metalice, sacadate, aparent greoaie şi rigide, dar în realitate de o viteză şi precizie uluitoare – ceea ce le face să pară bizare celui care nu le cunoaşte şi pricepe *eficienţa* şi *randamentul* de mişcări optimizate: până la cea mai simpla schemă, şi repetate apoi de mii, de sute de mii şi milioane de ori până la automatizare, în anturajul maşinilor, ale căror mişcări s-au deprins a le mima, devenind asemenea lor: scurte, exacte şi violente, profitând de timpii morţi cei mai insesizabili ai roţilor, şi braţelor, şi pinioanelor lucioase – organe capabile, dacă te laşi apucat de ele, să te sfârtece şi sfărâme într-o fracţiune de secundă ca pe un nimic, ca pe un gunoi, ca pe o mizerie organică şi imperfectă ce eşti, dându-ţi proba nimicniciei tale şi măreţiei lor atotputernice şi biruitoare.

Un sălbatic rătăcit, dintre fiarele Phreeriei de quiho printre fiarele acestei uzine mugind, în chinuri, să-şi scuipe pe lume bastarzii monstruoşi, cu dinţi şi braţe butucănoase şi lucioase de metal.

Şi Verticalii infernali râd trist, fără bucurie, de animalitatea normalităţii, răzbind de dincolo de gesturile sălbaticului bălăngănindu-şi prin FARC colanul grosolan şi murdar, ca un simbol falic în semierecţie.

Un sălbatic! Un ghemados al Phreeriei, tatuat caraghios de fioros cu semnele lui ridicole în culori ţipătoare.

Un ghemados!

Ce caută ăsta aici?

Ghemadoşii care şi-au lepădat pămătufurile de quiho ca să îmbrace combinezoane autonome, râd de anacronicul amintindu-le fără nostalgie de aşezările subpământene, de lut bătut cu palmele şi frământat cu flegme de quiho, din care s-au coborât să se ridice aici, în Infern, scuturându-şi lutul mocirlei Phreeriei de pe cioturile sterpe ale umerilor, pentru a se îngăla cu mâzga păstoasă de vaselină şi ulei, înghimpată cu aşchii metalice, din hala FARC.

Un ghemados!

Lepetit Maître pândeşte, strecurându-se pe la spate, rânjind lăbărţat din gura tăiată ca o semilună pe bila rotundă a căpăţânii proaspăt rase.

Verticalii râd încă – atunci când se stârnesc râd multă vreme schimbând între ei ghionturi dure, glume de metal necizelat şi semne obscene.

Un ghemados! Un ghemados autentic, abia „căzut” din Phreeria de quiho, împănat cu pămătufuri de quiho şi împopistrat pe trup şi pe faţă cu tatuaje exotice – un sălbatic din Phreerie!

9

Lepetit priveşte împrejur, rânjind batjocoritor, stăpân pe situaţie. Fusese derutat pentru o clipă de alura sălbaticului, dar se regăsise imediat în râsul complice al Verticalilor, aşa cum se regăsea întotdeauna în momentele dificile, din ziua în care îl izbise pe Haning Lemetre cu cheia de 37. Unul dintre picioarele cheii se agăţase de oasele firave ale craniului, scârţâind pe oţelul negru al sculei. Pentru o clipă, lui Lepetit i se lăsase atunci o cortină roşie înaintea ochilor, trăind senzaţia că simte, abia acum, atmosfera îngheţată a halei. „Am făcut-o lată”, îi trecuse fulgerător prin gând. „Am făcut-o lată! M-am nenorocit? Pentru ăsta, or să mă belească!”

Şi brusc, din adâncurile inconştientului, îi venise imboldul tăvălirii în mocirlă. Da, să-şi expună la vedere josnicia. În fiecare colcăie josnicia. O să vomite pe tot ce-l înconjoară mocirla din el şi se va tăvăli în ea apoi! Asta-i era ultima speranţă.

„Aşa nu se mai putea”, împroşcase gura lui. „Să luăm atitudine împotriva Duşmanului. S-au strecurat, până şi aici, printre noi! Doar n-o să tolerăm jocul lor blestemat! Să facem totul ca FARC să rămână liber! Tradiţia şi civilizaţia...”

Gura împroşca fără niciun efort mintal de pre-formulare a ideilor. Şi după momentul de stupoare, figurile groase ale Verticalilor adunaţi împrejur, încruntate, ameninţătoare, se destinseseră în zâmbete hâde, complice, aşa cum zâmbeau şi acum, adunaţi într-o conspiraţie mută a Crimei Rituale.

Lepetit îşi continuase bălăcăreala şi înaintea Controlorilor de Flux. Aceştia îl întâmpinaseră cu figuri înalte, de metal, dar când îl auziseră vomitându-şi gargara, rânjiseră şi ei, tot aşa. „Tu vrei să te aperi!” hohotise Grosmaster, dar Lepetit exclamase suav, aplecându-se din şale: „Nu! Nu vreau să mă apăr, vă rog să mă credeţi. N-am nicio scuză! Dar vreau să *conlucrez,* vreau să-mi dau silinţa să sprijin FARC prin gesturile mele astfel încât, ca o singură familie, cu toţii, uniţi împrejur, asemeni unui FAR...”

Zâmbete complice, încurajatoare.

„Bine. Suficient. Am luat notă”.

După care ieşeai, tremurând încă, plouat, dar sigur de faptul că va exista toleranţă pentru tine. Că, după o scurtă repartiţie la Şantier (dar nu ca simplu cărător, ci conferit deja cu particula Maître), după ce-i vei strivi sub călcâi mâna vreunuia, ai să fii readus la secţie, să-i troscăneşti pe şest în rinichi pe-ăi de-i surprinzi cu spatele, în zâmbetele şi râsul complice al Verticalilor: Hă-hă-hă!

„Am impresia” – îşi spunea Lepetit uneori, că-mi lipseşte extrem de puţin să mai iau încă o *pedeapsă* din asta ca să ajung foarte tare, dacă aş şti eu ce şi cum să fac, dar parcă mă cam tem să-l mai rad pe vreunul, când mă gândesc la bubuiala care ar urma; că nu vine nimeni să-ţi arate – Uite, pe ăsta! ca să mergi la sigur; şi parcă n-aş mai înghiţi o dată situaţia de a sta înaintea unei maşini câte cinci zile, suportând ghionţii-n spate de la Maître, sau şuturile „colegilor”...

Lasă, mai bine Lepetit, dar sigur, fără probleme, dând eu ghionti în rinichii altora, decât s-o termin ca Haning! Ce-mi trebuie mie Condori, Zbor, aiureli? De altfel, un titlu de Condor este şi mult mai greu de apărat decât cel de simplu Maître, fiindcă din cât urci, cu atât e mai greu să te menţii, iar cei ce te atacă sunt din ce în ce mai puternici.

Aşa, aici n-am treabă cu nimeni, ştiu la ce să m-aştept, şi ăştia ştiu, şi ei, la ce se pot aştepta – n-a uitat încă nimeni cum scârţâia căpăţâna ăluia când i-am extras trei'şaptele din găgăuţă.

Lepetit îşi ia elan să-i tragă una în gleznă, ca să stârnească iar hohotele complice în rândul Verticalilor.

Dar bocancul cu vârf ţintuit loveşte pe alături, ratând piciorul ghemadosului, care trece impasibil mai departe, ca şi când n-ar fi sesizat nimic.

Râsul de pe figurile Verticalilor se şterge.

Lepetit îşi ia elan, repetând gestul, ca şi când nici n-ar fi avut intenţia decât să-l sperie demonstrativ, pe junele cu muşchi zdraveni şi şpangă bleagă atârnată pe după gât. Junele care nici nu pare a se teme, nici nu râde complice. Nici nu clipeşte măcar, privindu-te drept în lumina ochilor, cu căutătura sa întunecată şi parcă niţel cam cruntă.

Când şi cum şi-o fi ferit piciorul? Fiindcă era evident să sălbaticul evitase lovitura în cunoştinţă de cauză, nu întâmplător, cum îşi puteau imagina idioţii care râdeau, complice.

„Data viitoare o să-i sfărâm glezna”, îşi propune Lepetit, scuipând a lehamite în urma sălbaticului.

10

Maşina la care lucrează Greeniando, „Veteranul”, îşi zbate braţele telescopice dintr-o parte în cealaltă, parcă dezaxat, sub cuţitele muşcând din metalul calp, căpătând sclipiri artificiale, dar fascinante.

Figura tânărului, oprit în dreptul său, oglindeşte o siguranţă de sine agasantă, care-l determină pe „Veteran” să-ntoarcă ochii spre el.

O singură clipă de neatenţie şi, pleosc! înghite carboava peste ceafă, friptă cu dexteritate de Lepetit.

„Veteranul” se întoarce către maşină cu figura complet lipsită de orice urmă din veselia zâmbetului servil cu care încasase papara, scrâşnind printre dinţi o înjurătură lipicioasă pe seama „canaliei”, dare-ar moartea-n el de javră“.

Lepetit s-a pierdut în aburul albicios, pândind spatele întoarse.

Greeniando manevrează o vreme, ursuz, claviatura comenzilor şi, după o tăcere de câteva ceasuri, în care îl ignoră total pe nou-venit, pufneşte de câteva ori pe nas, ca răspuns unor gânduri interioare, după care se trage mai către golaş, îl împunge cu cotul în şold (constatând cu această ocazie că ghemadosul este mai înalt ca el cu un cap), şi-l întreabă într-o şoaptă şuierată, care face sunetele foarte distincte pe fondul sonor al urletului de metal:

— Nu ţi-au dat combinezon?

Sălbaticul îşi mişcă parcă buzele, dar niciun sunet nu răzbeşte până la Greeniando. Probabil că tânărul are glas gros şi timbrul vocii sale se încadrează exact în banda de frecvenţă a vacarmului ce-i înconjoară, de nu poate fi percepută nici măcar de urechea exersată a „Veteranului”. Dar cum Greeniando bănuieşte că tânărul nu-i putea răspunde decât „ba da”, îi suflă iar:

— Şi de ce nu ţi l-ai pus?

Ridică privirea, fulgerând chipul de granit exprimând o silă sublimă. Ii face semn către picioarele goale şi-i şuieră:

— O să te tai în şpan. Ştii ce e şpanul? Uite, (îi arată din ochi către un cârlionţ lucind violaceu) ăla e şpan!

Sălbaticul are o expresie ambiguă.

Se apleacă, apucă între degete bucla de metal şi o mototoleşte-n pumn mai înainte ca Greeniando să apuce a schiţa vreun gest. Şi chiar dacă ar fi

avut timp să-l oprească, Greeniando tot n-ar fi reacţionat în niciun fel să-l împiedice pe tăntălău să-si decupeze mâinile. Păi, ce-i era el, dădacă?

Legea FARC este extrem de dură. Cine nu-şi poartă de grijă singur, nu trebuie să nutrească vreo speranţă că-i va purta altcineva.

Fiecare pentru sine.

Sălbaticul, însă, deschide palma, lăsând să se scurgă praful de metal. Pe palmă nu i se întrezăreşte nicio tăietură.

— Ai avut noroc, mormăie Greeniando, înfigându-şi iar privirile în pupitrul de comandă.

Sălbaticul clatină din cap abia perceptibil. Dar „Veteranul" face o grimasă agasată şi, ridicând din umeri, declanşează perdeaua antifonică de protecţie, cufundându-se în linişte, apărat de generatorul de anti-sunete care anihilează pe o rază de circa doi metri de jur împrejur orice emisie.

Greeniando nu-şi bate capul să-i explice tânărului mecanismul. Lasă-l să-şi suporte imbecilitatea!

Şi-apoi, mai bine să rămână în afara zonei protejate. Nu-i rău să rămână cineva „cu urechi", păstrându-şi simţurile sensibilizate la maximum. De aceea chiar şi ei, Verticalii mai vechi, preferau să lucreze, cât timp puteau rezista, fără perdeaua antifonică de protecţie.

11

„Veteranul" provenea din tundrele înalte ale meridianului 4.

Părinţii săi fuseseră *industriali agro-alimentari,* rătăcind din *fermă-industrială* în *fermă-industrială,* risipindu-şi progenitura prin staţiunile *land-lordurilor,* încercând să evite, pe cât posibil, contactele cu *Zona Beligerantă,* şi activând în afara *Consiliului Populaţional,* până-i întreba careva de nume. Atunci, într-o noapte fără lună, dispăreau pur şi simplu, convinşi că nu există pe lume loc mai „liber" ca al lor şi refuzând să se conformeze militarizării agriculturii ca unei cerinţe organice de rezolvare a stării de necesitate a alimentaţiei publice şi ca pe o realitate de netăgăduit a epocii în care trăim.

Pentru ei, agricultura mai era încă o „ţara nimănui" între părţile angajate în conflict.

Părinţii lui Greeniando – au fost, probabil, ultima relicvă a visătorilor romantici, cu o viziune funciară despre agricultură.

Greeniando, aşa cum este de aşteptat, nu mai păstra această iluzie preafericită a ultimei generaţii de fermieri industriali. Lucrând încă de la opt ani la staţia fermei unde văzuse lumina zilei, el înţelesese că *este* un luptător activ, un soldat înregimentat la locul de muncă, dar *militar* în primul rând, cu număr precis de înmatriculare şi cu sarcini precis trasate încă de la naştere, cu o viaţă controlată statistic. Conştient de acestea, el nu-şi mai dorise, ca părinţii săi, să fugă de răspundere ci, din contra, să fugă de *fermă* – să promoveze în cadrul sistemului, să ajungă „în prima linie”, să dea totul pentru a putea primi totul. „Frontul” fermei lor industriale, cu automatele de cultivare mecanizată, recoltare şi sintetizare mecanizate, cu crescătoriile mecanice de quiho, cu prelucrătoarele automatizate de quiho, pentru îmbrăcăminte, hrană şi medicamente nu i se păreau deloc un „front” pe măsura forţei şi ambiţiei sale, neoferindu-i „nicio perspectivă”. Aşa că, la prima recrutare, se înrolase voluntar şi plecase către „prima linie” cu un camion modular.

Nu avea decât 16 ani când lăsa pentru totdeauna în urmă „viaţa dulce” a fermei agro-industriale, pentru a veni să se acomodeze cu viaţa dură a Coloniei FARC.

Greeniando îşi spunea adesea că viaţa sa era o adevărată Odisee a Războiului-din-spatele-frontului Contemporan, a Războiului-mut. Şi dacă ar fi adunat, una peste alta, toate aventurile şi suferinţele vieţii sale şi ar fi încercat să le povestească altcuiva care ar fi fost dispus să-l asculte, păi nu i-ar fi ajuns toată viaţa, câtă ar mai fi avut-o el de trăit, să termine. Fiecare episod are o istorie în sine, încărcată de atâta culoare şi de atâtea învăţăminte, de atâtea amănunte semnificative: uite, de exemplu, să luăm numai amintirile de la fermă, care-i păreau ca dintr-o altă existenţă extrem de vastă şi complexă şi, cu toate că nu avea nici 16 ani când părăsise agro-industrială, i se părea că trăise acolo până la adânci bătrâneţi, şi abia ajuns aici, re-născuse iar tânăr, dar asta numai special pentru FARC, unde o luase din nou de la zero, urcând treaptă cu treaptă, an după an, până la această a doua bătrâneţe, de la cei 18 ani ai săi când, din nou, cunoştea totul şi nimic nu mai reprezenta o surpriză pentru el.

Trăia acum în lumină – în lumina continuă, cenuşie, a Halei secţiei, în lumina pauzelor de somn, cu aranjamentele ei de moment (de pildă, ca ultima partidă cu prăzulia Rialda, care trebăluia prin celălalt capăt al secţiei, şi care nu venea la ei decât special ca să se-nţepe cu el în pauze; sau lucrarea cu Onda, blonda, cu apatia ei perversă şi neserioasă de ucenică în

formare; sau aventura cu femeia niţel trecută, dar bună! care-l întâmpinase când ajunsese aici şi intrase prima dată în cabinelul cu pereţi de siliu polarizant, prin care lumina pătrunde dinafară ca printr-o sticlă ordinară de siliciu, dar care, atunci când priveşti din afară la ea, pare opacă, asemeni betonului – prima femeie cu combinezon mulat pe trup care, atunci când îl văzuse, se strâmbase de silă scrutându-i picioarele goale, acoperite de crusta de mocirlă uscată ce se spărgea în bucăţele mărunte, şi-l beştelise, de parcă el ar fi făcut asta intenţionat şi cu premeditare, ca să-i murdărească ei frumosul covor de fibre acustice de pe jos, care relua continuu Missa ultimului Joc Festiv; şi atunci Greeniando îşi jurase că n-o să se lase până n-o s-o aibă sub el odată pe scârba asta, ca să-i poată trage o palmă, fără teamă, o palmă aşa, de să-i sară măselele; aşa că atunci când, o lună mai târziu o făcea, şi ea, la despărţire, plângea şi-l întreba când o să se mai întâlnească, el câştiga o victorie nu împotriva ei; ci împotriva FARC, împotriva vieţii şi a întregii lumi) – spasmele şi trăirile lor erau sub lumină şi în lumină, ochi în ochi cu Celălalt, urmărindu-i cu cruzime grimasele, ticurile, rictusurile.

Aici, în FARC, nu exista nicio reticenţă şi nicio „ruşine” – toate se petreceau pe faţă, în lumină. Până şi visul, aici, îşi pierdea fantasticul şi obscuritatea. Era un vis în lumină, cu ochii deschişi – un vis treaz, de-a-n-picioarelea.

În cuiburile weekendurilor în care te aciuai, te întâlneai cu oameni noi, necunoscuţi, de fiecare dată alţii, asistând uneori chiar şi la spectacolul formidabil şi real pe care-l reprezentau Condorii, care nu-se-exista să poposească pe vreundeva fără să se lase cu vreun mort, cu ceva. Mamă! bătăile Condorilor, fascinantele lor cafturi de profesionişti-ai-morţii, cu intuiţii fulgerătoare şi lovituri-oarbe date de-a-ntoarselea, cu armele lor extraordinare, cu viaţa lor de continuă fiestă la care tânjea şi de care se temea ca de foc orice Vertical din FARC. Psss! dar femeile din anturajul vesel al Condorilor... Mândria cu care se poartă ele, fericirea cu care-s boite pe mecle şi care degajă ca un val de parfum din atitudinile şi posturile lor afectate – dar şi spaima... fiindcă ştiu, potăile, că după distracţie vine *Orgia*, şi după *Orgie*, *Martiriul*, sofisticat, la care o să fie supusă cea mai bună dintre ele – cu poziţii şi metode de tortură inspirate de vastele lor cunoştinţe de antropometrie statistică şi comparată, precum şi de sângele rece şi de inegalabila lor experienţă de Condori!

Greeniando, însă, cu toată noua lui „bătrâneţe” din FARC, nu cunoscuse încă niciodată un Condor dinainte de a deveni Condor. Nu reuşise încă să urmărească evoluţia pe viu a niciunuia, cum urcă el pas cu pas din mocirlă până în Elita protipendadei. Şi e şi firesc, ţinând cont de numărul extrem de redus al acestora. Şansa de a te întâlni cu un Condor în ascensiune era extrem de rară, deşi, privind în perspectivă, Greeniando avu impresia că intuieşte că rolul Coloniei şi al întregului FARC nu este altul decât de a oferi locul unde să se adune cei din rândul cărora să-şi ia zborul Condorii către înalturi.

12

— Ei, m-ai urmărit cu atenţie? Te-ai prins? Poţi face la fel? îl întrebă „Veteranul” pe tânăr, văzând că n-a plecat încă, pironit lângă el de atâtea ore, până când terminase de executat piesa.

Sălbaticul a aprobat parcă, vag, din cap. Şi atunci Greeniando îi şuieră:

— Bine. Atunci dă jos piesa asta şi să punem alta. Să te văd la treabă!

Şi Greeniando pleacă, rânjind hâtru. Las' c-o să-l îndoaie el până la urmă pe flăcău! Ia să vedem cât îl duce mintea şi cum o să se descurce să dea jos piesa şi să urce alta, fiindcă îndeobşte, „la prima mână”, ghemadoşii ăştia „abia picaţi” habar n-au cum să se descurce cu o sculă isteaţă cum e macaraua „J”, şi îşi cam trag, de obicei, formele masive de titan-aluminiu sau pe cele cenuşii de oţel-wolfram – unii peste piept, alţii peste picioare – iar piesele astea metalice *doar par* micuţe şi uşurele, însă dacă te pune Aghiuţă să ţi le pui pe tine, nu te mai scoate nimeni viu de sub ele.

Străbătând aleea dintre maşini, Greeniando se îndepărtează cu pas hotărât, fără să mai întoarcă privirile în urmă spre sălbaticul-ucenic, ca să-l vadă cum se descurcă. Treaba lui!

Încetineşte pasul lângă Universala 32, cu lasere, a Rialdei, şi-o întrebă dacă are cu cine să-şi petreacă Pauza.

Rialda „are o şansă”, cum se spune pe-aici. A pus ochii pe ea Lepetit. În ultima Pauză a chemat-o la el în cabinet să-l ajute să-şi scoată bocancii, şi fata se descurcase, aşa încât acum Rialda spera în şansa asta a ei.

— Da, am cu cine! se oţărăşte ea înţepat, şi „Veteranul” îi dă drumul mai departe, ştergându-şi mâinile cu o zdreanţă murdară...

Însă când ajunge în dreptul Universalei 87, Verticalul de-acolo îi face semn să se uite înapoi. Şi când Greeniando se întoarce, rămâne cu gura

căscată, până când Lepetit se apropie de el pe la spate şi-i trânteşte un bocanc în rinichi.

Greeniando, chircit pe vine de durere, îl aude pe Maître mârâindu-i:

— Roagă-te la Dumnezeu să nu se împiedice şi să cadă ăla, că te omor ca pe un câine!

Sus, pe bancul alunecos, cu piesa de metal ridicată deasupra capului, sălbaticul, hiperbolizat, titanic, asemeni unui simbol, sfidează parcă mamutul de metal şi atotputernicia lui devoratoare.

Liber! Neînfrânt! O zdreanţă de carne gonind din urmă turma de pachiderme metalice cu pulpa uriaşă a piesei ridicată deasupra capului sub lumina cenuşie şi tristă revărsându-se din cupola înaltă şi murdară de siliu (siliciul organic cu memorie, capabil să se autoregenereze), peste care ninge fără sfârşit din norii de plumb ai cerului. Ochii înguşti scânteiază sângeros. Muşchii umflaţi se zbat sub pielea lucioasă. Pe pieptul tatuat multicolor, şi-a desfăcut aripile un condor uriaş:

Poţi Zbura! Zboară!

Greeniando, ajuns înapoi din doi paşi, îi pune mâna pe umăr, scrâşnindu-i:

— Să nu mai faci niciodată asta! Dacă-ţi cădea şi se ciobea, sau ciobea maşina, mă nenoroceai!

Verticalii de pe la celelalte maşini privesc muţi, fără să râdă, cu figuri crunte de fiare gata să se repeadă.

— Piesele nu se dau jos şi nu se urcă pe banc cu mâna goală.

Sălbaticul îl fixează pe Greeniando cu ochi de piatră incandescentă.

— Piesele se manevrează cu macaraua. Ştii să foloseşti o macara „J”.

Sălbaticul clatină din cap că nu.

— Vino să-ţi arăt.

Pentru o clipă, acolo sus, deasupra halei cenuşii, fusese un sălbatic cu o pulpă de pachiderm ridicată deasupra capului, alungând din urmă turma de pachiderme de metal.

Dincolo de hublouri, zăpada se prăbuşeşte neîntrerupt, din norii apăsători.

Răsuflările Verticalilor se învolburează, albe, în atmosfera oţelită a halei.

Maşina alăturată de cea a lui Greeniando, rotindu-se nebuneşte şi făcând un vacarm nemaipomenit, este manevrată într-un delir de un Vertical cu capul descoperit de o calviţie totală care i-a lăsat pielea lucioasă şi pătată de pigmentaţii mari, vişinii.

Când scula se opreşte din caruselul ei înnebunitor, Verticalul, cuprins ca de furii subite, se caţără frenetic pe unealtă să ridice sau să coboare piesele cilindrice uriaşe. În mâinile sale, macaralele „J" icnesc, tatonând nervos, zvâcnind, ridicându-se sau coborându-se mereu.

În pauza de masă, cheliosul se-apropie, ştergându-şi mâinile negre cu un şomoiog de câlţi. Cu câteva clipe mai înainte, blonda Onda venise la el să-i spună ceva. Verticalul cel pleşuv râsese cu poftă, strângându-i fetei capul ca aurul la pieptul său păros, descoperit de fermoarul tras al combinezonului autonom (abia comparativ cu fata, realizai cât de masiv era cheliosul, fiindcă, deşi Onda era destul de bine făcută pentru cei şaptesprezece ani ai ei, abia dacă-i ajungea matahalei până la umăr), şi acum vine la maşina lor, zâmbind, în vreme ce, iată, a rămas în aşteptare lângă maşina cheliosului, urmărind scena de departe, cu ochi căprui şi blânzi.

Pleşuvul moţăie din cap către Greeniando, apoi se apleacă peste umărul tânărului sălbatic şi-l întreabă:

— Ce zici, îţi petreci Pauza cu Onda? Uite, fata asta. Te vrea. Ce să-i răspund?

Tânărul întoarse privirile către blonda care aşteapta lângă maşina uriaşului. Are un aer feciorelnic şi trist-docil. Îl scrutează cu o căutătură domoală şi inexpresivă.

— E bună fata! exclamă Greeniando. Ştie să te ajute să-ţi scoţi bocancii mai bine ea oricare alta!

Ochii tânărului licăresc roşiatic. Şi Onda îşi simte bărbia prinsă în palma caldă. El e acolo, departe, dincolo de cele două maşini, dar palma lui caldă îi cuprinde faţa, şi ochii lui însângeraţi şi tragici se cufundă în ochii ei blânzi şi trişti. I se joacă prin păr cu degetele mirosind a quiho. O îmbrăţişează cu trup de efluvii înmiresmate. Îi zâmbeşte cu un zâmbet mai fin decât poate percepe vreunul dintre cei din jurul lor, şi Onda i se dăruie, scuturâdu-se şi muşcându-şi buzele, în vreme ce lacrimi fierbinţi i se rostogolesc pe obraji.

— Nu plânge, îi spune o voce suavă, de absenţe, nu plânge. Gata. Eşti frumoasă. Eşti grozavă.

Şi braţele evanescente o strâng, lipindu-i obrazul înlăcrimat de aripile multicolore ale condorului tatuat.

— Te iubesc, îi spune ea.

— Ştiu, îi răspunde vocea de nimeni. Cred că eşti mulţumită.

— Da, spune ea. Dar tu?

— Şi eu, nu-i nevoie de mai mult.

— Spune-i fetei să nu fie tristă c-a refuzat-o ăsta, glumeşte sau vorbeşte serios Greeniando. O să vin eu să-i aduc biberonul la leagăn să facă nani. Ăsta nu-i de ea.

Uriaşul cu creştet golaş nu pricepe. Dă din mână a lehamite şi se întoarce spre fată, s-o consoleze. Dar ea a plecat intempestiv şi acum se îndepărtează în fugă pe aleea dintre maşini.

— Tu n-o să faci mulţi purici pe-aici, zice Greeniando spre tânăr.

În vocea „Veteranului” se desluşeşte o notă nouă, deosebită de felul în care-i vorbise până atunci sălbaticului, ba chiar deosebită de tonul cu care vorbea el în general, cu nu contează cine. E un soi de stimă, sau de respect, sau poate chiar un fel de teamă cuviincioasă, ca înaintea unuia care „e cineva”.

— A-l pune pe unul ca tine să măture pe jos împrejurul unei maşini e o tâmpenie care nu poate dura prea mult şi care se va plăti. Atunci când vei pleca, să nu mi-o iei în nume de rău dacă am greşit vreodată, în vreun fel, faţă de tine. Iar cât timp vei mai rămâne pe aici, lasă-mă, te rog, să mă ocup eu de toate. Este o onoare pentru mine că ai poposit în preajma mea, şi dacă vei accepta să-mi fii oaspete o vreme...

— Qel espes de fabrik es? i se pare atunci lui Greeniando că aude o voce foarte joasă, mai joasă chiar decât vuietul care-i înconjoară.

— Ce-ai zis? se dezmeticeşte el. A! fabrică? Adică FARC? Nu ştii ce înseamnă?

Ridică ochii spre ochii sălbaticului, care nici nu clipeşte.

— Lasă... murmură Greeniando. O să te lămureşti tu...

14

— Bine, spune Greeniando. Să începem instructajul. Aceasta (arată el maşina), este o Universală Mare. Dacă asta e „mare”, îţi spui tu acum, înseamnă că există şi Universale mici. Ei bine, dacă-ţi spui aşa, ai ghicit! Există şi Universale mici. Sunt mult mai puţin complexe decât asta.

Greeniando îl trage pe tânăr de braţ în dreptul pupitrului electronic.

— Ce face o Universală, fie ea Mare sau Mică? Tot! Că de-aia-i zice „Universală”. Scula asta este cea mai deşteaptă maşină de pe lume. De-aici i se dirijează comenzile. Aici (îi arată Greniando), este cititorul planului. Bagi planul piesei în spatele senzorului magnetic şi senzorul „citeşte” de pe cartela încărcată electrostatic planul piesei pe care o are de executat, şi parametrii ei. Ce piesă ai de făcut? îl întreabă el, retoric, pe tânăr. Păi, pentru început, să zicem, un revolver. Ce marca vrei?

Sălbaticul urmăreşte demonstraţia neclintit.

— Uite (scoate Greeniando un teanc de cartele de plexită din sertarul pupitrului), aici ai toate mărcile care-au existat vreodată. Colt, Browning, Nagan, Parabellum – vrei un Parabellum?

Tânărul pare indiferent.

— Nu! decide Greeniando. Uite, fiindcă văd că nu te pricepi la arme – deşi un Vertical fără armă nu este nimic mai mult decât un simplu ghemados – uite, pentru început o să înveţi să-ţi faci un Quibeck 95. Până acum 40–50 de ani, ăsta a fost un revolver pe cinste: 31 de gloanţe în fiecare sector (praful de puşcă nu se face, desigur, pe o Universală – pe ăsta o să înveţi să-l prepari la cabina Fulviei, în laboratorul de-alături) – deocamdată, însă, priveşte aici! îi întinde Greeniando foiţa de plexită a planului

— Vezi? Aici, pe margine, este o striaţiune, o vezi? Aici este scris codul fiecărei piese componente. Deci, introduci cartela în „cititor” şi pe displayul Universalei apare codul armei, codul materialelor din care e alcătuită fiecare piesă în parte, dimensiunile ei, şi aici, în dreapta jos, viteza de avans a cuţitelor, unghiurile şi viteza de rotaţie a axului braţelor, tastezi numărul de cod al primei piese de care ai nevoie şi te duci la magazie să ridici materialul. Nu e greu, nu?

Sălbaticul aplecat asupra tabloului de comandă, urmăreşte, cu ochii atenţi jocul de lumini al mărgelelor de sticlă pâlpâind multicolor pe panoul de comandă repetând cu glas subţire melodia diafană şi plină de înzorzonate repetiţii şi întorsături prin care terminala Universalei inteligente dă semn că a intrat în comunicare cu ei şi că este dispusă a colabora. Figura lui, cu claia de laţe creţe învolburate, se oglindeşte în ecranul de siliu pe care maşina îşi afişează geometric şi multicolor gândurile. În curbură, fruntea tânărului se bombează anormal, ca la un animal monstruos, cu ochii roşii, bulbucaţi.

15

Lepetit, strecurat în spatele lor, loveşte.

Greeniando şi ghemadosul stau aplecaţi frunte lângă frunte asupra armei căreia „Veteranul” îi explică principiul de funcţionare.

Cei de pe la maşinile dimprejur pândesc scena cu rânjetul pe buze, fiindcă, după bâlciul cu loviturile de picior ratate, este de aşteptat să iasă ceva extrem de distractiv din caftul ăsta: Lepetit trebuie să-şi ia revanşa.

Pumnul se descarcă fulgerător către rinichii sălbaticului într-o lovitură de genul celor menite să-l nenorocească pe cel căruia i-a fost destinată.

Dar sălbaticul, fără să pară a avea habar pe lângă ce-a trecut, se apleacă tocmai atunci să ridice de jos cartela de plexită a planului, cu o mişcare domoală.

Pumnul lui Lepetit izbeşte în gol.

Un hohot de râs scutură sala. Lepetit trăieşte un moment de derută năpraznică. După care izbucneşte în râs şi el, cu o grimasă vicleană încreţindu-i fruntea îngustă.

— Frumoasă armă, întinde el mâna către Quibeck.

Armează scurt, trage piedica şi apasă pe trăgaci, cu ţeava îndreptată către picioarele sălbaticului. Glonţul, se înfige în materia vâscoasă a pavajului.

Lepetit apasă din nou pe trăgaci şi al doilea glonţ clefăne surd în pavaj.

Este ca şi când o forţă mai presus de fire i-ar împinge cotul într-o parte, insesizabil.

Foc după foc, gloanţele refuză să nimerească laba piciorului gol al tânărului.

Lepetit nu mai trage. Ridică privirea spre chipul neclintit al celuilalt şi-i vede ochii aprinzându-se ca un jar de sânge. Schimbă arma pe tragere automată şi ridică ţeava spre pieptul gol, ochind în capul condorului multicolor, culcat pe sânul stâng al tânărului. Cu mâna stângă ţine paradă deasupra armei.

Lepetit apasă pe trăgaci, descărcând întregul încărcător.

Quibeck 95 este o armă bună. Fără recul, la o sută de metri trasează cu cele 62 de gloanţe ale celor două încărcătoare, pe foc automat, linie continuă, înfigând glonţ lângă glonţ.

Sălbaticul nu mai avea nicio şansă.

Dar aripile condorului se deschid larg pe pectoralii de oţel şi colanul de piatră apucat mai iute decât ochiul poate percepe se desface într-un laţ ucigaş, înfăşurându-se împrejurul gâtului lui Lepetit şi mai înainte ca degetul să se ridice de pe trăgaciul Quibeckului şi gloanţele să se fi oprit din ricoşeurile ţiuitoare de care Verticalii de la maşini s-au ferit plonjând spectaculos vertebrele superioare ale gâtului lui Lepetit se rup, înfigându-şi ghearele în cortexul străpuns de forţa colosală a îmbrăţişării pitonului de piatră din mâna sălbaticului.

Din cerul întunecat scapără un fulger prelung, care cuprinde tot orizontul, luminând hala cu o lumină spectrală.

Când, o clipă mai târziu, Verticalii se ridică din spatele maşinilor, sălbaticul, cu ochii pâlpâind, roşii, pare a nici nu se fi clintit din loc. Numai între degetele mâinii stângi, laţul colierului de piatră strangulează neînduplecat gâtul celui ce fusese temutul Lepetit, îmobilizând de sol ultimele zvâcniri ale membrelor trupului deja mort şi, cutremurându-se, înţeleg cu toţii că au de-a face cu un adevărat Ucigaş. Că au avut fericita ocazie să-şi petreacă o zi de lucru alături de o fiinţă măreaţă, de un războinic teribil, de o fiară ante-diluviană ieşită din jungla de quiho la vânătoare, să sfâşie.

Un animal gol – dar nu sărman. Un Yam din poveştile bătrânilor. Un erou legendar.

Gol, pentru că unul de talia lui nu are nevoie de nimic altceva decât de muşchii mâinilor şi picioarelor sale, şi de Puterea mai presus de fire cu care a fost dotat, pentru a se impune înaintea întregului Univers, ca Stăpân de netăgăduit.

Cu o mişcare lină, imperceptibilă, Fiara îşi desfăşoară colanul grosolan de piatră din jurul gâtului frânt, şi trupul lui Lepetit se prăbuşeşte rigid.

Flacăra din ochii războinicului se stinge treptat, se apleacă, îşi culege revolverul de pe jos şi, după ce-l înfige indiferent în tocul de plexită neagră imitând pielea, alături de celelalte paisprezece încărcătoare pline, îşi aruncă pe umăr cureaua, îndepărtându-se cu mersul său elastic spre ieşire.

O felină uriaşă bântuie FARC.

Din cerul de plumb de dincolo de cupola de siliu a halei, fulguie etern, într-un potop de zăpadă imaculată şi rece.

CAPITOLUL VIII ANTRENAMENTUL MORŢII

1

Oxus doarme încă, dar lumina s-a aprins în el. Simte că trebuie să deschidă ochii şi să se ridice. Peretele din stânga va glisa, lumina va creşte şi, din viitor, va da buzna peste el ceva care-i va încălzi sufletul.

Întredeschide ochii. Interiorul rezervei, iluminat de control. Un cuib diferit de cele din Esland. Dar şi cu elemente comune: terminală, display, monitor, afişaj, ecran: pâlpâind fluorescent, cu toate că a fost scos de multă vreme din funcţiune, amfiteatru cu Joc Limitat, Mărgele de Sticlă clinchetindu-şi partitura îngustă pe marginea Marii Teme Festive.

Oxus se simte odihnit, refăcut.

Înainte de a se trezi, îşi aminteşte de Vocea-de-fum (parcă era Quingaguh): *„Numai neîncrederea şi micimea te reţin lipit de Pământ, să te târăşti. Te-ai născut liber. Poţi Zbura. Zboară!“*

ALTITUDINE 500. VITEZA 2,75 x 103. CÂMP IONIZAT, COMPACTITATE LA BORD 17 x 97. ZBOR PLANAT. CUPOLA DE NORI. OCHIUL CICLONULUI. CONTACT PENETRANT PE BANDA ALFA. LOCALIZARE DE TRANSLATARE PE COORDONATE CARTEZIENE 68/81 S. SE VIOLEAZĂ CU MIJLOACE NECONVENŢIONALE **FONDUL INTANGIBIL.** ***SE ATENTEAZĂ LA POARTA W. SEMNAL DE ATAC!***

TAUTONIKE!

Un amfitreatru lin. Melodia polifonică stârneşte curcubee irizând.

Magister Ludi.

Programare.

Jocul.

Mărgelele de sticlă clipesc.

VEHICOL LA SOL DEPLASÂNDU-SE CU VITEZA DE 7 x 6 x 10. LOCATARE PRIN COORDONATE CARTEZIENE 60/32 SW.

SEMNAL DE ATAC.

ACCELERAŢIE 24 x 104

LA BORD COMPACTITATE DE HELIU LICHID.

I CAN DESTROY HIM!

Camionul condus cu simulare-prin-cip-jocker, pătrunde în *Zona de Conflict.*

VITEZA REPERULUI 3 x 102. SENS DE DEPLASARE N N N.

I CAN DESTROY HIM!

TAUTONIKE!

Oxus îşi scutură capul, frecându-şi faţa cu mâinile. Dinspre Viitor vine către el, îl străbate şi se îndreaptă spre Trecut o lumină mare, năucitoare, care transformă realitatea în umbră, spectrografiind-o.

Se ridică exact în clipa în care peretele lateral glisează.

Startwan.

— Te iubesc, spune Startwan, sunt frântă de oboseală, lasă-mă să dorm.

Se trânteşte pe pat şi adoarme instantaneu.

Oxus zăreşte răzbătând din buzunarul de la piept al combinezonului autonom, printre colţii fermoarului neetanşeizat, clipocitul vesel al unei orgi multicolore. Se apleacă şi trage afară un cip-jocker nou nouţ cu plăsele de plexită opacă şi LED-uri de siliu multicolor. Dar în buzunar continuă să pâlpâie ceva, şi Oxus extrage încă un cip, de o formă stranie, cu lamă de metal organic dispusă în unghi de „atentat la Fondul Intangibil”. Senzorii mânerului acestuia puteau prelua direct pulsiunile nervoase ale muşchilor palmei, transformând intenţia în realizare.

— Eşti colosală! rânjeşte Oxus admirativ, aplecându-se peste Startwan şi ciufulindu-i părul.

Fata oftează prin somn, se întoarce pe burtă şi-şi acoperă capul cu amândouă mâinile.

2

Quingaguh pipăie Quibeckul 95 cu o dragoste şi patimă neobişnuită la ghemados. Şi, dintr-odată, râuri de lacrimi prind a i se rostogoli din ochi, şiroindu-i prin vadurile adânci ale reţelei de riduri ce-i brăzdează chipul crunt. Căzut în genunchi, Quingaguh mâingâie în neştire oţelul negru, sub privirea uimită a celorlalţi.

— Doamne! exclamă el cu glas răguşit. Doamne, mi-a fost dat să nu mor fără a mai fi pus mâna o dată pe o armă!

Apoi, întorcându-se către tânărul Yamana, care îl privea liniştit, poate înduioşat, Quingaguh spune:

— Fiule, nici nu-ţi poţi imagina ce bucurie mi-ai făcut cu arma asta. Un ghemados cu o armă în mână încetează de a mai fi un ghemados şi capătă dreptul de a purta un nume şi de a şi-l apăra. Fără o armă, orice Vertical nu este nimic mai mult decât un ghemados. O pleavă. O mizerie.

Zgâindu-se fascinat la arma al cărui metal proaspăt sticleşte mat în lumina cenuşie a încăperii, bătrânul plânge în hohote.

— Madre del dios! şopteşte el. Voi avea din nou o armă! Pot să mai simt odată în podul palmei patul unei arme! Santa Maria, voi mai avea o dată-n viaţă şansa de a fi stăpân pe viaţa şi destinul meu! Nome del dios, jur pe ce-am mai sfânt că, orice-ar fi, nu mă voi mai lăsa niciodată dezarmat. Dac-o să mor, am să mor ca un bărbat, cu arma-n mână, luptând, iar nu ca un ghemados nenorocit, bun de: aruncat ca hrană câinilor sălbatici ai Phreeriei! După atâţia ani de josnicie, asta-i prima clipă în care simt şi eu că trăiesc cu adevărat!

Şi bătrânul sărută oţelul ţevii, argintiu, şi încărcătoarele brune, ca aburite.

Înduioşată, Startwan îşi şterge colţul ochiului cu degetele.

Tu de ce nu Zbori, Quingaguh? Fiindcă nu pot. Sunt un simplu ghemados al Phreeriei. Serendar. Şi atunci de unde ştii tu de Zbor, de toate celelalte? De unde ştii tu ce înseamnă un Angekok. Cine eşti tu, Quingaguh?

La gente latina. Neamurile înfrânte. Zdrobite de Capital. Sclavi târându-se de-a lungul drumului spre sud. Spre El Paraiso. Spre una isola muy hermosa.

În spatele tigvei crestate de riduri adânci, aurora îşi flutură faldurile de lumină şi culoare feerică. Vălul maiei îşi unduie sfâşierea prin Univers, astfel că poţi zări, prin crevasa creaţă, Adevărul.

Tu nu vezi, Quingaguh? Nu. Eu nu văd. Nu sunt un Elik. Eu sunt un simplu ghemados. Hinta latina. Serendar. Neamurile.

Poveşti. Legende din bătrâni.

Am fost cândva stăpânii Planetei. Astăzi – Deçepsion!

Am fost cândva cel mai războinic şi curajos neam de pe Terra.

Deçepsion!

Am avut dreptul să ne apărăm numele cu arme.

Serendar!

Deçepsion!

Am avut femei frumoase, glorie, bogăţii nemăsurate. Dar n-am fost decât dinţii care rodeau pentru burţile altora.

Dinţii balaurului Cadmos.

Deçepsion!

Toate acestea au fost ale noastre. Voi le folosiţi, le aveţi date-n folosinţă, dar nu vă aparţin. Noi? Noi le-am *stăpânit!* Ne-am născut şi am trăit într-o lume bogată. Stăpâni. Liberi. Nobili şi frumoşi. În lumină.

Deçepsion!

Nu, eu nu pot Zbura! Eu sunt lut. Cenuşă. Pământ. Humă. Homini. Cetatea din care am ieşit a fost Humă. Este Humă. Oameni de humă, trăgându-ne dintr-un megalopolis numit Cetatea Eternă. Deçepsion! Semnul câinelui. Dinţii balaurului.

Trăiesc sub semnul lui „Am fost”. Noi nu mai suntem nimic. Vatra rece s-a spart, Cenuşa a răspândit-o vântul în toate colţurile Universului.

Deçepsion!

Doar Ayu-Toyon mai poate face să renască focul! Doar când Ayu-Toyon se va întoarce, dinţii balaurului vor răsări din lut, înzăuaţi, cu armele în mâini: mirmidonii, gata de luptă – ginta care a cucerit lumea – războinici din războinici, viteji din viteji. „Acolo unde dobori unul, se înalţă doi”.

Deçepsion!

În sanctuarele Absenţei urlă câinii sălbatici. Şi quihoul a crescut mai înalt decât statul, acoperind relicvele vetrelor noastre. Daţi la o parte iarba şi veţi găsi în orice loc ruine! Sunt zidurile Cetăţilor noastre! Cetatea Eternă. Deçepsion!

Voi nu aţi fi nimic dacă n-aţi călca pe oasele Gintei. Întregul Pământ se sprijină, ca să nu se năruie, pe scheletele Gintei. Călcâiul ţi se afundă în tigva unui Rege. Viermi între coastele războinicilor ce-au presărat câmpurile de luptă ale Planetei. Cea mai ieftină „mână de cuceritori”. Sabia Civilizaţiei.

Deçepsion!

Nu sunt nimic. Sunt sângele aprins dintre voi. Sunt stropul de sânge fierbinte care vă-nalţă fruntea într-o Răzmeriţă eternă.

Cetatea Eternă!

Deçepsion!

Peste noi a trecut Sfârşitul Lumii! Soarele nostru s-a stins. Lumina noastră a orbit. Pe lume e frig şi mişelie.

Deçepsion!
Leoaica rănită a Planetei.
Deçepsion!

3

FARC
„F” = Fabrică. În mod cert.
„A” = (probabil) Armament.
Dar ce înseamnă „R” şi „C”?

Pe ecranul displayului se perindă halele întunecate, aburite, imense. Maşini. Stive de piese. Pistoane. Arbori cotiţi. Turele. Quilase. Zale de şine.

Maşini de război.

Încălcarea Tratatului Antarcticii.

Obiectiv după obiectiv. Hală după hală. Nicăieri, nimic asamblat. Deci mai există şi alte niveluri.

Pentru Jocul aparent cognoscibil, nivelul minus unu reprezintă Fond Intangibil. Nu poţi afla ce este acolo decât „intrând în Joc”.

Şi, dintr-odată, Oxus se simte cuprins de o curiozitate mai presus de posibilitatea sa de a se stăpâni. Ştiu din primul moment că nici nu va încerca să se stăpânească; va pătrunde în Joc. Nimic nu-l putea împiedica. Fie ce-o fi, trebuia să se ducă să vadă despre ce era vorba.

Se va înghesui odată cu ceilalţi pe platformele de la intrare, va pătrunde în pântecele întunecate ale Colosului şi va coborî spre Pol, la nivelul cel mai înalt, unde piesele se angrenează în maşini de război.

4

Hirsland.
Wund.
— Este violat Fondul Intangibil!
W

O încăpere luminată multicolor. Orgi de ochi străluminaţi de mărgele de sticlă dispuse pe rafturi în amfiteatru.

Jocul.

În spatele fiecărui ochi: un destin, o viaţă, un Vertical.

Jocul – Lumea – Universul.

Spaţiul şi Timpul.
Muzica – o polifonie atât de complexă încât te poate ameţi şi îmbăta.
Hirsland.
Wund.
A intrat cineva în Joc.
Imaginea se frânge. Pe display: iar amfiteatrul.
Transfocator. Translatare de cadru. Efect subliminal: sala se vede, în acelaşi timp, din două unghiuri opuse. Pe unul dintre pereţi, o eşarfă desfăşurată din plafon până la planşeu, lasă vederii Semnul.
Waldzell
Magisler Ludi. 35–40 de ani. Frunte înaltă, bărbie îngustă. Togă.
Transpus. Melancolic. Fad.
Compune.
Are „inspiraţie”.
Simfonia polifonică vibrează din întregul context.
Dublurile de siliciu amorf, Mărgele Multi-mega, pulsează în fascicolul de lumină pură.
O armonie *fermecătoare* (de la „a fermeca” – „a face farmece”) de sunet şi culoare.
Nostalgie fără sfîrşit.
FARC
Lui Oxus, înaintea displayului orb pe care tatonează intrarea în Joc, i se urcă un nod în gât.
Hirsland
Wund.
W
Magisler Ludi: Wund! Unde greşim? De ce toate intenţiile noastre nobile degenerează, de mai bine de o mie de ani, în crimă şi suferinţă? Un război de o mie de ani. Wund! De zece ani nu reuşesc să remediez nimic în programul Jocului. Degeaba am fost desemnat. Sunt cel mai incapabil dintre Magisteri!
Hirsland.
Wund. (Figura brăzdată de riduri adânci. Priviri viclene...):
Războiul nu l-am făcut noi.
W
Totuşi, numai Ordinul este vinovat de el.
Hirsland

Wund.

FARC

Oxus transpiră abundent.

„Emisie subliminală.” (îşi spune).

W

— Suntem inutili. Toate intenţiile noastre nobile se transformă în suferinţă. Întreg Pământul este un câmp de luptă. Mocirlă. Mlaştina N a avansat către...

Hirsland

Wund.

W

— Unde-i greşeala? Poate Ordinul...

FARC

Oxus, leoarcă, îşi desface fermoarul combinezonului autonom. Pe ecranul orb scintilează un chip distorsionat. Trăsături viclene.

„Unde? Când?”

Chipul rămâne întipărit pe retină. Memoria răscoleşte febril între milioane de fotografii a-nominale: locuri, spaţii, timpi, persoane, circumstanţe, trecători, siluete întâmplătoare...

„Întâmplător”?

Chip smochinit, nerăspunzând niciuneia dintre fizionomiile specifice locurilor printre care soarta zbuciumată...

Poze respinse rând pe rând, răsfoite înfrigurat de mâna înflăcărată a amintirii.

Cine? Unde? Când?

C:

— De la Marele Magister Ludi Knecht, niciunul dintre succesori nu a mai fost la înălţimea Jocului, incapabili să concepem o partidă Festivă care să aducă Bucuria aşa cum aduceau altădată partidele noastre celebre. Urechile noastre nu mai ştiu să distingă sunetul Concordanţei. Poate că ar trebui închisă Tabla Jocului, aşteptând să se stingă Conflagraţia, atâta timp cât Multaşteptatul întârzie la întâlnire.... (acesta este un Raport Oficial).

W

Maestrul apasă pe claviatura de lumină ca pe clapele unei orgi titanice. Muzica urcă din ce în ce mai tragică şi cuprinzătoare, luând tonuri şfâşietoare şi inflexiuni de declin:

O prăbuşire din înalturi, abruptă, năucitoare.

El Paraiso! Am pierdut El Paraiso!

Deçepsion!

FARC

Norii se îngrămădesc negri şi joşi, aprinzând fulgere confuze care flambează întregul orizont într-o mare de lumină spectrală, neverosimilă.

Oxus izbucneşte într-un geamăt surd, cuprinzându-şi faţa în palme.

Startwan sare din somn, năucă: – Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?

Displayul străfulgeră intens. Startwan ridică ochii.

Cip-jockerul cu interferator de agresiune la Fondul Intangibil sclipeşte înfipt în terminală.

Oxus: Convulsii. Spume la gură.

W

— Doamne, suspină Magister Ludi, Doamne, cum de-am putut ajunge aici? Ce-am făcut? Ce s-a ales de noi!

Hirsland

Wund.

— Dacă voi sunteţi incapabili, nu aruncaţi vina pe Joc! Jocul este aşa cum...

W

Magister Ludi găseşte un acord fantastic, insuportabil, şi îl repetă iar şi iar, de câteva ori la rând...

FARC

Oxus se zvârcoleşte. Sângele îi bufneşte pe nas şi pe gură.

Startwan întinde mâna cu greu şi smulge interferatorul din terminală, decuplându-l.

Tremură din tot corpul.

Scuturându-se ca electrocutat, Oxus ţâşneşte în picioare, cu ochii holbaţi.

— Şi acum? murmură Startwan. Ce ne facem?

N-au la dispoziţie decât câteva secunde. Ordinatorul Central a depistat deja şi este pe cale să localizeze zona în care s-a operat spargerea la Fondul Intangibil şi, dacă reuşeşte să identifice, după aceea determinarea şi captivarea lor devine o problemă de minute.

Oxus redevine ghemodou, persoană de acţiune, aventurier cu minte lucidă. Stornează terminalul cu sursa. Programează o „avarie” la sistemul de termoreglare al rezervei şi ţâşneşte spre uşă.

— Hai!

Startwan are un moment de nehotărâre înainte de a se arunca în vârtejul infracţiunilor viitoare, dar deja era culpabilă de o crimă pentru care n-avea cum să mai scape cu mai puţin decât pedeapsa maximă de anulare a personalităţii şi reeducare. Ce putea fi mai rău decât a atenta cu cip-jockerul confecţionat artizanal din piese furate din Secţie la Violarea Fondului Intangibil? Pe lângă asta, a da foc unei case sau a arunca în aer întregul FARC sau chiar Pământul sunt fleacuri pentru care s-ar mai fi putut găsi circumstanţe atenuante...

Aleargă pe holul interior, alături de bărbatul străin care i-a metamorfozat în câteva zile destinul şi întreaga viaţă. Oxus o trage de mână, şi ea-i spune în gând că, fie ce-o fi, e alături de el împotriva întregului FARC, deşi el, atunci când va da de greu, are s-o părăsească fără scrupule, fiindcă doar se slujeşte de ea ca de o unealtă, ca de un Cip-Jocker uman şi că, în loc să alerge alături de el, mai bine i-ar tăia gâtul cu lama interferatorului din buzunarul de la piept al combinezonului autonom.

Îşi trag sufletul, cu spatele proptit de peretele rece de beton, înainte de a acceda în zona profană a Căminului.

Străbat prima încăpere, încercând să pară calmi.

Verticalii adunaţi acolo se amuză cu un duel pe simulator. În total sunt cinci, cu electrozi pe cap şi priviri halucinate. Arbitrul urmăreşte disputa pe monitorul de control. Benzile roşii şi negre de pe frunţile celor ce se confruntă semnalează o partidă „pe viaţă şi pe moarte”. Pentru o săptămână, o lună, un an sau pe viaţă, după cum se stabilise în prealabil, perdanţii deveneau proprietatea câştigătorului.

Din pricina efortului de concentrare depus, feţele luptătorilor sclipeau de transpiraţia ce li se scurgea de pe bărbii şi pe lîngă urechi, pe gâturile şi piepturile goale. Celor două femei li se înroşise pielea frunţii.

Imaginile propuse de conştiinţa colectivă a celor cinci combatanţi drept câmp de luptă, se prezenta ca o pădure de quacervate prin care pâlpâiau contururile trupurilor polisegmentate acoperite de solzi grei şi dotate cu labe impare, greu de mânuit, terminate cu aripi, ale unor monştri vădind fie că dueliştii erau nişte ageamii, fie că erau absolut sadici, fiindcă nişte verticali întregi la minte şi care se pricep la dueluri pe simulator nu s-ar fi împopistrat nici în ruptul capului cu atâtea apendice absolut inutile şi riscante.

Când Startwan şi Oxus răzbiră, până la urmă, afară, FARC părea părăsit. În liniştea de sub norii joşi percepură, la limita pragului sonor, bătaia

îndepărtată, ca de pe altă lume. *Il Tapajo da muerta.* Răsuna mereu de când o deşteptaseră cei doi sălbatici, cu bâtele lor de piatră, pe drumul Phreeriei de quiho, sub stele. Şi sunetul răzbea până aici, sub norii întunecaţi ai FARC.

Il Requerimento.

Îşi continuară drumul spre platformă în tăcere. Din aerul apăsător prinseră să se cearnă fulgi îngheţaţi, mărunţi, pişcând faţa până la sânge.

5

În FARC n-ai de ce să te temi dacă ai ucis pe cineva. În FARC nu vei păţi nimic dacă-i iei cuiva, niţel gîtul. În FARC, fără a anunţa nimeni care este *regula Jocului,* Cel care reuşeşte să-i ia viaţa altcuiva, îi ia şi locul.

De ce?

Poate că este vorba de un Antrenament.

Antrenament?

Ei bine, da, de ce nu! Un antrenament al morţii.

Dacă, de după colţul străzii vine către tine un grup de Verticali veseli şi tu, mai iute de mînă decît ei, scoţi arma şi le împrăştii creierii pe zidurile de beton ale Coloniei, nimeni nu-ţi va reproşa asta. Frâna care te împiedică să dai drumul la întreaga ta animalitate nu subzistă în afara ta. Ci *înlăuntrul* tău! Şi scopul popasului tău în această Colonie crudă şi aspră este tocmai cel de a te face să înţelegi asta. Stai aici până când înveţi să ai curajul de a scoate arma şi a ucide. Stai aici, bălăcindu-te în mizeria violenţei şi mârşăviei, până când rezolvi algoritmul Jocului.

FARC este o lume a selecţiei inverse. A Crimei. Cel mai bun este cel mai rău.

FARC este un câmp de luptă, un poligon, o sală de antrenament în care înveţi să ucizi fără să clipeşti.

Hai, curaj! FARC este Paradisul temerarilor! Lumea tuturor posibilităţilor.

Iar cine ucide un Condor, are dreptul să poarte un galon pe epoleţi. Dacă ucide al doilea Condor, două galoane. Însă cel care-i poate ucide pe toţi? Cel Mai Bun-Rău? Cel care a aflat algoritmul şi care nu se mai încrede în nimeni şi în nimic, trăgând, fără scrupule, în tot ce mişcă? Fiara? Luptătorul de Comando perfect?

Ce te mai poate aştepta dincolo de Victorie?

Care esle *adevăratul* câmp-de-luptă al acestui antrenament?
Cărui Război îi sunt destinaţi Călugării Criminali?
TAUTONIKE!

CAPITOLUL IX „RC”

1

Ora 4^{46}. Coloseumul de paralelipipede cenuşii de beton-silicic se ridică în trepte concentrice, cu vârfurile cele mai înalte către Polul Inaccesibilităţii, la mii de metri deasupra Văii numită „a Dezolării”. În spaţiul ne-euclidian, semicercul din jurul Hangarului se răstoarnă ca o mănuşă, astfel încât, privit din înalt, FARC apare asemeni unor uriaşe sectoare de trunchiuri de con suprapuse în trepte din ce în ce mai înalte, sugerând unui observator străin stilizarea dusă până la forma pură, geometrică, a unui uriaş tufiş de quihico – o *poartă* spre cer. Puerta de'l Sol, Puerta de'l Re: o navă cosmică gata de lansare, a cărei numărătoare inversă a şi început.

Ora 4^{51}. Vuietul inimii de plexită pulsează în Abis. Piscurile cele mai înalte ale blocurilor ermetice, asemeni unor buncăre, se proiectează semeţ pe ceaţa de dincolo de Polul Inaccesibilităţii, luminată de Ochiul Ciclonului, îndreptându-se către zonă.

Ora 4^{55}. Înspre FARC, în lumina oarbă a proiectoarelor, dincolo de Hangar, se întrezăresc ruinele nou-nouţe ale Şantierului de Construcţii asemeni scheletului unui animal megalitic împotmolit în mlaştina Văii Deçepsion, în Phreeria căreia ghemadoşii îşi plămădesc cu mâinile lor negre Căpăţâna spre stele, chiar în locul numit Polul Dezolării, dincolo de care începe Dorsala Puntanamera şi Terra de'l Fuego, cu scânteile licărind de mlaştini N marcând Zona de Conflict.

Ora 5^{00}. Platforma demarează abrupt trecând prin jetul de radiaţii „J”, în care se răstoarnă, din punctul cartezian 00 x 00 plafonul devenind pardoseală.

Apoi platforma glisează lin pe orizontală, trece printr-un nod „J” răsturnându-se iar într-un unghi de 37° sexagesimale, intrând într-o traiectorie oblică, pe diagonala mare.

Ora 5^{03}. În pereţii sclipitori, de metal, se oglindeşte silueta diformă a bărbatului în combinezon autonom negru, cu însemne de Condor pe epoleţi. Pe chipul său trec reflexiile secvenţelor luminate alternativ, când în roşu, când în galbenul porţiunilor de Tranzit şi Oppen. Degradeul nuanţelor

nefireşti se perindă de la violet, prin orange, până la alb. Condorii metalici de pe umeri pâlpâie fluorescent în semiobscuritatea de pe platformă.

Ora 5^{07}. Faţa bărbatului e crispată într-un zâmbet crud. Profilul. Buza de deasupra, umedă de transpiraţie.

Neidentificat. Cod de *liberă trecere* emis de Fondul Intangibil. Parametrii receptaţi de senzori nu intră în circuitul general şi nu se centralizează.

Ora 5^{14}. Nivel minus unu. Platforma încetineşte în viteza a doua. Câmpul de amortizare „J” = -G + g.

Ora 5^{15}. Comandă de oprire la poarta A^{-l}. Platforma încetineşte în prima viteză. Câmp de amortizare „J” = g^2.

Ora 5^{16}. Terminala nu recunoaşte „the visitor”.

Bărbatul se cuplează la input. Terminala recunoaşte „the visitor”.

Comanda de oprire acceptată.

Ora 5^{17}. Câmp de amortizare „J” = g. Poarta A^{-1} culisează lateral. Perspectivă deschisă spre A^{-1}. Reper de importanţa minus unu.

Tălpile rigide ale bocancilor bocănesc pe coridorul de recepţie A_1^{-1}.

Terminala Centrului de Trafic nu recunoaşte „the visitor”.

Bărbatul se cuplează la input.

Terminala centrului de Trafic recunoaşte „the visitor” şi acordă *liberă trecere.*

Blindajul culisează în urmă.

A_1^{-1}.

2

Oxus se opreşte, trăgând cu urechea spre spaţiul vast de obscuritate ce i se deschide în faţă.

Linişte.

Doar răsuflarea precipitată de emoţie.

Autocontrol nervos.

Respiraţia revine la normal.

Ce e aici?

De-a lungul pereţilor se întrezăresc cilindre de metal înalte, sticlind rece în semiîntuneric.

Fuzee.

„A” de la Arsenal?
Un Arsenal
„A” de la Armament?
Armament neconvenţional. „Ăştia” încalcă Tratatul de neproliferare şi nedepozitare de armament strategic şi neconvenţional!
Uite: Alea sunt N! Cele lungi de colo sunt G şi H.
Deci, nu numai Tratatul Antarcticii din '59.
Oxus se afundă către adâncul spaţiului vast dinnainte.
FARC
„R” – Radioactivity?
FARC – Armament radioactiv?
Fabrik Arm Rad?
Dar C?
Se apropie de peretele cu fuzee. Celei mai apropiate dintre ele i se aprinde-o lumină galbenă de control în spatele nişei interioare mascată cu siliu gros de-o palmă.
Oxus încremeneşte.
Din adâncul fuzeei răzbate un ţiuit intermitent, de avertizare.
E amorsată.
Sunt amorsate.
Oxus se trage înapoi prudent, către adâncul căscându-se întunecat. Ţiuitul de avertizare încetează. Lumina de control se stinge încet.
Dar, iată, Doamne-Dumnezeule! Priveşte!
Oxus se răsuceşte pe călcâie. În adâncul Halei se aprind lumini albe, dincolo de platformele şi planşeurile de plexită, dezvăluind perspectiva imensă a arsenalului. Pe margine, înşiruite de-a lungul pereţilor înalţi, stive de proiectile străvezii sau de fuzee cu blindaj metalic roşiatic, cenuşiu sau galben.
Oxus se îndreaptă spre zona luminată.

3

Acestea sunt capsule chimice. Cu ce e aici poate fi otrăvit, asfixiat, intoxicat şi defoliat întregul Pământ. De mai multe ori la rând.
Capsule de siliu extrem de fragil, ultrasensibile la şocuri.
Rafturi întregi cu capsule grupate pe trei spectre coloristice principale: verde – pentru compuşii halogenaţi, roşu pentru compuşii organici şi galben

– pentru otrăvurile filtrante, stabile chimic.

Dincolo de ele, flacoane cu striaţiuni fosforescente, longitudinale sau orizontale. Un stoc de arme bacleoriologice. Un singur flacon din acesta, vărsat acolo unde trebuie, poate transforma un întreg continent într-o hecatombă. Viruşi şi bacterii, spori de fungi, specii „îmbunătăţite”. Cele cu striaţiuni longitudinale conţin specii naturale. Celelalte conţin specii de *laborator,* artificiale, obţinute prin sinteză directă şi inginerie genetică. Cele caroiate desemnează speciile mutagene, mixte.

Boli cumplite. Unele dintre ele atât de eficiente în virulenţa lor încât, dezlănţuite, ar putea ucide întreaga populaţie a planetei, nelăsând niciun supraveţuitor şi fără ca niciunul dintre animalele existente să aibă timp să se adapteze natural. Boli atât de „grăbite”, nimeni n-ar avea vreme să le găsească leacul.

Viruşi teribili, de la mari adâncimi, a căror variabilitate a crescut infinit, stimulată de condiţii de mediu îngrozitoare. Nici temperatura de lichefiere a heliului, nici arcul voltaic nu le pot extirpa, în eter se dezvoltă normal; suportă presiuni de mii de atmosfere fără a simţi măcar nevoia să treacă în formele de rezistenţă.

Bacterii a căror bază chimică nu e carbonică, ci silicică. Fungi şi licheni autotrofi, criminali, capabili să asimileze orice, aerob sau anaerob, prin fermentaţie sau prin osmoză directă, aşa cum sinoforele se înfig în piatră, secretând solvenţi generali mai corozivi decât apa regală.

Microorganismele a-simbiotice, paraziţi patogeni care nu-şi recunosc gazdele ca paraziţii uzuali, pe care istoria evoluţiei speciilor i-a învăţat să nu extermine gazdele ca specie, pentru a nu se autoextermina, întrerupând lanţul trofic.

Sau viruşi artificiali, manipulaţi mutagen prin inginerie radio şi laser, creaţii bizare, cu structură chimică simetrică, stabilă – capabili să atace şi devoreze orice produs cu catene regulate. Un bloc de plexită de câţiva metri cubi nu le-ar da de lucru mai mult de câteva minute înainte de-a-l fărâmiţa în cel mai fin praf viu.

Viruşi spaţiali şi metalo-organite supravieţuind în vid de până la 10^{-17}. Rozătoare perverse ale carcaselor metalice pentru care materia organică în bază carbonică este destructurabilă în câteva nanosecunde prin polarizarea şi magnetizarea atomilor centrali metalici.

Cu ce e adunat aici ar putea fi cotropit întregul Univers!

Bine, dar un atac bacterio este, în cazul ăsta, curată sinucidere! Cum s-ar putea opri proliferarea acestor vorace microorganisme?

Se poate opri. Laboratoarele de inframicrobiologie pentru tehnologie de război nu pun în circulaţie decât specii „Controlate”. Sau măcar, „Controlabile”.

Sensibile la un anumit factor medicamentos, cunoscut doar firmei producătoare.

Sau specii „domesticibile”. Există rădăcini patogene extrem de virulente, rezistente la orice combatere chimică sau fizică. Dar, aceeaşi specie, are selecţionată de către producător şi altă rădăcină, mult mai sensibilă: „domestică”. Atacul se face cu varianta rezistentă. La câteva ore, zile sau săptămâni după contaminare, după ce inamicul a fost „tocat”, se eliberează, din stocul deja pregătit rădăcina virală sensibilă, mult mai prosperă, care devine, în câteva ore, „dominantă”, „diseminând” specia virulentă şi „domesticind” întreaga colonie. Şi, după ce gripa „spaniolă” curăţă sute de milioane, trecută în varianta vulnerabilă, se tratează eficient şi fără urmări cu ceai cald şi aspirină Bayer sau produce doar o uşoară indispoziţie momentană, care trece de la sine în două zile.

Împotriva viruşilor cu structură simetrik se folosesc antiviruşii simetro-trofi, care condensează întreaga invazie în câteva băltoace de petrol.

Dar, uite! raftul acela de cristale! Sunt vestitele bombe ECO. Armament eco, în stare să distrugă echilibrul ecologic al lumii, frângând lanţurile trofice, mutând infernul cu un limbus mai sus, răsculând natura şi răzvrătind speciile unele împotriva altora. Iată feromonii. Cristalele acelea cu frumoase irizaţii viorii sunt feromoni! Fiecare specializat–în felul său: feromoni determinând inofensiva muscă verde de bălegar să se înmulţească până la caracter de invazie când, în roiuri de miriade şi miriade, potopesc, devenite rezistente la orice insecticid, şi transformă toate alimentele în muşiţă colcăitoare, viermuind, într-un târziu, până şi prin carnea vietăţilor, într-o furie de capie ce transpune în realitate viziunile apocaliptice ale lui Fra Angelico.

Sau, iată, ciobul acela translucid, atât de gingaş turqoise, poate stârni în stupidul gândac de bucătărie, cu structură silico-organică, o pofta de mâncare şi o furie de reproducere atât de pătimaşe încât, printr-o uluitoare răspândire, să devoreze până-n temelii un megalopolis în mai puţin de-o săptămână.

În cioburile acelea trandafirii pândesc factorii mutageni specializaţi în transformarea umilului Aureea din flora stomacală în cel mai cumplit duşman al purtătorului lor, împiedicând fermentaţia gastrică şi brobonând epiderma de furuncule îngrozitoare, mai terifiante decât lepra.

Oxus străbătuse deja câteva mile când, dintr-odată, i se deschise înainte, în spatele ultimelor rafturi, perspectiva mai amplă creată de o bruscă scădere de nivel de câţiva metri. Din fosa întunecată se ridicau către bezna boltei de deasupra trupurile gigantice ale rachetelor balistice intercontinentale şi interplanetare. Până dincolo de locul la care vederea putea răzbi, se întindea o pădure scufundată de rampe de lansare cu fundamente betonate, de pe care se ridicau Titanii celei mai teribile ameninţări: rachetele cu 3, 5, 12, 18 şi până la 50 de focoase nucleare, mari cât clădirile cele mai impunătoare. Dincolo de care, în neclaritatea zărilor, se desluşeau, parcă, altele şi altele, din ce în ce mai mari, mai teribile şi cu mai multe trepte.

Oxus rămase multă vreme pe pragul scăderii de nivel, uluit înaintea armelor colosale, capabile a transforma (atâtea câte se găseau îngrămădite acolo) întregul Sistem Solar, planetă cu planetă, în mingi de foc etern, sori mici rotindu-se încet, triumfal şi cutremurător, pe eternele coordonate ale orbitelor implacabile, care n-ar mai fi însemnat distanţa de Centrul de Lumină al Lumii.

— Ce mama dracului e asta? se întrebă Oxus. Ăstora puţin le pasă de A Treia Pace Mondială şi de toate tratatele şi convenţiile de neproliferare din lume! Bine, dar chiar Universul este prea mic pentru apetitul războinic şi distructiv al imbecililor ăstora! Stăm pe un imens butoi cu pulbere, cu capul vârât în laţul spânzurătorii, bând cucută amestecată cu venin de şarpe şi cianură...

Oare peste tot, pe întregul Pamânt o fi aşa?

Se putea reîntoarce.

Se lămurise.

Se lămurise?

Din contră! Oxus abia acum avea impresia că nu mai înţelege nimic. Ultimul război, ba chiar ultimele, penultimele... şi toate războaiele de până acum, la un loc, nu fuseseră decât modeste jocuri de copii, cu pliciuri de muşte şi pocnituri, pe lângă ce pregăteau ăştia aici!...

4

A Treia Pace Mondială, survenise în urma dizolvării simultane a blocurilor Militare şi alianţelor. În ultimele sute de ani, toate statele membre trădaseră, rând pe rând, cauzele. Şi nu numai o dată, ci de mai multe ori. De atâtea ori încât, până la urmă, Blocul se transformase dintr-o organizaţie de luptă cu duşmanul dinafară, într-un for de represalii şi puniţiune a trădărilor aliate. Statele membre, întrucât după fiecare încercare de nealiniere fuseseră pedepsite şi puse să achite tot felul de servituţi, terminaseră prin a se asupri reciproc. Nimeni nu mai avea încredere în nimeni.

Iar Blocul defensiv se dizolvase şi el instantaneu întrucât rolul său nu fusese decât cel de a preîntâmpina politica autoritară a Blocului ofensiv şi de a contrabalansa echilibrul de forţe.

Pentru a evita războiul catastrofal între puterile coalizate, Blocurile se autodizolvaseră. Numai că, după autodizolvarea lor (poate urmând interesele obscure ale Ordinului, poate ca urmare a slăbiciunii Succesorilor lui Knecht de după introducerea statală la conducere a Jocului cu Mărgele de Sticlă), au izbucnit „Războaiele Limitate”.

În prezent, Pământul trecea prin epoca celei de A Treia Păci Mondiale – care nu era altceva, pentru transcontinentul Panam, decât un război limitat, generalizat la nivel global. Fiecare împotriva tuturor.

Se spunea, în mare taină, că, undeva, pe transcontinentul opus, ar mai exista şi zone „în afară de conflict”. Dar cine fusese acolo să vadă situaţia?

Informundia nu furniza nicio ştire de acolo, ca să nu scadă spiritul combativ al beligeranţilor. Şi nimic din Zona de Conflict Panam, ca să nu întărite spiritele şi să nu fie suspectată de deformări în scopuri propagandistice. Aşa că, în esenţă, Informundia se rezuma la transmiterea şi reluarea emisiunilor standard, adică la oferirea de material de studiu pentru repetitores.

Pe plan infrasocial, Informundia prelucra date personale pentru Controlul de Trafic Statistic şi menţinea ordinea şi disciplina pe Câmpul de Luptă, împiedicând transferul informaţiilor. Aşa încât, ce era dincolo de Dorsala Lomonosov nu ştia de fapt nimeni, şi nici nu interesa, în principiu, pe nimeni (şi tocmai de aceea, în afara sistemului Informundia, orice emisiune era bruiată), aşa că era imposibil de spus dacă zvonurile care circulau în afara Castaliei aveau sau nu vreo bază reală sau erau simple

supoziţii ori bazaconii emise de imaginaţia infierbântată a maselor de ghemados înapoiate şi absolut inculte.

Evident, A Treia Pace Mondială, la care se recursese înaintea desfiinţării Blocului, nu fusese decât o stratagemă menită să evite distrugerea vieţii pe planetă în urma unei conflagraţii atomice. Toate statele, mari şi mici, se angajaseră să nu folosească, producă şi depoziteze, pentru uzul războiului limitat şi parţial generalizat decât *arme curate*. Este, însă, de necrezut (pentru un necunoscător), câte arme curate„ sunt în lume în clipa de faţă! Şi câtă *mizerie* pot face aceste arme ”curate“.

Numai că, „războiul parţial” limitat la nivel planetar, nu era încă nimic, în comparaţie cu celălalt război, despre care nu se spunea nimic, nicăieri. Iar legile de neproliferare semnate şi acceptate (cel puţin la nivel oficial) erau valabile numai pe *Pământ*, prin alte părţi putându-se face „murdar” fără nicio reţinere, conform „principiului pisicii” de a-şi ascunde murdăria sub covor.

Dar despre Orice alt război în afara celui „limitat” nu avea nimeni voie să pomenească nimic, fiindcă de la semnarea Tratatului de Neproliferare, orice alt război „ne-limitat” fusese trecut în ilegalitate, ca sfidare flagrantă la adresa celei de-A Treia Păci Mondiale.

5

Startwan nu se mai înfiora privind chelia brăzdată de riduri şi figura cruntă a bătrânului Quingaguh. Petrecea în compania oamenilor aceştia stranii şi duri şi se simţea bine între ei, îi erau apropiaţi, le ghicea trupurile şi le simţea răsuflările, ca în urmă cu câteva ceasuri, când se lipise, alintându-se, de piepturile lor.

Golaveraj negativ. O femeie cu golaveraj negativ.

Era, oricum, mult mai plăcut aşa decât singură, decât golaveraj zero.

„A nimănui am fost, a nimănui! Apui odată, Soare-al meu! Apui!”

Părăsind rezerva, trecuseră printr-o alta în care o pereche extrem de ingenioasă tocmai executa un studiu deosebit de complicat şi dificil; dar, probabil cu un coeficient de inedit ridicat.

Când îi zărise trecând, tipa, care urmărea peste cap „construcţia” într-o oglindă cu unghi variabil, le zâmbise şi le făcuse semn de invitaţie, dar Startwan clătinase din cap că nu, la care cealaltă ridicase din umeri a

pagubă şi se-ntorsese temeinic la treabă, fără ca partenerul să pară a fi remarcat ceva.

Ajunşi afară, îi întâmpină aerul tare al FARC. Nori sumbri, de plumb, apăsau treptele Coloseumului de beton-siliu. Un tam-tam îndepărtat îşi bătea, din depărtări, Requerimento-ul: braţe deschise în aşteptare, pentru o îmbrăţişare peste mlaştina N, îmbiind cu un sărut pe deasupra Căpăţânii de lut care-i despărţea, cu expresie tragică întipărită pe chipul Mare, menit să arate Celor din înalt întreaga noastră suferinţă.

Străzi în unghiuri drepte. Crevase printre blocuri cenuşii.

Dar, dincolo de lipsa de sclipire a Coloniei, către Nord, cerul de plumb se topeşte într-o baltă de cositor incandescent: Ochiul Ciclonului, îndreptându-se către FARC prin cortina de plumb a cupolei de nori acoperind cu un câmp magnetic impenetrabil întregul cerc din jurul Polului Inaccesibilităţii, de la Deçepsion până la Mările Byrd şi Little America.

Chiar când cei în combinezon negru, cu armă la şold şi eghileţi de metal pe epoleţi, ajung în dreptul intersecţiei, de după colţ iese un Condor.

De la un anumit nivel în sus, lupta este o tombolă a hazardului. Fiecare aruncă pe masă tot ce are. Dar nimeni nu poate şti cine vă ridica potul de data asta, când crupierul manevrează grebla orb, iar bila continuă să ţopăie din căsuţă în căsuţă, chiar şi după ce discul s-a oprit şi miza a fost strânsă.

Quingaguh duce mâna instinctiv către tocul Quibeckului, cu un gest fulgerător. Dar Condorul, acest vestitor de temut al morţii, lasă să-i scape din piept strigătul de luptă, îngrozitorul său Strigăt de Atac.

Strigătul Condorului vesteşte Moartea. Când aripile sale pătate cu sânge se desfac, Condorul este mesagerul Morţii. Strigătul său de luptă paralizează victima de la mare distanţă.

Strigătul începe ca un cârâit gutural, din adâncul pieptului. Infrasunetele blochează musculatura striată şi loveşte în centrii voinţei. Mâna îndreptată spre armă îngheaţă. Ochiul se tulbură.

Cineva te vede. Cineva te urmăreşte! Mâna este de plumb. Vei fi înfrânt.

Şi strigătul străbate întregul spectru sonor, urcând până la peste 95 000 de hertzi, ieşind din spectrul sonor, să năvălească, învingător şi atotputernic, pe plaja ultrasonică.

Emisia voinţei de atac cu care Pasărea Morţii îşi prevesteşte căderea din înalturi este atât de intensă încât respiraţia prăzii se accelerează, pulsul sare dincolo de 250, musculatura toracelui se crispează într-un spasm electrocutant. Cel prins cu aer în piept moare instantaneu, fiindcă, presurizat

în alveolele pulmonare până la 18–20 de atmosfere, răzbeşte în sânge, producând aeraţia şi colapsul.

Când strigătul Condorului răzbeşte în banda de frecvenţă radio, bruiază emisiunile alfa şi delta care, la înregistrările electroencefalografice, încep să prezinte grafice cu forma specifică de dinte de fierăstrău orientat invers. În această fază, victima cade ca trăznită, cu gura plină de spume.

În ultima, fază, dacă victima nu stăpâneşte tactica blocajului psihic de protecţie, strigătul Condorului ucide.

Crispată pe armă, mâna lui Quingaguh declanşează rafala. Gloanţele se desfăşoară luminos pe fundalul întunecat al cerului, ricoşând din zidurile de beton-siliu cu ţiuituri şi scântei roşii, din perete în perete.

Startwan schiţează gestul de a-şi prinde capu-n mâini, pentru a-şi acoperi urechile.

Cip-jockerul a rămas în buzunar.

Dar, dintr-odată, o punte de legătură se formează între imaginea lui Oxus, ţâşnind din Neant, şi ochii de foc ai tânărului Yam.

Mâinile îşi schimbă traiectoria.

Urechile sunt surde.

Cronos împietreşte.

Cu un salt de eschivă formidabil Condorul se aruncă peste cap. Mâna lui se îndreaptă spre tocul armei.

De la un anumit nivel de pregătire în sus, lupta este o ruletă a hazardului. Durata ei este de domeniul pico-secundei.

Cu un vâjâit sec, colanul de piatră al lui Quingaguh se desfăşoară prin aer, exact în spaţiul în care se aflase Condorul.

Startwan şi Quingaguh au suportat şocul.

Privită din afară, lupta nu ar avea pentru martorii neiniţiaţi niciun alt înţeles în afara sfârşitului tragic. Înainte ca mâna zvâcnită de Startwan să atingă claviatura cipului, Condorul sesizează primejdia, intuind lovitura. La limita câmpului său vizual săgetează o mişcare incredibil de iute: o mişcare de luptător ucigaş, al cărui scut psihic îl protejează de Strigătul de Luptă al Condorului Căzând din înalt. Trecerea lui Cronos prin fracţiunea infinitezimală de secundă încremeneşte. Din suprarenale se varsă-n sânge un val de noradrenalină.

Un joc de mangustă, cu gesturi oprite la jumătate, înainte de a deveni gest.

În Quingaguh se deşteaptă sălbaticul, ghemadosul ucigaş.

Mintea sesizează loviturile înaintea ochiului.

Fiecare deconspirare schimbă, din desfăşurare, planul de atac.

Atunci când gama repertoriului Condorului este epuizată, mâna fulgerată spre arma de la şold.

Quibeckul 95 pluteşte încă prin aer, scăpat de bătrân, dar fermoarul combinezonului autonom a zburat, Şi de pe broasca ţestoasă tatuată acolo – într-o anamorfoză ce o face să pară o tigvă de mort – se desfăşoară, ameninţător, colanul greu de piatră.

Ceea ce pentru ochi este insesizabil, pentru minte se destăinuie pe o punte neuronală scurtcircuitată din temporalul stâng, direct prin masa materiei albe axionale, deconexând puntea lui Varolio şi ocolind mezencefalul şi telencefalul, până în emisfera dreaptă.

Dacă mâna şi-ar continua drumul spre arma de la şold, laţul contondent s-ar desfăşura prin aer într-o mişcare asimetrică, lovind cu unul dintre capete carotida, iar cu celălalt mâna cu arma.

Şi atunci, muşchii omului-pasăre se declanşează, propulsându-l peste cap, într-un salt formidabil.

Mâna a ajuns la nivelul armei. Şi, încă din zbor, trupul s-a reechilibrat, răsturnându-se prin aer, cu arma către duşman.

Dar mâna lui Quingaguh, nu dă drumul colanului de piatră. Peste un pod care trece prin ei amândoi, sprijinindu-se cu un picior de umbra lui Oxus din adâncurile FARC şi cu celălalt de tânărul cu condor tatuat pe piept, Departe – aproape, două braţe de pod, al treilea, urmărind drumul de plexită într-o bifurcaţie, şi altul, către W - Un Pod Colosal, un stern arcuit peste şi prin Căpăţâna de piatră, înfăşurând-o! Un Pod!

Pe Pod, informaţiile se scurg în sens invers, şi creierul lui Quingaguh intră în comunicare directă cu creierul Condorului. Degetele mâinii lui Quingaguh, în loc să se desprindă de şarpele de piatră, se crispează pe el.

Inerţia sutelor de kilograme-forţă ale loviturii propulsează trupul bătrânului, desprinzându-l, într-un zbor de-a dreptul pe dedesubtul Păsării Morţii răsturnându-se prin aer, cu arma spre locul unde fusese bătrânul. Arma răpăie.

Rafala împroaşcă strada.

Dar picioarele lui Quingaguh au atins pământul şi, cu un nou impuls, laţul nemilos al colierului de piatră se închide într-un nod în care capul Omului-Pasăre se prinde.

Şi, în vreme ce gloanţele rafalei armei din mâna Condorului mai ricoşează încă, incadescent, de pereţii de beton elastic - colanul muşcă deja din carnea gâtului aşa încât, atunci când lama de metal-organic, vibrând, a cipului lansat de Startwan se-mplântă în pieptul trupului celui ce fusese un Condor, căpăţâna trupului său se rostogolea cu ochii daţi peste cap.

Au fost, pentru o clipă, un grup statuar – Startwan, cu mâna care lansase cip-jockerul întinsă înainte, Quingaguh, cu laţul colierului vibrând între mâini şi muşchii pieptului umflaţi prin combinezonul autonom sfâşiat să dezvăluie tigva descărnată a unei uriaşe ţestoase şi trupul Condorului descăpăţânat contorsionându-se în cădere.

Apoi timpul reintră în făgaşul său firesc. Trupul Păsării dă inconştient din picioare, fâlfâind din aripi şi cârâind din gâtul retezat din care sângele ţâşneşte fântână prin jugularele sfâşiate.

Quibeckul zăngăne de plexita de pe jos. Mâna revine către Startwan.

Şi Quingaguh îngenunchează, cu pitonul de piatră ridicat la buze.

Un Condor se prăbuşeşte din înălţimi.

Să dărâmi din zbor un Condor aruncând în el cu pietre.

— Formidabil luptător! murmură Quingaguh, frecându-şi cu mâinile negre faţa ofilită.

Podul s-a stins.

Startwan îşi smulge cipul din inima Condorului.

Privirile fetei şi bătrânului războinic descendent din Stăpânii de Altădată ai Planetei se ating şi se măsoară. Şi, poate pentru prima oară în viaţa lor, transmit altceva decât încrâncenare şi ură. Căldura inimii le înmoaie cimentul de pe feţe.

— Lasă asta... murmură Quingaguh, zmulgând de pe epoleţii mortului semnele Zborului: Condorii de metal. Simbolul celui mai înalt rang la care poate râvni vreodată un luptător.

Ce înseamnă pe lume viaţa unui om...

A ucide, pentru a putea da viaţă.

A da viaţă, pentru a ucide.

A ucide.

A supravieţui.

A sub-zista.

Inima de plexită de peste lume îşi înteţeşte bătăile. Şi cerul se luminează acromatic şi rece de Ochiul Ciclonului apropiindu-se de FARC din ce în ce mai repede.

6

Să ucizi un Condor frângându-i zborul cu o piatră. Un ghemados ucide un Condor. După cine ştie câte sute de ani, un ghemados de-al nostru îi taie gâtul unei Păsări a Morţii. Un ghemados dintre ghemadoşi. Un urmaş al celor veniţi să colonizeze El Nuevo Mondo. El Paraiso de după dezglaciaţiune.

Un ghemados, un metis, cu sânge latin în vine. Un corci impur, cu sângele amestecat al tuturor sălbaticilor şi înfrânţilor lumii acesteia. Un hiperborean. Poate chiar un descendent din primii eschimoşi, coborâţi în Valea Deçepsion. Un urmaş al mâncătorilor de carne de focă şi de câine. Un rumegător de quiho.

Atunci, poate că speranţa nu a murit definitiv pe lume! Victoria mai poate pâlpâi ca un vis în pieptul Verticalilor! Şi Acolo, sus, în Înalt, poate că într-adevăr, Cineva a privit, totuşi, către noi şi a zărit Căpăţâna de piatră Mare, frământată cu mâinile goale de oropsiţii şi deznădăjduiţii acestei Văi a Plângerii. Poate că din înalturi, Cineva s-a uitat la expresia de pe chipul Căpăţânii Planetă, menită să le aducă aminte Zburătorilor de suferinţele inimaginabile ale celor scufundaţi în mocirla şi frigul de aici!

Poate că Zburătorii şi-au trimis Mesagerul aici, printre noi, pe cel mai bun dintre ei – un ghemados ca noi să aducă Verticalilor speranţă în suflete.

Eliberându-i.

Răscumpărându-i.

Poate că *Îndepărtatul*, *Absentul*, *Multaşteptatul*, şi-a trimis aici, printre muritori, cei mai buni şi iubiţi fii ai săi, să ne răscumpere.

Poate că va lua sfârşit, odată, această A Treia Pace Mondială şi Războiul ei limitat la nivelul planetar şi se va instaura peste Planeta însângerată: *Pacea*, pur şi simplu!

7

Dacă există un nivel A_1^{-1}, atunci ar trebui să existe şi un nivel A_2^{-2}, sau B_1^{-1}, sau ceva de genul ăsta, nu?

Fondul ăsta Intangibil începe să se simtă a avea nişte reguli intuibile, dacă eşti destul de inconştient încât să continui cu oarecare tenacitate Jocul

riscant de-a „spargerea în Fondul Intangibil” şi dacă ai destul noroc încât să faci asta o vreme fără să-ţi frângi gâtul.

Atunci, până la urmă, vei ajunge şi la nivelul C_2^2, cu statut Ultrasecret.

Ce înseamnă C_2^2?

O secţie cu statut special. Deasupra sălii cu pupitre de control la care operatori în combinezoane autonome albe urmăresc corpusurile de calcul complexe, se află stanţate în relief, în bolta de siliu a plafonului ogival, două semne: Roata ştirbită a efigiei „radio” şi hieroglifa „comput”.

S-ar putea deduce, oare, de aici, că „RC” înseamnă „Radio-Computing”, sau „Radio-Comput”'?

Dar care ar fi, atunci, sensul lui „F” şi „A”, în FARC?

Pe ecranele secundare ale displayurilor apare planeta, văzută de la mare înălţime. Cupola compactă a norilor se agită intens. O tornadă.

Şi, în centrul vânzolelii, pendulând ca o bulă de aer, Ochiul Ciclonului, în culoare sângerie pe ecrane.

— Mutaţi tornada şaptezeci şi trei de unităţi spre nord, în careul 27 x 34, răsună în difuzoarele şi căştile terminalelor sălii.

Operatorii în combinezoane autonome prind să se agite împrejurul pupitrelor şi aparaturii.

— Valul uriaş de compensaţie geometrică se va prăbuşi asupra coastei de vest. Scontăm pe pagube materiale către un miliard, un miliard-jumate! Deasupra platformei continentale de nord, fluctuaţii electromagnetice de câmp.

Comandamentul central al unui război meteo?

Cu ceea ce ştim în clipa de faţă, nu mai avem nicio şansă să scăpăm cu viaţă. Oriunde ne vom afla, vom fi urmăriţi, depistaţi şi lichidaţi înainte de a apuca să divulgăm ceea ce ştim. Vor fi lichidate (discret) nu numai persoanele care au avut acces direct la informaţie, dar şi toţi cei care au intrat în contact cu acestea din momentul violării Fondului Intangibil Ultrasecret. Dacă *Persona nonGrata* s-a pierdut într-un spaţiu larg: un burgos, o megalopolă, un Land – va fi nimicită întreaga regiune suspectă.

Suntem condamnaţi.

— Începe numărătoarea inversă, rosteşte puternic şi impersonal Vocea. Este Ora H– 653.

Un piuit scurt anunţă începutul numărătorii. Amfiteatrele în miniatură din faţa displayurilor îşi cântă partiturile ce se împletesc în spaţiul de deasupra într-o polifonie complexă.

— 649, 648, 647, 646... rosteşte Vocea.
După fiecare minut, piuitul pătrunzător înţeapă auzul.
Mărgelele de sticlă clipesc multicolor.
Este ora H – 600.
Piuitul răsună strident.
Operatorii în combinezoane albe se agită împrejurul displayurilor.

8

Cineva care a urcat pas cu pas scara ierarhiilor sociale şi ajunge în vârf, Condor, cea mai înaltă funcţie la care poate aspira vreodată un luptător al Ordinului, acela nu mai este îngrădit de nicio restricţie şi, atâta vreme cât mai rămâne printre noi, se bucură de toate distincţiile şi de *Libertate*, fiindcă nu va mai rămâne mult pe-aici.

Trăieşte sub semnul lui *Vreau!* Trăieşte sub semnul lui *Pot*.

TAUTONIKE!

Ridică-te din mocirla mlaştinii N către înalt!

Prin *Vreau!* Prin *Pot!*

TAUTONIKE!

Wund se opreşte înaintea Jocului.

Lumina mărgelelor i se oglindeşte multicolor pe chip.

Întinde mâna şi ridică o mărgică de pe planul 29.

Tonul armoniei polifonice se modifică. Numai, urechea de expert a unui magister poate surprinde nuanţa fină a unei atât de mărunte schimbări, care a făcut deja să se uzurpe un raport social, care a deschis deja porţile nevăzute ale unui Drum, care a modificat deja Istoria.

Poţi, Omule!

Poţi fi mai presus de un simplu Vertical! Te poţi ridica până la Ceruri!

Poţi sfida Universul!

TAUTONIKE!

A vrea mai presus de Vrere! A îndrăzni dincolo de îndrăzneală!

TAUTONIKE!

Cu un gest scurt, Wund izbeşte mărgica de planşeul de beton. Siliul cu memorie infraatomică plezneşte în mii de cioburi incandescente.

A *Vrea! A Putea!*

TAUTONIKE!

— Numele meu este Wund şi sunt Mare Magister în Hirsland. Înaintea Jocului cu Mărgele de Sticlă, vă investesc Condori. Sunt mândru de voi!

Arătaţi-vă demni de acest nume!

De azi încolo, sunteţi Liberi!

CAPITOLUL X SECŢIA „VEGAS”

1

Câteva sunete ale Melodiei se schimbaseră pe nesimţite, şi contextul se metamorfozase ca prin farmec. Locurile şi spaţiile îşi restructuraseră succesiunea, deschizându-se, închizându-se, pierind sau luând naştere, sub vălul iluzoriu al Jocului.

Străbătură FARC trecând pe cu totul alte artere decât înainte. FARC părea o aşezare cu totul nouă. Nu mai recunoşteau nici locurile, nici Verticalii.

Dincolo de poarta Hangarului îi aştepta o altă Colonie. Altă lume. Alţi nori – de cositor topit – se rotesc pe cerul înalt.

Singurul reper a rămas tam-tamul de departe, de pe cealaltă faţă a Planetei, tam-tamul pulsând neîncetat ca o inimă de plexită în Neant. Ca un Semn. Ca un semn al unei continuităţi pierdute.

Fulguie subţire.

Sunt patru călători astrali însoţiţi de Kregoritip, ghidul prin ultimul limbus al imperiului lui Hades. Kregoritip îi urmează pas cu pas, ţinând paravan viscolului ce urlă cu intermitenţe.

Străbat aleea îngustă dintre blocurile înalte şi reci – buncăre extrem de festive.

Startwan se agaţă de braţul sălbaticului şi acesta îşi întoarce către ea privirea sângeroasă.

— Ţie nu ţi-e niciodată frig? îl întreabă.

Refuzase categoric să poarte combinezonul autonom.

Dar *trebuie* sa porţi însemnele de Condor! Orice Vertical se mândreşte cu însemnele. Şi apoi, Fiesta e atât de scurtă! Mereu îţi revendică vreun challenger locul şi, dacă nu eşti capabil să-ţi aperi Rangul, îl pierzi.

Poartă-ţi, deci, Semnul Gloriei, câtă vreme îl ai! Bucura-te de el! Eşti, pentru o secundă în Istorie *Liber!* Atotputernic!

— Por que? întreabă glasul de absenţă al războinicului Phreeriei.

Pentru că un Condor care-şi păstrează însemnele până sub Ochiul Ciclonului are dreptul să zboare!

Toţi Condorii au ceva comun: sunt războinici necruţători, puternici, senini, sunt fiinţele Zborului – fiinţe dedicate Zborului.

Un singur sens au în lume: să Zboare!

Un singur scop: să ucidă!

Şi, după şovăiala de o clipă, sălbaticul smulsese de pe epoleţi efigiile de metal şi se dusese cu ele la bricheta crematoriului încastrat în peretele rezervei, îşi scuipase pe mâinile negre zeamă de quiho, încălzise până la incandescenţă ecusoanele de metal şi-şi lipise efigiile pe umeri, răspândind miros de carne arsă.

Nu te frige la mâini?

Nu. Scuipate cu quiho, mâinile sale rămăseseră intacte.

Ce fel de fiinţă mai eşti şi tu?

Sunt o fiinţă a Zborului! Sunt un con-andores! O fiinţă dedicată Zborului.

Trebuie să ajung acolo, Sus, chiar dacă ar fi ca în lupta aceasta să-mi sfâşii tot învelişul de lut ce mă ţine sclav în mocirla Mlaştinii N. Chiar dacă ar fi să trec prin toate supliciile.

Dacă ajungi Acolo, nimic n-are importanţă şi toate sunt remediabile.

Un singur lucru iartă orice: Curajul!

Doar acesta rămâne!

Restul este noroi, care trebuie scuturat de pe aripi ca să poţi Zbura! Restul este lest impur. Oricum, orice ai face, dar să ajungi acolo, Sus, în Lumină! Sfâşiat. Rupt. Ars. Mort chiar.

Sunt o fiinţă a Zborului.

Pot comanda ninsorii să stea. Pot vorbi cu sălbăticiunile Phreeriei – le cunosc limba tainică. Pot cuprinde întregul în podul palmei mâinii mele stângi. Pot stârni trăsnetul din cer senin.

Aceasta este o vrajă, care vă învăluie.

Cuvintele mele sunt un fum şi vorbesc pe limba limbii din vis. Totul împrejur este vrajă.

De aceea, nici nu ştiţi când s-au transformat pereţii ăştia de beton din jurul vostru, care vă întemniţau, într-un fluid atât de uşor încât se clatină. Nici nu ştiţi când am suflat peste mocirla şi spinii lumii voastre josnice aburul fin ce vă atinge simţurile gingaş, ca un polei de praf de aur, de lumină.

Pot face norii să ningă, dar pot face să ningă şi din cer senin! Priviţi! Din plafonul încăperii buncărului s-a dezlănţuit o avalanşă de alb, şi aerul

se condensează de ger. Doar câteva clipe şi iată, podelele s-au acoperit de nea!

Pot ordona viforului să sufle, şi un crivăţ teribil va învălmăşi în încăperile voastre neaua, amestecându-vă cu ea şi răspândindu-vă care încotro!

Pot sili stăvilarele să se tragă dinaintea ochilor. Pot deschide zidurile dintre voi şi, dincolo de ele, vă pot ajuta să întrevedeţi cupola de nori asemeni cositorului topit deasupra FARC.

Pot comanda norilor să se spargă şi Soarelui să ardă.

Şi-ntr-adevăr, cortina de nori se răsuceşte într-un turbion teribil. Muzica Jocului se sfâşie violent.

— Ce mama dracului e asta? întreabă Wund nedumerit.

Pe monitorul central din nivelul C_1^2 apare o distorsiune în Ochiul Ciclonului, apropiat acum, dar sfidând numărătoarea inversă cu 300 de unităţi. Şi, prin Ochiul holbat orb, se zăreşte cerul înalt şi albastru al nopţii australe, cu semnele ei fulgerate de norii polarizaţi ai Oglinzilor Cosmice focalizate asupra Polului Inaccesibilităţii.

Viforul teribil smulge pamântul de pe jos în hălci.

Operatorul principal raportează:

— Fluctuaţie geostaţionară. Am scăpat Ochiul Ciclonului de sub control. În clipa de faţă este deasupra noastră. Este ora H – 295.

Dacă nu e reperată şi remediată avaria în treizeci de secunde, se întrerupe numărătoarea inversă. Dacă avaria durează mai mult de un minut, FARC se auto-anihilează.

W

Magister Ludi extrage din buzunarul interior al togăi o cutie etanşă de metal şi scoate din ea o mărgică purpurie, pulsând intens.

Hirsland

Wund aşteaptă, cu mărgică sa purpurie în mână, lângă poziţia în schemă unde trebuie plantată.

Pe monitorul de control imaginea pâlpâie. Dintr-odată, huruitul se stinge.

Imnul Waldzellului răsună triumfător, re-ordonând realitatea în armonia sa titanică, unică şi atotbiruitoare.

Grosmaster intră pe recepţie şi raportează că numărătoarea inversă continua.

W

Sala Jocului.
Emisiune specială pe releu ultrasecret.
În centrul sălii prinde contur holograma lui Wund, conturat printr-o reţea de miliarde de raze de laser emise de mărgelele amfiteatrului.
Magister Ludi (neliniştit):
— S-a întâmplat ceva?
Vocea sa răsună totuşi blând şi trist. Duios de trist.
Hirsland
Wund:
— Nu, maiestate. Puteţi fi liniştit.
Vocea lui Wund sună calm, rece, imperturbabil.
W
Chipul celui în fiinţa căruia se întrupează Ordinul se destinde într-un zâmbet candid.
— Rămâi cu bine, Wund. Nu ştiu ce ne-am face fără tine...
Hirsland
După întreruperea legăturii Ultrasecrete. Umbra celui de care depinde destinul destinelor se şterge. Wund îi răspunde, îngândurat, fluturându-şi mâna într-un semn imprecis:
— Adio, sărmane nefericit!

2

Pe platformă, un Vertical în combinezon autonom cenuşiu se apropie de cei patru. Plecându-şi fruntea înaintea tânărului sălbatic, rosteşte:
— Eu sunt Greeniando. Mă bucur că nu m-am înşelat. Când vei ajunge Acolo, Sus, să-ţi aminteşti de mine. Greeniando, simplu. Vertical în FARC.
E plăcut să calci apăsat pe platforma FARC, cu tălpile groase ale bocancilor de plexită ai costumului autonom de Condor, printre Verticali. Să fii un erou, un Războinic, un Condor gata să-şi ia Zborul către înalt!
Am fost ghemados – pleava Phreeriei de quiho din Valea Deçepsion. Am fost sălbatici rătăciţi în Phreeria Văii Deçepsion, unde am frământat cu mâinile goale şi negre piatră şi flegmă de quiho, să plămădim o Capăţână Mare până la Cer.
Suntem Războinici ai Ordinului, purtând Semnul şi Pecetea – Conquista şi Eglisem. Învingători. Cruzi. Răzbătători până departe.

Oxus îşi odihneşte mâna pe mijlocul femeii Startwan şi aceasta-şi ridică ochii spre el. Şi Oxus o priveşte cu uimire, constatând pentru prima dată că este frumoasă: zveltă în combinezonul autonom cu însemne de Condor, cu crizantema îndoliată a părului răvăşit de vântul năpraznic.

O eroină pe măsură: un Condor neîndurător al înălţimilor.

Suntem ca nişte fraţi. Ca nişte fraţi şi ca nişte surori. Neînduplecaţi. Crunţi. Puternici. De neînfrânt. Milioane. Toţi ghemadoşii lumii acesteia către înalturi. Condorii lumii către Cer. Un cuib al înălţimilor, în care larvele mocirlei îşi trec neotenia către stele.

Pe platformă nu au mai rămas decât ei.

Trec dincolo de secţia C_2^2 şi Vocea platformei anunţă „SecţiaVega S".

Condorii trebuie să se pregătească de Marele Zbor. Fiecare Condor trebuie să se deprindă a renunţa la ultimele fleacuri şi mărunţişuri ale lumii acesteia. Nu mai aveţi decât foarte puţină vreme la dispoziţie ca să vă desprindeţi de tot ce a mai rămas lumesc în voi. De aici înainte nu mai există prieteni şi duşmani. Sus, nu mai există avuţii, nu mai există familie. Sunteţi cu toţii o mare familie. Sus totul este curat şi pur, neîntinat şi fără de prihană. Acolo nu mai răzbesc decât interesele Cele mai generale ale Ordinului. Ideea Pură a Jocului şi Zborul Devenirii Ei. Secţia Vega S. Numărătoarea inversă a ajuns la 194, 193, 192...

Piuitul scurt corespunde opririi platformei.

3

Oxus rânjeşte hâtru.

„Idee pură? Zborul Devenirii Ei?"

Ce porcărie! Oare ăştia chiar cred în aiureli puriste cu Zboruri Purificatoare?

Sau nu e decât iezuitismul cinic al celor care vor urca în carlinga unei navete de mare viteză – cruciaţi ai spaţiului, ce-şi vor măcelări semenii pe un câmp de luptă cât întregul Univers?

Cum ar putea fi „neîntinaţi şi fără de prihană" nişte măcelari?

Cei mai buni dintre cei răi! Cei mai curajoşi criminali ai lumii, selectaţi prin toate probele lumii acesteia, sunt trimişi în Cosmos, spre o iluzorie *isola muy hermosa*, să însămânţeze până în stele, până în El Paraiso din El Nuovo Mondo, Flacăra Vie a sufletului lor.

Războiul!

Războiul Universal! Războiul Stelelor!

Şi chiar sunt trimişi în El Paraiso!

Şi El Paraiso este chiar Paradisul, autenticul Paradis, cel din Ceruri!

Numai că este un Paradis al *Războinicilor!*

Paradisul Războiului!

El Paraiso de'lla Guerra Universal!

4

Oxus nu are niciun resentiment faţă de sălbaticul gol pe după mijlocul căruia Startwan îşi încolăceşte braţul. Nici pentru bătrânul pe a cărui gură zbârcită femeia care fusese „a lui”, „mama” lui Cea Mai Mică, îşi depune sărutul feciorelnic de golaveraj minus treaba ei cât.

Se simte, într-adevăr, „pregătit” de Zbor. Se simte complet desprins de lumea asta, cu câte ale ei.

Suntem ca nişte fraţi.

Pătrund în Secţia „Vega S” limpezi ca zările Phreeriei. Peste ei se revarsă valurile muzicii Sferelor.

Toţi Condorii sunt adunaţi aici. Sunt şi femei printre ei: femei-Condor, frumoase, puternice, dezolante şi depravate.

Pătrund în Secţia „Vega S”: secţia aplauzelor şi uralelor. Secţia strigătelor de Condor.

Pătrund limpezi ca zorile Phreeriei din Valea Deçepsion, pătrund ca unii care, atât de curând, vor Zbura.

O Elită.

A Zborului.

Risipiţi-vă! Sunteţi *Liberi!*

Învăţaţi să fiţi liberi!

Liberi şi răi: Păsări ale Morţii!

Păsări aducătoare de Moarte!

Nu uitaţi nicio clipă că nimic nu vă aparţine, nimic nu vi s-a dat în stăpânire – dar că totul vă este dat în folosinţă. Aveţi acces la toate ale clanului, la tot ce e al Ordinului. Şi lumea din jurul vostru, cu tot ce cuprinde ea, Toată este a Ordinului. Chiar şi trupurile pe care le îmbrăcaţi vremelnic! Chiar şi sufletele din voi!

Dedicaţi-vă Ordinului! Lăsaţi-vă cuprinşi de Ordin ca de o Mare Sărbătoare! Questa es una Fiesta Jeneral: Fiesta da' Muerta! Nunta Nunţilor,

aspre tămâi aprinzând!

Muzica urcă spre Slavă, şi Condorii se ridică prin ea, împletiţi în Dansul Condorilor cu Mărgele de Sticlă. Valurile Muzicii Jocului acestuia sunt nespus de tragice, şi ele urcă şi coboară lin şi trist, într-o gavotă a oaselor goale.

Nimic nu-ţi aparţine. Înaintea Ordinului, călugării aceştia ai celei mai înalte caste sunt ca străbătuţi de un flux de raze X.

Suntem nimic. Răsuflări sincopate, într-un trup cât Planeta.

Nimic nu-ţi aparţine! Până şi trupul nu ţi-a fost dat decât în folosinţă. Însă doar pentru o extrem de scurtă unitate de timp. Pentru un Zbor extrem de scurt, între un Zbor şi alt Zbor.

Pentru o Moarte.

Pulsul Muzicii creşte irezistibil: ca un val de sămânţă vie. Şi este nespus de frumos şi dureros de trist.

Aceia care vor reuşi să înceteze de a mai fi Oxus, şi Quingaguh, şi Startwan, pierzându-şi identitatea, vor Zbura!

Dezbrăcaţi de straie! Dezbrăcaţi de carne şi os! Purificaţi de tot lestul de lut de pe Aripi – vor Zbura!

Te doare? Te mai doare încă? Mai suferi? Ochii tăi cer Ajutor? Mai caută scăpare?

Dezbracă-te! lasă aici tot lestul greu şi impur!

Nu, Quingaguh, nu se poate Zbura cu o Armă la brâu! Hai, dă-mi Arma!

Plângi? Suferi pentru suferinţa tinerilor aceştia de care te-ai ataşat? Prieteni?

Nu, nu se poate Zbura dacă iubeşti!

Dezbracă-te! Dezbracă-te de toate ale Lumii!

Să Zbori! Pur!

Numai *Curat* poţi să Zbori!

Numai cei *Curajoşi!*

Numai cei atât de bogaţi încât au renunţat la tot!

Numai cei atât de săraci încât nu mai au pe lume nimic altceva decât Ordinul!

Şi Curajul.

4.

Dincolo de Secţia „Vega S” platforma nu mai are decât o singură Oprire: Hangarul.

Platforma opreşte pe una dintre laturi, astfel încât pista de plexită marcată cu o dungă albă continuă se întinde atât în dreapta cât şi în stânga *până* la un punct nedecis în semiobscuritatea ce domneşte aici.

Din cauza mărimii colosale a Hangarului, paşii nu stârnesc niciun ecou, iar vocile sună stins, fără rezonanţă. Pereţii sunt insonorizaţi: niciun zgomot din afară nu tulbură liniştea Halei.

Planşeul de plexită al pardoselii are o oarecare pantă către interior. La o oră şi mai bine de mers, capătul Halei este mascat dintr-o parte şi din cealaltă de câte o prelată uriaşă. Doar în centru, cele două foi se desfac, lăsând cale liberă pistei de plexită, care se afundă în întuneric.

De sub planşeu, printr-o trapă paralelipipedică, urcă o hemisferă metalică de culoare cenuşie. De la distanţă pare o turelă cu încărcătură nucleară.

Poate că de aceea planează atâta mister peste această secţie: arme de agresiune, încălcând flagrant şi ultimul punct al Tratatului de neproliferare.

Dar, cu cât te apropii, e tot mai evident faptul că nu-i vorba de o turelă, iar dacă este, într-adevăr, o turelă, atunci este vorba de ceva nemaivăzut, fiindcă turela se termină cu un cioc scurt şi plat, cu striaţiuni longitudinale şi încastraţii, care-o fac să semene uluitor de bine cu un cap de reptilă.

Oxus se află doar la câţiva paşi de maşinăria ridicându-se încet din măruntaiele FARC şi tot nu reuşeşte s-o identifice.

N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nici pe câmpul de luptă, nici pe simulatoarele de antrenament şi instructaj.

Maşina, complet ridicată acum de la sol, se prezintă destul de amplă, şi nu pare să se susţină în vreun fel pe platforma care se înalţă încet, etanşeizând breşa din pista de plexită.

Oxus se strecoară pe lângă una dintre prelate şi din întunericul ce domneşte în spatele ei îl atinge ceva. Se răsuceşte pe călcâie şi *simte* o mişcare lină, ce antrenează, parcă, mase uriaşe.

Quingaguh, venit din urmă, se apropie, înfiorat.

— Ce-a fost asta? întreabă.

— Nu ştiu, spune Oxus. Nu înţeleg. M-a atins ceva... Am avut senzaţia că e un bot...

Din întuneric se apropie de ei cineva.

Grosmaster.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

— Ce-i asta? întreabă Oxus.

Grosmaster zâmbeşte subţire.

— Un Condor: Nu-i superb?

Oxus îşi aruncă iar ochii către navetă.

— Condor, spune Grosmaster încet. Navete spaţiale.

— Şi în spatele prelatei? întreabă Oxus.

— Condori, răspunde Grosmaster, facând un semn vag cu mâna către întregul spaţiu din spatele prelatei. Condori. Navete spaţiale.

Întors către întunericul de Câmp penetrant, Oxus presimte din ce în ce mai desluşit formele trapezoidale îngrămădite unele în altele.

— Sunt greu de sesizat, spune Grosmaster, cu vocea sa ştearsă. Au fost deja introduse în teaca de fibre optice care le face invizibile. Asta – arată spre cel de pe platformă – n-a fost încă introdusă în armura de protecţie cameleonică.

Oxus priveşte îndeaproape botul navetei. Mustăţile şi antenele senzorilor fini tremură nervos, ca pe botul unui şobolan imens.

— Nu sunt prea mici? întreabă Quingaguh, studiind fuzelajul plat, cu anvergura de nici cinci metri.

— Nu, răspunde Grosmaster. Condorii sunt navete individuale miniaturale. Dar dezvoltă viteze până la pragul luminic şi, dacă ar fi să ne luăm după performanţele potenţiale cu care se laudă Constructorii, ar putea răzbi şi în Transpaţiu. Numai că niciun pilot Uman nu rezistă la un asemenea şoc fiindcă nici măcar atmosfera de heliu lichid nu te poate proteja de şocul unei acceleraţii de peste 10^{16} g.

Quingaguh îl ascultă în tăcere, Oxus se învârte împrejurul Condorului.

— Şi unde i se ataşează rezervoarele de carburant şi încărcăturile nucleare? îl întreabă el pe străin.

Condorul nu este o navetă cu carburanţi tradiţionali şi nici cu armament convenţional. Aşa că nu are nevoie nici de rezervoare de carburant, nici de fuzee, nici de tunuri clasice.

Până la limita stratosferică sunt folosite inversoare de câmp „J”. Iar în vid se folosesc motoare de transmutaţie a vidului. La viteze de peste 1/6 din viteza luminii, sau în alte cazuri speciale, Condorul declanşează un scut de protecţie ionizant.

Vidul cu o densitate de peste 10^{-l7} este descompus în *tractul interior de ardere*, în materie şi antimaterie, printr-o reacţie a cărei ecuaţie nu respectă constanta barionică 1. La „ieşire”, cele două componente antimateriale se

re-echilibrează barionic, anihilându-se reciproc printr-o reacţie de „reducere la vid”.

Sunt dezvoltate astfel energii capabile să spulbere o planetă sau chiar un întreg sistem solar – dacă naveta n-ar trece spontan în pragul celei de-a doua orbite Galactice, fotonică.

Dacă, atunci când îi funcţionează motoarele de vid, un Condor, „s-ar împiedica din Zbor”, s-ar transforma într-o supernovă.

Combustia vidului, însă, mai degajă şi o serie de componente intra-particulare: tahioni. Fluxul tahionic este destul de puternic. În mod normal, el este focalizat cu orientare autonomă, „măturând” drumul înaintea navei. Sau este folosit pentru mitralierele cu implozie în Spaţiu-timp.

Dar, tot de la emisia de tahioni apare şi posibilitatea teoretică a trecerii în Transpaţiu. Dacă focalizarea s-ar face invers faţă de direcţia de Zbor... desigur, cu condiţia să nu existe la bord încărcătură bio...

— Mitraliere cu implozie în spaţiu-timp... murmură Oxus. Cu astea n-am avut încă de-a face.

— Nici n-aveai cum. Nu se folosesc în luptele planetare. Nu sunt un armament „curat”. O singură rafală ar putea contamina întreaga Istorie cu Informaţie Recesivă.

— Şi în luptele planetare ce arme folosesc Condorii?

— Lasere X.

Din umbră se desprinde încă o siluetă. Grea. Masivă. Kregoritip.

Scutul invizibil, făcut din fascicole de fibre optice, care inversează cameleonic, ocolind Condorul, toate suprafeţele exterioare, aproape că a îmbrăcat silueta metalică de pe piedestal.

— Am impresia că mă privesc... şopteşte Quingaguh.

— Cine? întreabă Oxus.

Quingaguh schiţează un semn scurt din cap.

Uitându-se către întunericul de câmp din spatele prelatei, lui Oxus i se strânge inima. Da, parcă ar fi fost nişte animale enorme, cu boturile întinse spre ei. Şi, într-adevăr, parcă se apropiaseră, strânşi jur împrejurul lor, să-i „miroasă”.

„Numărătoarea a ajuns la cifre de ordinul zecilor”, bubuie Vocea din pereţii Hangarului.

Un piuit puternic le sfredeleşte creierii.

— Nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte... Din botul, acum invizibil al Condorului de pe piedestal ţâşneşte o scintilaţie prelungă

ce loveşte în pieptul de metal al Kregoritipului.

— Nu! urlă Grosmaster, ferindu-se şi, pentru o fracţiune de secundă, lăsând în jos ţeava revolverului.

Se intrase în ultimul minut al numărătorii inverse. Fiecare cifră *era marcată* cu un piuit strident.

FARC.

Ochiul Ciclonului descoperă Cerul, deasupra Coloniei

FARC.

Stelele îşi sclipesc miriadele de miriade de ochi. Cei doi sori cu lumină polarizată încălzesc şi usucă betonul elastic de siliu.

FARC.

Prin Ochiul deschis către spaţiu, Muzica izbucneşte titanică, siderală.

FARC.

Un FAR Cosmic. Un far emiţând către stele mesajul planetei în agonie.

FARC.

Un FAR-Cosmic.

FAR deschis către Cer.

CAPITOLUL XI ZBORUL

1

Ţipătul sfişietor îi sfredeleşte încă auzul. Detunătura ţiuie încă între pereţii cu firide adânci. Vălul Maiei se sfâşie.

Şi Yam se desprinde.

Zboară! Verticalii se nasc liberi să Zboare!

ALTITUDINE 100. ACCELERAŢIE -g. VITEZĂ MINIMĂ 104. CENTURILE CÂMPURILOR DE FORŢĂ SE DESCHID. ORA H şi 345. CENTURILE VAN ALLEN. OCHIUL CICLONULUI EVOLUEAZĂ CĂTRE MERIDIANUL 25.

Phreerie. Cât cuprinzi cu ochii. Phreerie acoperită de hăţişurile de quiho.

Cerul senin, cu stelele lui, cu staţiile lui orbitale şi cu sateliţii geostaţionari, pâlpâind sau brăzdând în toate sensurile adâncimea albastră.

Senzaţie de Zbor.

Depresiunea Deçepsion.

O haită de câini sălbatici aleargă de-a lungul ruinei Monorayului.

Tigva imensă de piatră scrutează cerul cu găvanele sale goale, de piatră. O figură tragică, exprimând prin expresia sa Celor din înalturi suferinţele insuportabile ale ghemadoşilor adâncurilor Deçepsion. Capătul Lumii. Locul pierdut din Phreeria de quiho. Valea Plângerii, unde ghemados goi şi sălbatici plămădesc în mâinile negre piatra înmuiată de flegmă amară de quiho, să modeleze cu mâinile goale o Căpăţână de piatră Mare, de să se zărească şi dintr-al nouălea Cer.

Deçepsion.

O mlaştină N de mocirlă şi frig. Un labirint cu ghemados şi femei de piatră chinuite de bărbati de piatră: fiinţe fără nume purtându-şi rătăcirea de zeci de ani – o viaţă întreagă – pe perimetrul câtorva sute de metri.

Deçepsion. Il quarto de despejo. Un tomberon planetar în care, printre ruinele resturilor nefolositoare, ghemados mizerabili îşi rumegă quihoul lor subnutritiv, călărindu-şi femeile costelive, duhnind a ghetou. Femeile de piatră - „luate” în mariage poliandre la paişpe, deja sterpe la douăzeci de ani

Morţii sunt sfâşiaţi de cei vii într-o zvârcolire mereu nesătulă. În desişul de nepătruns, ghemados mestecându-şi fără încetare Poarta spre Cer, Poarta spre Viitor, Puerta del Sol – se vânează unii pe alţii, târându-şi zilele subzistenţei peste moarte, colcăind pe Căpăţâna de piatră Mare, care să le arate Celor de Sus câtă suferinţă îndură ghemadoşii Lumii.

Deçepsion.

Haitele de câini sălbatici, flămânzi, care bântuie Phreeria, se reped să-i sfâşie pe cei ce nu se mai ţin pe picioare. Alergi tot timpul, rumegând quiho şi, când nu mai poţi, când te opreşti, câinii se reped asupră-ţi: câini albi, de tracţiune, cu boturi flocoase mâncate de decompoziţia N, de fantastice lepre. Câini sălbatici, cu ochii roşii în noaptea de sub ziua eternă a văii Deçepsion.

Din loc în loc, câte o fantomă de urs se strecoară prin hăţişuri, pândindu-i pe cei ce nu mai sunt capabili să alerge neîntrerupt de-a lungul drumului de plexită, rumegând quiho.

Deçepsion.

Un univers al dezolării în care zac aruncate toate rebuturile şi resturile Planetei, Sistemului Solar, Galaxiei. Il quarto de despejo. Valea Căpăţânii, unde ghemados plămădesc un Semn pentru Cei de Sus, pentru Preafericiţii Înaltului care pot Zbura şi Zboară, şi care au uitat de mocirla şi suferinţele de nedescris din care s-au ridicat, care au uitat de ghemados rumegând quiho, subzistând să plămădească din mocirlă şi flegmă amară, cu mâinile goale şi negre, Căpăţâna, semnul de să se zărească şi dintr-al noulea Cer, ca s-aducă aminte.

Deçepsion.

ALTITUDINE 5 000. VITEZA 7 x 105. CURENŢI ASCENDENŢI.

Platforma continentală, cu ţărmurile erodate în pante abrupte şi fiorduri. Ţărmuri de nisip, ţinute, cândva, de gheţari, afundate până la sute de metri sub nivelul Oceanului.

Orizontul albastru al atmosferei planetei, ca o feerie neverosimilă, se răstoarnă într-un unghi paralel. Dedesubt, pe direcţia de zbor, Dorsala de'l Fuego, tăiată de autostrada de plexită până în adâncul Continentului, tot mai spre Nord, prin zona de Conflict a Mlaştinii N, până răzbeşte în Zona Ruinată, traversează Golful Marilor Lacuri peste Puntea înaltă şi se pierde, dincolo de curbura Orizontului, în Ţara lui Baffinn, de unde au pogorât strămoşii primilor colonişti ai Phreeriei.

ALTITUDINE 22 000. VITEZA 2 x 106. SCUT IONIC DE PROTECŢIE.

Pelicula albastră a stratosferei, subţire ca o bandă sclipitoare, până la Dorsala Lomonosov, ridicată din creştetul globului de tină ca o creastă de stegozaur, şiroind încă de ape şi mâluri, degajată de sub sarcina calotei eterne.

Un inel, un inel de lut strâns într-un inel de plexită, de jur împrejurul celor două Oceane, asemeni carapacei unei uriaşe broaşte ţestoase levitând prin intermundii. O Căpăţână încinsă de benzile de plexită ca-ntr-o cască teribilă, ca-ntr-o botniţă strângându-i fălcile şi craniul de plămadă mestecată între dinţi de ghemados şi frământată de mâini negre de ghemados într-un Semn de piatră Mare de să vadă Cei de Sus suferinţa inimaginabilă în care se zbat ghemadoşii lumii acesteia.

Yam (imagine subiectivă)

Răsturnat ca o broască verde, strivit de bordul translucid al navetei, cu picioarele ridicate-n sus, pe spate, într-o cădere prin spaţiu şi spaţii, tot mai iute, mereu accelerată, cu faţa, şi ochii, şi pieptul fără suflare – imposibil de clintit – de fereastra spre stele a bordului. Atmosfera de azot lichid declanşată automat de Computerul de Control al Zborului amortizează şocul acceleraţiei, superfluidizând materia organică. Yam zboară.

— You are one Astronaut! We are flying! rosteşte Vocea, dulce-suavă-tandră.

Vocea este singura Voce tandră a vieţii lui de Ucigaş. „Startwan”, ar vrea să strige Yam.„Startwan”! dar nu-şi poate clinti fălcile, lipite şi ele de siliul translucid al bordului.

Însă impulsul strigătului său s-a propagat instantaneu prin azotul lichid şi Vocea îi şopteşte:

— Now we are together, forever! I’m only yours!

Fără s-o poată vedea, Yam o percepe în afara simţurilor. E dezbrăcată. Sunt amândoi goi, cu tatuaje irizându-le multicolor pieile sub lumina verde. Părul verde li se înfoaie şi răsfiră prin spaţiu, fluturat de vântul năpraznic.

Sunt: el – un sălbatic cu colier de piatră la gât, şi ea – o femeie cum nu mai e alta pe lume.

Doi Condori puternici şi curajoşi.

„Zboară“! ajunge până la el îndemnul lui Quingaguh.

— Da, zbor! îi răspunde.

2

Startwan!

Ţipătul sfâşietor îi mai sfredeleşte încă auzul. Detunătura auie, lovindu-se de pereţii firidelor, în care se zbate captivă Startwan!

Figura nostalgică, descompusă.

Ţeasta rasă.

Trupul zvâcnind, prins în chingi de metal organic Kregoritip. Căpăţână lucioasă.

Startwan.

Ochii înlăcrimaţi cer, imperativ: „Ajută-mă! Scapă-mă."

Kregoritip. Călugărul asasin al Ordinului.

Dar ce este Kregoritip? Robot?

Da. Nu. Un fel de. Este *viu!*

Un Kiborg. Creierul şi terminaţiile nervoase, strecurate în teaca de metal organic. Un sistem nervos biologic, ale cărui comenzi sunt preluate de partea „mecanică", acţionată de o pilă atomică „celulară", ale cărei reacţii nucleare sunt extrem de lente. O forţă colosală într-o armură eternă. Protejată sub solzii de titan ai ectodermei – o maşină vie. O fiinţă 98% metal organic cu proprietăţi regenerative.

Cu Kregoritip nu se poate lupta. Sunt invulnerabili. Nu mai sunt animale. Dar nu sunt numai maşini. Sunt *arme vii*. Fantome. Călugări ai Ordinului.

Împlătoşaţi în armuri de fibre optice care-i fac invizibili, bântuie câmpurile de luptă în numele Ordinului, cunoscuţi sub denumirea de Fantome.

Kregoritip. Cea mai cumplită Armă Convenţională a războiului Limitat.

Yam (feed back)

Suspendat în câmpul „J". Înfrânt.

Între cel de-acum, şi cel ce pătrunsese în urmă cu câteva zile în FARC prin Apuntamento, e o distanţă incomensurabilă. Distanţă de o Luptă. Distanţă de o Viaţă.

Cât poţi rezista împotriva unui Sistem? Câta vreme îţi poţi apăra independenţa cu un şarpe de piatră şi cu mâinile goale?

Un ghemados înfrânt,

Startwan.

Ochii implorând ajutorul, Salvarea.

Kregoritip.

Un cavaler castrat. Un braţ al Ordinului.

Singurele „plăceri” senzuale pe care şi le mai poate permite cu semenii sunt Lupta şi Crima.

Semenii? Care semeni?

Indestructibil.

Jumătate unealtă – jumătate întemniţat. De viu.

Un Talos. Un hoplit castrat de trup.

Fiecare Kregoritip – un unicat.

Singur împotriva întregii lumi.

Mirmidonii.

Produsele perfecte ale Ordinului.

Stăpânind.

Planeta.

Prin Moarte.

Magisteri dedicaţi total Ordinului.

Până la sacrificiu.

Coşciug de metal organic pentru înmormântarea de vii a acelora cu cele mai înalte aspiraţii, pe care Jocul nu-i mai mulţumeşte, pentru care Jocul nu mai e suficient.

Rataţii carierei de *călăi ideali*, eşuând în rolul etern de măcelari.

Startwan

Ochi înlăcrimaţi, cerşind salvarea.

Yam

Suspendat în câmpul „J”.

Sector „Vega S“

Linia tehnologică 1 Ktip.

Depilaţi.

Suspendaţi în câmp „J”.

Aşteptându-şi rândul la „operaţie”.

O bifurcaţie a liniei tehnologice.

Varianta 1: *Kregoritips Process.*

Cealaltă, extrem de scurtă: Forme trapezoidale compacte.

Varianta 2: C.

Trupuri de zale vii, cu guri de pui de Condor căscate enorm. Unul câte unul, trupurile depilate, suspendate până la „operaţie” în câmpuri „J”, sunt aduse deasupra gurilor căscate de puii de Condor de metal, lacomi. Ciocul

sfâşie carnea şi sparge osul fragil, căutând *nervii*, masa nervoasă, gămălia albă, picurând de sânge, ganglionii, axonii – sugându-i din teaca-de-carne în teaca eternă, metalică, solzoasă, nouă. Vomitând sângele, horcăind.. Absorbind complexul cefalo-rachidian şi mărul-cunoaşterii: prelungirile ramificate, alb-cenuşii, ale nervilor periferici şi ganglionilor. Viermii albi ai terminaţiilor nervoase. „Sufletul viu”, strecurat în trupul de metal. Zdrobit în sicriul de metal.

Stratwan

Ochii implorând ajutorul.

Lacrimi.

Puii de Condor

După opintelile „înghiţitului”, horcăiala digestiei metalice. Puiul metalic, ghiftuit, închide ciocul.

Şi, dintr-odată, urletul. Metalizat. Crescând.

O vorbă de dincolo de mormânt.

Puiul, suspendat într-un câmp „J” se zvârcoleşte şi urlă.. Ţipetele sale ajung până la un prag insuportabil.

Titanul înlănţuit mugeşte, aprinzându-şi şi stingându-şi ochii de mărgele de sticlă.

Startwan

Implorând.

3

Aşa se nasc titanii. În suferinţă şi durere. Terminaţiile nervoase, goale, se strecoară prin baia de gelatină hrănitoare, frecându-se de canaliculele trupului de metal. Lichidul amniotic, fierbinte, super-fluid, lasă viermii albi ai axionilor să se prelingă de-a lungul trupului Puiului de Condor de metal, care soarbe, avid, „sufletul” Verticalului.

Mână peste mână. Ochi miop sub ochi clarvăzător. Piept îngust sub piept titanic.

Durere. O infinită durere, receptată de nervii goi, gingaşi, frecaţi de metalul închisorii sicriului viu, ce va proteja, de azi înainte, acest creier încastrat în anorganic, de orice altă durere. Un creier viu slujind o maşină a Morţii. Un angrenaj. Rămăşiţe organice între dinţii de metal. Resturi de piatră dintr-o fiinţă masticată şi înghiţită de o Fiară.

Suferinţă. Pentru ultima dată Suferinţă. Până când fibrele mnezice ale părţii biologice sunt strivite în folii bio-metalice care nu vor mai simţi niciodată nici durere, nici plăcere, nici amar. Doar Singurătate. Doar Ură.

Un cortex stăpânind – controlat cibernetic – haina de metal Organic a închisorii în care, până la moarte, va rămâne prizonier Ordinului, Războiului şi Morţii.

O armă.

Un Kregoritip.

Sau un Condor.

Varianta tehnologică 1 sau 2.

Startwan

Implorând ajutorul. Moartea.

Quibeckul lui Quingaguh ajuns pe masa alăturată, din întâmplare. (Întâmplare?)

Yam

Se concentrează asupra armei. Întoarce Quibeckul. Ocheşte.

— Nu! strigă Vocea. Să nu tragi!

„Trage” spun ochii înlăcrimaţi, disperaţi, dar din nou *mândri* înaintea *Eliberării.*

Detunătura se frânge într-o ploaie fierbinte de stele. Un Orgasm Unic, vital. Cosmic, etern.

Zboară!

Liberi să Zboare! Liberi! Printre Stele!

ACCELERAŢIE – 10g g. SE TRECE PE PROPULSIE TAHIONICĂ.

Stelele devin linii continue. Universul se aprinde. Radiaţia calorică a trecut prin spectrul vizibil până în plaja ultravioletă, deschizându-se către gama X. Din neant, de dincolo de Spaţiu şi Timp, prinde contur o staţie gigantică, modulară. Ayu-Toyon. O lume fără ghemados. Fără suferinţă. O Ţară Cosmică, fără graniţe. Un Univers-în-sine. Colonia perfectă a Dreptăţii şi Libertăţii. Il Paraiso. Una isola muy hermosa. Ayu-Toyon.

O staţie cu autonomie absolută, plutind etern prin Transpaţiu, purtându-şi Phreeriile interioare, fertile, sub sorii de plasmă. Populaţiile de popoare ale Peştilor-Cosmici rătăcesc prin Neţărmurit, prelucrând materia cosmică, transmutând elementele dintr-unele într-altele, acumulând materie pentru Colonii-pui, ce se desprind din Baza-mamă spre a cuceri noi lumi Neantului fără violenţă, fără conflict, findcă de milioane şi milioane de ani, Ayu-Toyon nu cunoaşte lipsurile ci doar abundenţa şi confortul pe care

înţelepciunea Ştiinţei şi Înţelegerii le aduce numai civilizaţiilor foarte bătrâne, Eterne, fără Moarte, care cunosc tainele şi au înaintea ochilor Trecutul şi Viitorul.

Ayu-Toyon.

Staţii autonome împingând Universul şi însămânţându-l de Spirit Viu.

Ayu-Toyon.

Călători prin Transpaţiu.

Ordonând materia oarbă către conştiinţa de sine, şi autocunoaştere, şi autoperfecţiune.

Ayu-Toyon.

Sensul.

Ayu-Toyon.

Un ordin de lumină.

Ordinul Ordinii.

4

Cel care urcă treaptă cu treaptă toate treptele FARC – Şcoala de „elită” a Violenţei şi Urii, Războiului şi Morţii, ajunge până la urmă Condor, înţelegând (sau crezând că a înţeles) regula tainică a acestei lumi: „Răul învinge”!

De fiecare dată, „pedeapsa” se dovedeşte, în ultimă instanţă, o promovare.

Ajuns în vârful piramidei, Războinicul devine Condor şi află că unui Condor i se permite orice.

Condorul trăieşte (sau crede el că trăieşte) sub semnul lui VREAU şi POT!

Şi atunci, Condorul atinge perfecţiunea.

Singur.

Dar ce importanţă are asta pentru un Războinic?

Ce-i pasă Vânătorului că-i singur?

E singur? Cu atât mai bine! E în siguranţă.

Va rămâne de-a pururi în Spaţiu?

Ce importanţă are pentru un Războinic Perfect cât durează Războiul?

Pentru orice Războinic Perfect, războiul este *Veşnic!*

Iar Războiul Stelelor este un război fără hotar, care se poartă peste tot şi oriunde! Fără Pace. Fără Armistiţii! Fără prizonieri! Fără Milă!

Războiul Stelelor este Războiul Absolut. Total. În care pleci să te lupţi pentru a nu te mai întoarce niciodată!

V-aţi gândit ce înseamnă cuvântul ăsta: **Niciodată?**

Să lupţi! Până la moarte! Nu contează pentru ce! Nu contează cât! Nu contează cu ce arme şi împotriva cui! Aici nu mai există Semeni! Fiecare împotriva Tuturor! Singur împotriva întregului Univers!

De-a pururi în Spaţiu. Rătăcitor printre Stele. O pasăre. Un Condor. O Pasăre a Morţii în Eternitate. Un ucigaş cosmic.

Adio!

CAPITOLUL XII BOCETUL

1

— Doamne, cum de nu mi-am dat seama din prima clipă? Dar Condorii nu au nicio intrare şi nicio ieşire! Ar fi trebuit să înţeleg.

Raza incandescentă îl izbeşte pe Kregoritip, spulberând împrejur aşchii de metal organic.

— Nu! urlă Grosmaster. Nu pe Pământ! Sunt arme „murdare”!

Quingaguh îşi cuprinde capul cu mâinile, încercând să-şi acopere urechile, plângând, zgâriindu-şi faţa şi creştetul cu ghearele, muşcându-şi pumnii.

În întunericul de câmp din spatele prelatei se produce o mişcare învăluitoare de forme ample, indistincte. În Condorii depozitaţi acolo în aşteptarea semnalului pentru Zbor s-a stârnit panica.

Grosmaster răsuflă adânc.

— Slavă domnului că n-a folosit decât tunul laser X.

— Surdule şi orbule! Pe mine nu mă „vezi”! Pe noi nu ne simţi. Suntem doar materie organică, pe care ochii tăi n-o percep. Suntem doar voci slabe, pe care urechile tale nu le aud!

Eşti Orb! Eşti Surd!

În momentul acela Grosmaster, Maestrul de ceremonii, îşi dă seama că în spatele său stă cineva. Ca un luptător încercat ce se află, se întoarce să tragă.

Dar Oxus execută o jumătate de rotaţie spre dreapta şi fandează, rotind cip-jockerul pe deasupra capului. Lama fină a interforatorului ţâşneşte vâjâind.

O lovitură cum numai un ghemados din Esland – hârşit în luptele necruţătoare ale megalopolisului– ştie să execute.

Gromaster rămâne cu arma întinsă pe deasupra capului lui Oxus (complet întors cu spatele, în fandare, cu mâinile ridicate). Lama cip-jockerului vibrează încă de forţa impactului.

Tigva Maestrului de Ceremonii izbeşte pista de plexita cu un pocnet sec. Din gâtul retezat irupe o arteziană înaltă, revărsându-se într-o floare

imperială de crin, atingând cu petale fierbinţi feţele neclintite şi crunte ale luptătorului fandând şi sălbaticului, îngenunchiat.

Sirenele de alarmă prind a vui în Hangar avertizând evacuarea Tunului de Lansare în vederea Startului. În curând, Condorii eliberaţi aveau să sfâşie totul în calea mişcării lor impetuoase către înalt.

De-a lungul pereţilor şi din platformele înalte se aprind faruri intense, pâlpâind stroboscopic.

În secţia C_1^2, operatorii urmăresc manevrele meteo extrem de complexe ale Lansării. O agitaţie febrilă a cuprins tot Fondul Intangibil.

— Numărătoarea a ajuns la cifre de ordinul zecilor.

Piuitul pătrunzător sfredeleşte creierele. 99, 98, 97, 96...

Ochiul Ciclonului tremură la capătul orizontului strâmt de deasupra FARC. O bulă de aer sub o foaie subţire de material translucid la mii de metri sub apele Oceanului.

Oxus îi pune lui Quingaguh mâna pe umăr:

— Să mergem, bătrâne!

Quingaguh nici nu se clinteşte. Îngenunchiat.

Din pieptul dezvelit, tatuat cu o broască ţestoasă ce apare, printr-o ciudată anamorfoză, asemeni unei hârci descărnate, răzbate hârâit o melopee jalnică, îngânată cu buzele strânse. Şi Oxus îşi dă seama că bătrânul ghemados îl boceşte pe Cel pe Care îl călăuzise în lumea aceasta a adâncurilor către Marele Zbor, în care avea să plece, acum, pe veci

Pe monitoarele Secţiei C_1^2 străfulgera figura decisă a lui Wund sfâşiind semnalul de Fond Intangibil al Hirslandului.

— Porniţi Lansarea! dă el ordin, dispărând instantaneu. Mâinile operatorilor aleargă grăbite pe taste – mărgelele de sticlă, schimbându-şi culorile, ciripesc un cântec nou.

Cu ochii înfipţi în displayurile terminalelor, coordonatorii centrali repetă monoton parolele comenzilor verbale ale lansării.

Ochiul Ciclonului evoluează monstruos, într-o translaţie pe deasupra FARC, lăsând cale deschisă prin ecranul electromagnetic de nori sclipind orbitori sub cei cinci sori cu lumină polarizată ai oglinzilor parabolice geostaţionare din punctele Lagrange, încremenit pe cerul de cristal, deasupra paralelei zero grade, pe care-şi focalizează radiaţia într-o amiază eternă, capabilă să ardă într-un minut orice urmă de viaţă dacă nu intervine cortina protectoare a scutului de nori ce desemnează Zona de FAR Cosmic.

Mestecând o frunză de quiho, Oxus aleargă cu salturi prelungi de-a lungul pistei Hangarului spre prelata acoperind gura spre exterior a imensei borte în bolta de plexită a coloniei FARC, acoperind Polul Sud cu calota ei de blocuri, strângându-se în vederea lansării într-o piramidă concavă în trepte.

Cu cât urcă spre Ieşire, cu atât panta pistei devine mai abruptă, scurtându-i paşii, încetinindu-i fuga.

2

Acesta este bocetul cu care Quingaguh s-a despărţit de Condor.

Tu cel mai bun dintre noi, cel mai frumos, cel mai viteaz, cel mai curajos dintre cei bravi, dintre cei ce au sfidat vreodată mocirla mlaştinei N a Văii Deçepsion înfruntând fără teamă FARC şi lumea întreagă, ca un adevărat ghemados, doar cu mâinile goale şi piatra.

Du-te în Cerul lui Ayu-Toyon, Zboară, du-te la Ayu-To-yon, şi nu ne uita atunci când vei ajunge în înaltul şi Lumina de Slavă!

Du-te şi spune-i cât de mult suferim! Du-te şi spune-i că pe lume s-a pogorât întunericul şi Frigul! Zboară fără teamă, chiar dac-ar fi să-ţi răneşti trupul Zburând! Zboară până în ultimul Cer, chiar dacă ar fi să ajungi acolo rănit, abia mai trăgându-ţi sufletul! Nu te teme, Zboară, chiar dacă vei Muri în acest Zbor!

Dacă vei ajunge la Ayu-Toyon, restul nu mai are importanţă! El îţi va îngriji rănile şi ţi le va tămădui. Căci Ayu-Toyon este cel *care poate aprinde iar focul din cenuşa stinsă a vetrei dărâmate*.

Chiar dacă îţi vei pierde Viaţa în Zbor, Zboară, nu te opri! Trupul tău mort, îi va spune lui Ayu-Toyon că peste Lume a căzut întunericul, şi îi va aminti de noi, şi îl va îndupleca, arătându-i suferinţele noastre de nedescris!

Zboară! Şi fie ca Pinga – Doamna Pământ, să-ţi trimită Femeia Iubită să te însoţească şi susţină în Zborul tău până la Ayu-Toyon, căruia să-i depui la picioare *kantuta* pătată de sângele execuţiilor colective şi masacrelor care s-au abătut asupra camposurilor şi marii favela scufundate în Mlaştina tulbure N, dedesubtul căreia doar Arşan-Duolai stăpâneşte şi Mizeria de nedescris!

Du-te, tu, cel mai brav, mai mândru şi bun dintre noi, Sacrificatule, şi aminteşte-i lui Ayu-Toyon că a răsărit pentru noi din Seiv şi că a strălucit pe muntele PARAN, şi că a stat la picioarele Sale, dar că a venit peste noi, de

la marginile Pământului un neam care a căzut asupră-ne cu zbor de vultur, un neam a cărui limbă n-o înţelegem, un neam cu înfăţişare sălbatică, un neam care nu se sfieşte de cel bătrân şi nu se îndură de copii, un vrăjmaş care ne-a adus într-o asemenea strâmtoare încât am ajuns a mânca rodul trupului; un neam care pune vieţile mai prejos de lucruri, subjugându-le lucrurilor, de au ajuns lucrurile stăpâne pe vieţile noastre, încât Traficanţii de sclavi nu mai traversează Oceanele cu navele lor, ci se joacă jocuri suave, în mâinile lor vieţile neavând nicio valoare!

Oraşele Lumii s-au umflat şi au pleznit! Frica ne strânge de gâturi cu laţ de oţel, împingându-ne cu feţele-n mocirlă! *Scrisul a fost interzis – şi este pedepsit şi cel ce scrie, dacă scrie, şi cel ce citeşte*, consumatorii de cărţi fiind mai prejos de câinii Phreeriei! Rumegători de quiho.

Du-te şi spune-i lui Ayu-Toyon că doar Arşan-Duolai este stăpân peste mizeria noastră, doar Jocul este stăpân pe vieţile noastre, doar obictele moarte domnesc peste vieţile vii! Că Arşan-Duolai proiectează o societate de surdomuţi, în care fiecare să devină propriul său inchizitor!

Du-i lui Ayu-Toyon lacrimile noastre plânse-n limba Regilor şi Stăpânilor Lumii, plânse în limba aleşilor săi, plânse în limba Mizeriei Universale!

Spune-i lui Ayu-Toyon că pe Pământ, cei care aduc cu mâinile lor bogăţiile nu au voie să se apropie de ele, supuşi la chinul lui Tanthal.[7]

Ultimele cuvinte ale bătrânului sunt acoperite de un vuiet grav, ameninţător, crescând tot mai puternic, până răzbeşte dincolo de pereţii etanşi ai Hangarului, inundând Colonia deasupra căreia Cerul stă deschis într-o tornadă formidabilă smulgând hălci întregi de pământ şi aruncându-le spre înalt, să orbească lumina crudă, pură şi otrăvitoare a celor cinci sori polarizaţi.

Pe gura de foc a Hangarului, păsările invizibile năvălesc din măruntaiele de suferinţă ale Planetei. Condorii duc pe aripile lor invizibile de titan mesajul Pământului către Stele: Moartea, Ura, Groaza, Înstrăinarea, Pustiirea şi Războiul! Il paraiso de'lla Guerra! Et ubi solitudine facunt, paccem appellant!

MARCAJELE ELECTRONICE ALE PISTEI INDICĂ DIRECŢIA DE ZBOR. ACCELERAŢIE, G. ALTITUDINE ZERO.

DECOLARE!

ACCELERAŢIE Gxg. ALTITUDINE ZERO. MARCAJUL PISTEI SE CONTINUĂ PRIN CORIDORUL CUANTIC CIRCUMPOLAR

PÂNĂ LA REŢEAUA CIRCUMPOLARĂ ALFA.

VITEZA DE ZBOR 3 x 103. ACCELERAŢIE 4 Gg. SISTEMUL DE SIGURANŢĂ A ZBORULUI DECLANŞEAZĂ LA BORD ATMOSFERA DE AMORTIZARE FREON-AZOT LICHID + ARGON.

SE TRECE PE VITEZA CELEI DE-A DOUA ORBITE QUANTICE: GALACTICĂ.

ATENŢIUNE! ATAC INAMIC ÎN FLANCUL DREPT. COORDONATE CARTEZIENE 22 x 27 x 5.

DECIZIE BIO DE EVITARE A LUPTEI.

ACCELERAŢIE 702. VITEZA 2 x 104. PRAG DE REZISTENŢĂ KIBORGETICĂ.

DECIZIA SISTEMULUI DE SECURITATE A ZBORULUI: CONDORUL DECLANŞEAZĂ SCUTUL IONIZANT.

ALTITUDINE 11 000. 12 000. 13.000. 14 000.

SE TRECE PE REGIM DE VID MIC.

ACCELERAŢIE 909 g. IMAGINE COSMICĂ DE ACOMODARE ŞI REPER. COD DE VIZIONARE ÎN PLAJA ULTRAVIOLETĂ A SPECTRULUI ŞI ÎN BANDA ROENTGEN. SPAŢIU DE ZBOR LIBER. NU EXISTĂ ADVERSARI.

PRAG LUMINIC.

REGIM KIBORGETIC NORMAL.

COMANDA BIO DE REORIENTARE A FOCALIZATOARELOR TAHIONICE ÎNTR-UN UNGHI MAI MARE DE 91° FAŢĂ DE DIRECŢIA DE ZBOR.

ATENŢIUNE! PERICOL DE GRAD ZERO PENTRU ÎNCĂRCĂTURA BIO DE LA BORD!

REPETAREA COMENZII BIO.

PARTEA CIBER PREIA COMANDA LA BORD.

ACCELERAŢIE G x g9.

PESTE CINCI PICOSECUNDE SE VA INTRA ÎN TRANSPAŢIU. VITEZA LINEARĂ 4 x 105. VITEZA HIPERBOLICĂ 9 x 105.

SISTEMUL KIBORGETIC DECIDE TRECEREA ÎN INTERIOR LA O ATMOSFERĂ DE HELIU LICHID PENTRU PROTEJAREA ÎNCĂRCĂTURII DECIZIONALE BIO DE LA BORD.

VITEZA 99 c. VITEZA 9999.

PARTEA BIO PREZINTĂ FLUCTUAŢII DE ADAPTARE ŞI DISTORSIUNI.

PARTEA CIBER PREIA CONDUCEREA EFECTIVĂ.

ACCELERAŢIE G x g9 – DECELERATIE 9-9.

PARTEA BIO REVINE ASUPRA DECIZIEI ANTERIOARE DE TRECERE IN TRANSPATIU.

PARTEA CIBER SE SUPUNE ŞI PREIA CONTROLUL TOTAL ASUPRA PROGRAMULUI ACŢIUNII.

VITEZA 999999 c.

ÎN URMA DECIZIEI PĂRŢII BIO SE PĂTRUNDE ÎN TRANSPAŢIU.

VEDERE ÎN SPECTRU TAHIONIC.

ACCELERAŢIE 10G10.

CONSTATARE CIBER:

T0: PARTEA BIO NU A SUPORTAT ŞOCUL TRECERII ÎN TRANSPAŢIU.

ACCELERAŢIE 9G 10. ACCELERAŢIE 8 G3.

T0-l: PARTEA BIO DĂ SEMNAL.

ACCELERAŢIE 7G. VITEZA 99 99 99c.

T0-2: PRAGUL INTRĂRII ÎN TRANSPAŢIU A FOST DEPĂŞIT

TIMP DE REFERINŢĂ - T

ACCELERAŢIE 6G. 5G. 4G. 3G. 2G. 1G.

T0-3: INSERŢIE IN TRANSPAŢIU

ACCELERAŢIE: ZERO.

VITEZA DE REFERINŢĂ LA SISTEM ZERO.

To-4: PARTEA BIO SE RETRAGE DIN CRIZA LETALĂ.

PARTEA CIBER REIA LEGĂTURA KIBORGETICĂ PE SIMULATOR CU PARTEA BIO DECIZIONALĂ.

— Good morning, honey!

Vocea tandră suflă aburul de gheaţă de pe pleoape.

— Bună dimineaţa, Startwan. Mai trăieşti?

— Yes, my dear. Now, we can stay here forever. Only you and I.

Braţele catifelate îmbrăţişează. Gura fierbinte caută nesăţioasă. Buzele şoptesc între săruturile tăind răsuflarea.

— Honey! My savage! My Hero! Without body

NU MAI AM TRUP!

PARTEA BIO-DECIZIONALĂ TRECE PRINTR-O CRIZĂ PUTERNICĂ DE ADAPTARE. FLUXUL ALFA A DEVENIT LENT. FLUXUL LAMBDA ESTE SINCOPAT.

NU MAI AM TRUP! EU NU MAI SUNT DECÂT UN CORTEX! RĂMĂŞIŢE DE CARNE ÎNTRE COLŢII MAŞINII CARE M-A ZDROBIT!

— O.K., honey! spune Startwan, desprinzându-se din îmbrăţişare. Me too I am no-body. We'll be two ideas wandering in the Transpace. But, remember! I love you as I love myself, or more. Because I'M YOU, and YOU, YOU ARE, IN FACT, ME!

3

Vuietul care năvălise timp de 30 de secunde prin gura Hangarului nu mai cutremura FARC.

Ţinând cu greu piept vântului teribil, Oxus se îndreptă spre camionul parcat pe peronul pătrat din careul blocurilor sclipind alb în lumina orbitoare a sorilor fierbinţi. Limba de metal-organic a cip-jockerului găseşte cu greu fanta de cuplaj a uşii. Terminala schimbă parolele electronice cu infractorul, în vreme ce memoria cipului tatonează codul maşini. În sfârşit, uşa cedează, ridicându-se lin, ca o aripă frântă. În carlingă pâlpâie mărgelele de sticlă ale computerului de bord. Din întuneric îl întâmpină râsul fără bucurie al lui Wund şi ţeava rece a armei.

— N-ai înţeles nimic, tinere Yamana-de-sticlă! N-ai înţeles nimic!

Urmează o clipă de tăcere. Oxus scrutează conturul neclar al feţei lui Wund.

Wund continuă:

— Voi, ghemadoşii, aveţi o imagine deformată despre Istorie. Vi se pare că e suficient să vină un mesia pentru ca toate relele lumii acesteia să se îndrepte de la sine. Dar, sărmane Oxus, vă irosiţi viaţa aşteptând de pomană.

Oxus ascultă cu atenţie glasul străinului, parcă recunoscut, dintr-o memorie de altcândva, ca un apropiat sieşi, pe care nu prima dată îl vedea şi auzea acum.

Wund continuă cu glas trist:

— Un Vertical poate rătăci ani şi ani, o întreagă viaţă, în perimetrul meschin de 20-l0-5, uneori chiar un singur kilometru pătrat, căutându-şi sensul inutil, rătăcindu-se uneori în acest spaţiu strâmt, fără să înţeleagă şi găsească nimic. Ani şi ani de zile, poate orbecăi fără sens, închis în 10 metri pătraţi; chiar şi în 10 metri pătraţi... În schimb, cu sensul limpede înaintea

ochilor, până şi un ghemados nenorocit ca tine devine un Angekok, un Kam, un Elik. Poate străbate, alergând neîntrerupt, zi şi noapte, fără oprire, întreaga Planetă, de la un Pol până la celălalt, să zicem într-un an, sau, hai, în doi – traversând focarul conflagraţiei şi scăpând teafăr, pentru a-şi atinge ţelul: pentru a se întâlni cu ceilalţi trei yamana-de-sticlă ai Lumii. Fiindcă trei yamana-de-sticlă la un loc pot deveni mai puternici (în sistem), decât chiar Jocul cu Mărgele de Sticlă, cu toţi magisterii şi magistralii acestuia la un loc.

Oxus nu mai clipeşte, nu mai răsuflă; inima nu-i mai bate, sângele i-a îngheţat. Oxus nu mai este decât auz: un semiconductor pe care Informaţia Recesivă se scurge, inundându-l ca o ploaie torenţială, musonică.

Wund:

— Patru Yamana-de-sticlă la un loc pot crea, în Oceanul miliardelor, curente invizibile: un Golfstream de Informaţie Recesivă, bifurcat în două sensuri cu valori contrare: Oiaşivo şi Kuroşivo. Pot răsuci cu mâinile goale roata Istoriei. Pot mobiliza...

Wund rămâne o vreme pe gânduri. Apoi retrage ţeava armei din pieptul lui Oxus şi-i face semn să se întindă comod în suspensia fiziologică de câmp.

— Relax! îi spune cu vocea sa scârboasă, acră, indiferentă. Hespero que sei sufficiente lucido cât să nu te hazardezi în gesturi fără rost.

Oxus îşi lasă capul într-o parte, într-un semn de acceptare.

— Scuză-mă – continuă Wund – că te-am primit astfel, dar cred că-ţi dai seama că dacă nu mi-aş fi luat toate măsurile de precauţie ţi-aş fi lăsat şansa de a acţiona sub impresia de moment şi cine ştie ce tâmpenie erai în stare să comiţi.

Dincolo de uşa ridicată, norii au acoperit iar FARC, parcă mai groşi, mai negri şi mai apăsători ca niciodată.

— Comandă, te rog, închiderea Uşii, spune Wund cu glas liniştit.

Face câteva gesturi ca să se cufunde mai bine în suspensia ergonomică a fotoliului carlingii camionului. Dincolo de geamurile ne-activate nu se desluşeşte nimic. În cabina etanşă este linişte şi cald.

— Ai citit, dacă am reţinut bine amănuntul, şi tu, Cartea Cea Veche şi Cea Nouă a Hebreilor, nu?

— Da, mărturiseşte Oxus.

— Sunt convins că pentru tine, ca şi pentru mulţi cititori ai ei, „rolul principal” în istoria revoluţiei aceleia cât Istoria, l-a jucat Iisus. El este

considerat de toţi lectorii neiniţiaţi Cel Capabil, care a adus alt crez sub soare, nu?

Oxus aprobă din cap.

— Ei bine, Yamana, iată dovada naivităţii neiniţiate! Fiindcă religia aceea cât lumea n-a făcut-o fiul Rozei Rozarum, aşa cum n-a făcut-o niciunul dintre ghemadoşii lumii martirizaţi, unul câte unul, nu arareori cu mult mai multă Cazně, fiecare cu crucea şi ghimpii Săi, pe Căpăţâna de piatră a Planetei-Modelate într-o imagine cosmică *menită* să exprime suferinţa. Nu, Creştinismul nu Cristos l-a făcut, ci *Fariseul.* Genialul *Fariseu.* Cel care, slujindu-se de inteligenţa sa diabolică şi de diplomaţia sa de necrezut, a reuşit să înalţe un ghemados nenorocit la rangul de zeu: Zeul Suferinţei – dându-i în stăpânire Lumea.

Prin întunericul carlingii Camionului, Oxus sesizează încreţirea cutelor fine de la colţurile pleoapelor lui Wund.

Wund continuă:

— Creştinismul a fost opera lui Pavel din Tars – *fondatorul* Ordinului. Şi, fără el, crucea lui Cristos şi toată suferinţa Istoriei s-ar fi scufundat în mocirla fără nume a Beznei şi Neştiinţei care bântuie Planeta, şi planetele, şi Universul.

Cuvintele Marelui Magister al Ordinului par... da! incredibil! par o dovadă de Trădare! dacă nu a Ordinului şi faţă de Ordin, *oricum*, *prin* Riscul de a lua pe mâna sa Jocul, cu un curaj şi o lipsă de scrupule sau inhibiţii năucitoare.

Căci Wund, fără a trăda Ordinul, complota la modificarea sa din mers, metamorfozând şi aspectul, şi conţinutul Jocului, într-un gest de un orgoliu demiurgic, cu atât mai de neînţeles cu cât, pentru ochii Istoriei, el, Wund, nu avea să rămână nici cât rămăsese Pavel din Tars pentru creştinism. Fiindcă, aparent cel puţin, Wund se complăcea în postura de Juda faţă de toţi şi toate. Iuda Contrajocului fără Mărgele de Sticlă... Iar, în măsura în care Ordinul ar fi sesizat poziţia reală a Magistrului său (şi nu avea cum să n-o sesizeze!) Juda, şi al Jocului cu Mărgele de Sticlă...

— Cine eşti tu, Wund?

Şi, după o clipă de gândire, răspunsul:

— Ich bin ein gambler.

Şi ridicarea, într-un târziu, mândră, a frunţii.

Întuneric.

Linişte.

Taină.

O rhună.

— Mi se pare ciudat cât de scurtă este vederea, chiar şi în cazul unui Elik, aşa cum eşti tu, Oxus! Luând drumul suferinţei, asemeni modelului ce ţi l-ai ales, credeai că Eu nu ştiu nimic? Chiar ai fost convins de aiureala că gesturile tale sunt „libere”, în măsura în care-ţi izbuteau nişte modeste şotii pe seama Ordinului? Prea bine! Urmează-ţi Calea ta de Glorie şi Suferinţă! Dar, înainte de a ne despărţi (probabil pentru totdeauna), şi înainte de a te lăsa să-ţi guşti cenuşa amară a efemerei tale Victorii, *TREBUIE* să te fac să afli că pe tot parcursul evenimentelor care ne-au unit destinele, *Eu am ştiut, tot timpul, şi Cine eşti, şi de unde să te iau, şi ce faci, şi ce vei face, şi care îţi e rolul şi Jocul*. Iată, a sosit clipa când Vălul Maiei trebuie sfâşiat, ca să poţi întrezări, *în lumină*, realitatea ce te înconjoară! După asta poţi să te întorci la Calea suferinţei tale. Ştii unde îi găseşti pe ceilalţi trei Yamana-de-Sticlă?

Oxus face semn că da, prin întuneric.

Wund continuă.

— Ei te aşteaptă. Veţi forma pătratul triumviratului „etern”, cu Cel Plecat: pentagrama. „Etern”, în sensul în care poate pricepe un ghemados. Eu... mă întorc şi eu la modelul meu (ştii de unde să mă iei, da?) – care-mi luminează destinul prin noapte. Dar ţine minte că Adevăratul Fondator al Ordinului este Fariseul, nu Eroul! Şi spune-le tuturor Arhitecţilor Tăi să mă lase să fiu Trădător, fiindcă eu, Trădătorul, sunt Cel Adevărat. Voi, fiţi Incoruptibili! Dar ţineţi minte că nu prin Incoruptibilitatea voastră se obţin Victoriile cât Lumea şi se fondează Religiile Eterne; ci prin fariseul Pavel. Drum bun!

Wund activează bordul şi tastează pe mărgelele aprinse colorat. Portiera se ridică, flexată asemeni unei aripi. Wund coboară din cabină.

Oxus înfige lama cip-jockerului în mufa bordului şi Camionul decolează abrupt. Când pătrunde pe autostrada de plexită, îşi mai întoarce o dată privirea în urmă, prin geamul activat, către Lagărul FARC. Sub valul de ninsoare se mai distinge încă silueta bătută de vântul nemilos al perpetuei zile mohorâte ce acoperă Polul Inaccesibilităţii, până la Valea numită Deçepsion. Silueta unui Magister a cărui diabolică minte joacă iţele destinelor Planetei cu dezinvoltura unui gambler inegalabil, convins că în Ordinul în care slujeşte, nici măcar Magister Ludi nu este cu adevărat *Liber* în Joc. Printre sclavii aparenţelor înşelătoare, simple marionete *puse* să

interpreteze roluri de „stăpâni posedând”, printre Verticalii animaţi numai de trufiile lor mărunte şi călăuziţi de modele înşelătoare, Wund apare încă o dată în întreaga sa măreţie, urmându-şi nedezminţit şi puternic modelul teribil al fariseului Pavel – Il Fondator.

4

Wund a rămas în urma camionului ce demarează în mare viteză. Chiar şi după ce luminile de poziţie dispar în depărtare, Wund sfredeleşte eu ochii îngustaţi întunericul din ce în ce mai dens de sub norii de plumb. O fulguiala uşoară îi atinge faţa.

Strângându-şi împrejur rasa neagră, cu semnul Ordinului brodat în fir de aur, Wund porneşte cu pas agale spre sediu. Ajuns la portalul de sub efigia de metal a Ordinului, de sub bolta intrării se desprinde o umbră în mantie ecumenică, purtând însemnele Ordinului atârnate ca un pandantiv de metal, cu fluorescenţă artificială. În spate îl urmează un kregoritip.

Mesagerul se prezintă înaintea lui Wund, declinându-şi atribuţiile.

Wund zâmbeşte cinic.

— Cred că este vorba de o neînţelegere... rosteşte el.

În ochi îi sticleşte privirea mândră a unui Hirslandez. Zâmbetul din colţul gurii a devenit de-a dreptul maliţios.

— Nu, şopteşte stins egumenul. Nu-i nicio neînţelegere. Notele de plată cu care aţi achitat în FARC sunt calpe.

Wund pufneşte în râs.

— Ce prostie! Cum era să achit cu bani calpi când eu nu mai folosesc bani, şi au trecut mai bine de douăzeci de ani de când n-am mai achitat cu mâna mea...

Egumenul se mulţumeşte să repete acuzaţia.

— Aţi achitat cu conturi fără acoperire.

Este un egumen tânăr, cu păr rar, lung şi deschis la culoare. Vântul îi împinge-n ochi şuviţele ude.

— Eşti nebun? îl întreabă Wund, simţindu-şi, sub faldurile togăi, mâinile răcindu-i-se brusc.

Rămân o vreme aşa, ochi în ochi: Wund - un Magister din Hirsland, egumenul – aparent docil – dar Wund ştie că numai „aparent”, fiindcă dincolo de aerul blazat şi obosit al Mesagerului se ascundea inflexibilitatea de oţel nemilos a Ordinului.

— Pot lua legătura cu W? întreabă Wund.

— Desigur, aprobă celălalt, netulburat. Dar, dacă-mi permiteţi v-aş atrage atenţia asupra faptului că „filiera” dumneavoastră de interconexiune a fost suspendată... (îşi priveşte ceasul de la mână)... de o oră şi cincisprezece minute. W nu vă mai recunoaşte. Codul dumneavoastră nu mai există în prezent.

— Hirslandul? întreabă Wund.

— Hirslandul şi-a retras punţile care duc spre el.

Într-adevăr, când Wund formă cifrul de pătrundere, nu mai recepţionă decât tonul prelung, vestindu-l fără tăgadă că pentru codul său căile se închiseseră.

— Auzi tu! pufneşte Wund, parcă indignat – parcă înciudat, „Bani calpi”! Ce idee să destitui un Magister în felul ăsta...

Sub rasa neagră, cu semnul Ordinului brodat cu fir de aur, piatra inelului răsucită brusc, declanşează perforatorul. Wund se strâmbă un pic la pătrunderea sărurilor.

Livid, se sprijină în cădere cu mâna de umărul egumenului. Buzele livide rânjesc sardonic atunci când încearcă să-i şuiere Mesagerului:

— Ce idee! Să ucizi o roză înfigând-o în proprii-i ghimpi!

Peste trupul prăbuşit zăpada se cerne abundent, ca un roi de fluturi albi, luminoşi. Ca frunzele unui arbore până la Cer, lovit de Iarna arborilor până la Cer

De peste lume, o inimă de plexită bate Il Requerimento.

5

Camionul levitează pe banda de plexită a autostrăzii. Cu viteza de croazieră de 350. Phreeria defilează, cu quihoul ei monoton.

La trecerea din Deçepsion pe Dorsala de'l Fuego se zăresc, la numai câteva sute de metri, valurile Oceanului lovind în ţărmul stâncos, mâncat de fiorduri adânci. Apa albastră este brăzdată de dunga verde-neagră desemnând Golfstreamul, asemeni unui fluviu uriaş, antrenând şi dirijând masele către bifurcaţia de unde Oiaşiwo şi Kuroşiwo se despart, asemeni unei limbi de şarpe, în două braţe atotcuprinzătoare.

Apoi, Oceanul se-ndepărtează. Plaja de nisip galben, spălat de valurile albastre şi limpezi, se transformă într-o sahară înconjurând autostrada de pretutindeni.

După încă o oră de zbor pe sub cei doi sori cu lumină polarizată, strălucind simultan, unul violet şi celălalt roşu – în stânga şi în dreapta soarelui galben al Nordului, ridicându-se parcă direct din pustie deasupra autostrăzii (în zona intitulată „The Land of Evermorning”), camionul pătrunde în Zona de Conflict. Mlaştina N urcă rapid împrejur, până la x 170 000. Deşi terasamentul autostrăzii a fost ocolit de lupte, de ambele părţi ale drumului se ridică Ruinele, parte dintre ele intacte, zgâriind cerul senin cu betonul lor elastic, sclipind asemeni osemintelor unei fosile cât Continentul.

Şi, dintr-odată, Oxus **vede**!

Elik!

Din înalturi, Pasărea transparentă se prăbuşeşte către el cu o viteză colosală. Oxus îi simte sufletul fierbinte în ceafă.

Timpul s-a oprit.

Grăuntele de nisip pluteşte lin prin Clepsidră.

Ceva mai încolo, Camionul, lovit de trăznetul din înalturi se desface-n cioburi de timp ce-i trec vâjâind pe *la urechi.*

Oxus îşi fereşte fruntea din calea...

Se simte străpuns de raza unui curent de inducţie ce-l străbate în sensul invers al Fluviului.

Sunt un semiconductor prin care Informaţia se scurge recesiv. Un punct nodal prin care Nimic se varsă în Nimic – o Deltă în care Fluviul, venind şi dintr-o parte, şi din cealaltă...

Doamne! ce mă fac?

Fără cip-jocker n-am nicio şansă!

Sunt pierdut!

Fluviul trece, revărsându-se prin el, din generaţie în generaţie, din Angekok în Angekok, deşteptând Viitorul, dezvăluindu-l...

Ştiu! Cip-jockerul atrage Pasărea Furtunilor din înalturi! Fluxul Informaţiei şi Jocul Mărgelelor străluminate de Sticlă, pe care LE VEDE CONDORUL DIN CERUL LUI, atrăgându-l magnetic – un paratrăznet către care se prăbuşeşte...

Il Condor!

În spatele ochilor electronici, chipul tatuat al Celui alături de care...

Stupid! Absurd! Să te sfârtece tocmai Acela alături de care ai suferit şi luptat, fratele întru suferinţă, ghemados amărât ca şi tine, rătăcitor prin Valea numită Deçepsion, incapabil să întrezărească Destinul şi duşmanii adevăraţi, spre a-i deosebi de prieteni, viaţa adevărată de moarte...

Înjurând printre dinţii strânşi, degetele îi aleargă febril pe tastele cip-jockerului. LED-urile se aprind şi se sting în jocul lor fulgerător ce atrage Condorul din înalturi.

Camionul încetineşte.

Oxus sare, dându-se de-a rostogolul peste terasamentul înalt.

Se ridică de pe jos printre ruine.

Vehicolul se îndepărtează din ce în ce mai departe de...

Cât mai departe! îi ordonă Oxus cu glasul minţii.

Condorul se prăbuşeşte...

Lamina orbitoare străfulgeră, spărgând cristalul clipei.

Timpul se prelinge ameţitor printre degete – nisip furat de Fluviul tulbure şi mâlos.

Rio de la Plata, târându-şi, pestilenţial, apele printre leneşi sicomori dintre care străbate chemarea lui Homo Sapiens...

...din generaţie în generaţie, din Angekok în Angekok, tot mai adânc în Istorie.

Văd!

Elik!

Pot privi în Viitor şi în trecut până foarte departe, mult mai departe decât adineauri. Ginte de ginte, familii de familii de ghemados, de Kam, de Angekok, de-a lungul Istoriei, cuprinşi de Qaumaneq, dirijând paşii Cunoaşterii către El, prin care Informaţia se scurge Recesiv, ca printr-un nod spaţio-temporal.

Tam-tamul de departe răbufneşte, răpăind un Ritm anume:

Ei, băieţi, trebuie să vă decideţi: sau o Revoluţie însângerată, sau un nou Semn urcat pe Căpăţâna...

O punte, un Pod, peste Căpăţâna de Piatră,

Un Pod desfăcându-şi arcurile în cinci braţe.

Un pod sprijinit pe Şase puncte: unul Sus,

Unul în W.

Şi trei în Nord.

El fiind punctul în care fluxul negentropic se sintetiza, revărsându-se prin pieptul său (lovit de sticlirea mitralierei tahionice) şi cuplându-l într-o sinapsă cât Lumea, pe care-o comprehendează.

Pot! Vreau!

Cortexul său emite pe lungimea de undă a emisiei Jocului şi recepţionează pe aceeaşi lungime de undă, oglindind Semnul şi

descifrându-l. Şi totul stă sub Semnul Jocului: Trecut, Prezent şi Viitor. Semnul Jocului este peste tot:

TAUTONIKE

Leul Victoriei Da Vinci!

In hoc signo vinces!

Şiragurile cu mătăniile Mărgelelor se desfac rostogolite din caier într-un curcubeu în care schema se identifică, deconspirându-şi structurile, armoniile şi dizarmoniile, acordurile şi dezacordurile, până când strălucirea atinge pragul, dincolo de care Organicul nu mai rezistă şi Oxus cade-n genunchi urlând şi se rostogoleşte, zvârcolindu-se ca un vierme sub Focul Etern.

Un nod spaţiotemporal!

TAUTONIKE!

Iată structura Jocului, piesa cu piesă, cip cu cip, mărgică de mărgică, identificate: **Nominalizate**! Integrate în schema de asamblare împânzind Planeta.

Fiecare dintre Ei, identificat *nominal:* şiruri de nume: miliarde de nume ale înaltei Conspiraţii, poziţionaţi, localizaţi planetar, spaţial şi temporal, fiecare cu funcţia, codul şi rolul său individual.

M-au ras! îi trece prin minte.

M-au ras! Nu mai am nicio şansă!

Ceea ce am aflat este cu mult mai presus de o violare a Fondului Intangibil Ultrasecret. M-au ras.

Trec prin el, deconspirate, toate mlaştinile subterane, Sensul şi Mijloacele prin care, cu o forţă de pătrundere şi înţelegere inumane, îi identifică pe toţi, mărgică de mărgică, deconspiraţi cu locul şi **Numele** fiecăruia în schema de ansamblu.

Ştie, acum, tot ceea ce Ordinul ascunde. Fiecare resort, fiecare ghirlandă, fiecare matrapazlâc.

Toate firele vin şi pleacă trecându-i prin mâini: un Ţesător, un Paing!

Întregul Joc se fofilează prin el ca printr-o Suveică, ţesând pânza Podului cu *patru* picioare sprijinindu-se pe Planeta ***a treia***, şi cu *al cincilea* în Cosmos.

El este adevăratul Magister Ludi!

Şi Oxus înţelege, dintr-odată, de ce se temuseră şi se temeau de El.

W nu era decât o mistificare, o înscenare. Magister Ludi nu era Magister Ludi. Succesiunea fusese răstălmăcită şi, de aceea, Ordinea

firească a Ordinului se transformase în Dezordinea care domnea, antrenând Golfstreamul într-un Război Limitat la scară planetară. A Treia Pace Mondială. Şi Războiul ei iezuit.

Ordinul stăpânind Lumea, stăpânit de dezordine – nu era decât un Şarpe cu două capete: Oiaşiwo şi Kuroşiwo, luptându-se între ele.

Un Ordin corupt. O greşeală de neiertat.

Pe ecranul minţii, lista numelor şi titulaturilor, poziţiilor şi angrenărilor, se succede cu o repeziciune de necrezut.

Iată Sistemul de promovare răsturnat într-o învălmăşală iraţională! Nimic nu mai înseamnă nimic. Muzica a degenerat în dizarmonia cacofoniei caricaturale şi, prin Orga Istoriei, marşul dodecafonic se înalţă cu intonaţii de şansonetă şi vodevil melodramatic într-un scherzo dizgraţios.

Camionul a ajuns la marginea Orizontului, un punct în zare.

Vuietul Condorului trece pe deasupra lui Oxus ca un val, azvârlindu-l peste cap prin mocirla câmpului de luptă al Mlaştinii N.

O *nanosecundă.*

Mitralierele cu implozie în Spaţiul-Timp se concentrează asupra autostrăzii, dizlocând aşchii de Istorie, ale căror schije rătăcite rănesc de moarte Planeta.

Fluxul tahionic spulberă Camionul, sfâşiind Vălul Maiei.

Atins de o reflexie refractată de siliul parbrizului, Oxus dispare, apare, dispare, Fluctuează prin hăul nanosecundei cât Universul.

Informaţia se scurge prin el cu viteză hiperluminică, Recesând în Istorie, din generaţie în generaţie, tot mai departe şi mai adânc pe Fluviul Golfstreamului, din vraci în vraci, din medicin-man în medicin-man, din răstignit în răstignit, din ghemados în ghemados târându-şi paşii, prin nisipul pustiei – până sub fruntea cromagnonului. Formând un Ordin cât o con-freerie mondială şi deşteptând *avant-la-lettre* Cântecul Jocului în Semnul Ordinii Ordinului.

M-au ras! îşi repetă Oxus, dizlocându-se prin Timp.

E cutremurat de o groază atavică fără nume, ridicându-i blana pe ceafă.

Şi, totodată, un clocot formidabil urcă-n el: şi râs şi plâns în acelaşi timp; un hohot cât lumea:

I-am ras! Pe Dumnezeul meu: i-am ras!

Lumina tahionică arde-n el mai presus de materie, dezvăluindu-i sensul Semnului său în Istoria asta fără sens: **un nod spaţio-temporal** prin care jocul curge şi într-un sens şi în celălalt.

Ei, băieţi, trebuie să vă decideţi între o însângerată Revoluţie şi un Nou Semn!

Funcţia Istoriei se materializează în hiperbola unei ecuaţii de gradul al doilea, admiţând doar două soluţii: una spulberând Sancta Hermandad a Dezordinii Ordinului (în cazul în care Mărgica Nodală Oxus era eliminată de pe tablă – şi de *aceea* trebuie el sa rămână un simplu ghemados, dar nu să *dispară),* sau...

Ei bine, să vedem ce vor fi dispuşi să-mi ofere ca să-mi ţin gura? Să vedem cu ce o să încerce să mă tenteze! Care-şi închipuie Ei că este preţul unui Magister Ludi?

Vreau şi pot!

Deasupra mizeriei planetare, Semnul: TAUTONIKE!

Oxus nu mai simte nici teamă, nici resentiment, ci doar lasă să treacă printr-însul Forţa şi Măreţia fără egal.

N-au ce să-mi facă!

Dacă ar fi să mă răstignească – pe ei înşişi s-ar răstigni – declanşând Contrajocul fără Mărgele de Sticlă, capabili să spulbere Ordinul ca pe nimic.

Să fie ei ai dracului dacă mai au vreo scăpare din clenciul ăsta!

Nanosecunda a trecut. Timpul şi-a reluat curgerea.

Oxus, înecându-se în tusea însângerată, scoate din buzunarul combinezonului autonom sfâşiat şi plin de mocirla N o frunză de quiho.

Câteva clipe mai târziu, un ghemados mestecând quiho aleargă cu salturi prelungi de-a lungul autostrăzii de plexită. Paşii lui trec prin Timp, înapoi, prin Istorie.

„Un om poate rătăci o viaţă întreagă fără sens în perimetrul meschin a zece, sau cinci, sau chiar trei metri pătraţi de hăţiş de quiho, fără să plece de nicăieri şi fără să ajungă nicăieri. În schimb, fie şi un nenorocit de ghemados ca tine, în pielea goală şi cu mâinile goale, dacă e purtat înainte de un scop limpede, poate străbate Pământul de la un Pol la celălalt, supravieţuind traversării Zonei de Conflict”, încearcă Oxus să-şi retrezească în minte cuvintele Trădătorului Wund.

Întorcându-se prin Istorie, ar stinge focar cu focar, pe unde trece, Stelele Războiului. Ar stinge focarele de Conflict, asemenea unor lumânări suflate de vântul nemilos al fluxului tahionic scurgându-i-se prin vine.

6

Aleargă întruna, de zile şi nopţi în şir, urmând firul invizibil al pulsului inimii imense de plexită.

Străbate pampasurile din sud, printre oraşele ruinate. Traversează Deşertul Pădurilor defrişate de culturile de citrice, cafea, manioc şi bumbac.

Cerul de deasupra capului e de aramă şi pământul de dedesubt, de fier. În loc de ploaie, praf şi pulbere se scutură din cer peste tine, până când eşti nimicit. Incursiunile Delfinilor au instaurat, iar şi iar, în aceste locuri, teribila Pax Corporationes asupra teritoriilor Conflagraţiei. *Un popor necunoscut mănâncă rodul pământului şi tot venitul lucrului tău, şi în toate zilele eşti apăsat şi zdrobit. Priveliştea pe care o ai sub ochi te face să înnebuneşti.*

Pan-Continental

Se înserează peste muşuroaiele terne ale munţilor năruiţi. Locurile vechilor cariere de exploatare sunt marcate de hârburile maşinilor.

Dacă te opreşti să asculţi, auzi geamătul pământului surpându-se sub propria greutate, din pricina nenumăratelor galerii ce-l sfredelesc pe dinăuntru[8].

Prima zi fără quiho.

A doua zi fără quiho.

Cea mai chinuitoare este setea.

A treia zi fără quiho.

De la mare distanţă, ceva ca o casă. O casă ca „pe timpuri”, cu acoperiş roşu de ţiglă şi ferestre pătrate, cu geamuri deasupra pridvorului de lemn dominând autostrada.

Oxus se apropie.

Nu mai aleargă. Abia-şi mai mişcă picioarele însângerate.

Nu e o casă, ci doar o „construcţie” din cutii de carton ondulat; mai păstrând încă etichetele cu marca firmelor producătoare: Generale Pacific's, Teritorial Planet, Mondial Shop, Informundia.

Se opreşte înaintea casei de carton. Dinăuntru răzbate o voce cristalină:

— Come in!

Vocea-i pare cunoscută. Face un pas înainte, dar locatara căsuţei de carton îi iese în intâmpinare:

— Why the hell are you so late?

Oxus o urmăreşte fascinat. Femeia seamănă înnebunitor de bine cu Startwan, numai că în soarele apusului tropical, conferindu-i tenului albicios o străluminare interioară, uşor roşiatică, pare şi mai frumoasă. E îmbrăcată într-o rochie înnădită din petice şi zdrenţe decolorate din diferite materiale. Ţesătura se destramă pe pulpe, deasupra picioarelor pe care muşchii joacă sub pielea bronzată de soarele crud.

— Of, doamne! exclamă ea. Tu erai? Haide, intră! Ţi-am pregătit ceva de mâncare.

Oxus trece pragul scund al casei din cutii de ambalaj, plecând capul să nu le dărâme pe cele de deasupra. Picioarele-i tremură.

Startwan, rosteşte stins. Femeia se întoarce către el, zâmbind:

— Yes, darling. Tu eşti?

— Dar tu cine crezi?

Pe o masă din cutii de carton îl aşteaptă, desfăşurat, un adevărat festin de prefabricate.

Oxus se lasă greu pe cutia aşezată ca scaun şi înfulecă din fulgii de ovăz.

— Doamne, cât eşti de frumoasă! şopteşte.

Dă la o parte cutia de fulgi şi o întreabă dacă ştie încotro a plecat şi ce planuri nutreşte.

— Da, răspunde Startwan fără şovăire.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi tu?

— Voi merge cu tine, desigur.

O strânge la piept. Dar când ea se împinge prea tare, o îndepărtează ca pe o bolnavă devenită fragilă.

— Ce ţi-e? îl întreabă ea nedumerită.

— Mă gândesc să nu-ţi facă rău... murmură Oxus, ruşinat.

Startwan izbucneşte-n râs.

— Prostule! strigă ea.

— Nu? întrebă Oxus, neîncrezător.

— Sigur că nu!

O strânge în braţe. Pentru prima dată remarcă dimineaţa orbitoare care-a expodat dincolo de ferestrele goale ale speluncii. Din mocirla câmpului mijeşte-o iarbă scurtă de-un verde-broască. Iar pe cerul senin, printre stelele cerului de iulie, soarele sclipeşte ca o mărgică incandescentă, multicoloră.

7

Vor pătrunde în Middle Land ţinându-se de mână. Vor răzbate prin forfota de la Puerta de'l Sol şi se vor strecura anevoie până la Controlorul de Trafic. Oxus se va identifica, tremurând de emoţie, spunându-şi că aici şi acum se dă proba de foc a întregului său raţionament şi, mai mult, a întregii sale vieţi şi a celei care...

— Oxus. Esland. Serenda. Colaborando?

Vântul răvăşeşte funambulesc crizantema neagră sub roiul fluturilor-de-lumină vestind apropierea Phreeriei de quiho.

---

[7] Tot bocetul bătrânului Quingaguh reprezintă o compilaţie din mai multe surse, cu precădere Eduardo Galeano, Marx şi legende irkute şi semite.

[8] Porţiune de texte compilate în viziune gen Ed. Galeano.

SFÂRŞIT LEGENDA

Aceasta este legenda corăbierilor fluxurilor tahionice, cuprinsă în tradiţia electronică a Staţiilor Spaţiale Autonome şi a Condorilor:

Dincolo de cele mai îndepărtate galaxii şi dincolo de quasarii Universului Neîmplinirii şi Deconstrucţiei, acolo unde, atunci când priveşti, nu se mai zăreşte Mai-Departe – este Spatele Corăbierului Ayu-Toyon, pupa uriaşei sale ambarcaţiuni îndepărtându-se cu aripile velelor umflate de curenţii fluxurilor tahionice.

Dincolo de cele din urmă stele ale Cerului, dincolo de Lumea Lumilor şi de Universul Universurilor, o Corabie Imensă de Spaţiu-Timp despică etern Oceanul, purtată de aripile umflate de curenţii Energiilor Înalte.

Ayu-Toyon este Corăbierul fluxurilor tahionice. O fiinţă plurală, cu nenumărate trupuri şi întrupări. Staţia Autonomă despicând Eternitatea – Marele Condor.

Ayu-Toyon şi-a început călătoria cu 9,5 miliarde de ani în urmă. Pe atunci Universul nu exista încă şi Spaţiul era pustiu. Materia şi Energia se aflau concentrate într-un singur punct infinitezimal.

Ayu-Toyon a izbucnit atunci, umflându-şi pânzele de fluxurile tahionice. Întregul Univers nu este decât cenuşa presărată de el în Abisuri în urma Marelui său Zbor.

Ayu-Toyon este o ecuaţie care nu respectă constanta barionică 1. Pentru Ayu-Toyon timpul curge invers. Călătorul Spaţiului Fără Hotar nu este o sărmană manifestare energotrofă captivă într-o sferă închisă a cărei lege supremă se supune entropiei tirane ce înlănţuie. Ayu-Toyon, civilizaţia tahionică, se înfruptă din însuşi Apeironul iniţial, cu enthalpie zero.

Pentru Ayu-Toyon, Spaţiul se deschide-n cale-i negentropic. Acolo unde noi nu percepem decât Absenţă, întuneric şi Frig, pentru Ayu-Toyon se întinde Oceanul Cald şi Blând al Luminii. Fiindcă Ayu-Toyon nu depinde, înlănţuit de energia şi materia pe care le consumă din mediu spre a transmuta, asemeni Viermelui, materia coruptă în Informaţie, ci el este Informaţia, răspândindu-se într-o Nesfârşită Călătorie, însămânţând Abisul în trecerea sa, cu stele, quasari, cu sori, cu lumi, într-un nesecat altruism al Abundenţei, risipite în urmă după ce le-a fericit pentru o clipă cu naşterea străluminată dintru sine, printr-o fermecată Phreerie.

De aceea, Corăbierului i se mai spune şi „Semănătorul”.

Trecerea lui Ayu-Toyon este strălucitoare. Însă în urma sa, scânteile se sting treptat, şi peste cenuşa risipită de vânt se aşterne iar întunericul rece.

Locul şi Locurile vizitate de Corăbierul fluxurilor tahionice sunt numite Phreeria de lumină şi abundenţă, de pace şi încântată Ordine: Il Paraiso en el Nuovo Mondo: una isola muy hermosa.

Trecerea sa este tot înainte.

Şi universul este Calea deja străbătută de pescarul scoţând din Ocean Tinereţea şi Fericirea Fierbinţilor Lumi, ca pe nişte peşti multicolori.

Şi fiindcă trupul Corăbierului este infinit, pentru Corăbier Infinitul nu este infinit, şi el se va mai întoarce cândva prin locurile pe unde a trecut. Ayu-Toyon este cel ce a fost mai întâi şi cel ce se va întoarce pe urmă.

Şi când Ayu-Toyon va trece din nou printre ruinele lumilor în declin, el va apare asemeni unei a doua Tinereţi fără Bătrâneţe şi Vieţi fără de Moarte, întorcând cu mâinile goale Roata Timpului înapoi – se va spune că toată suferinţa şi amarul s-au stins şi că Nunta poate începe, că a venit Mirele, şi Mireasa, iat-o, *îl* aşteaptă gătită „cu steluţe mii şi stele făclii”. „Soarele şi Luna i-or ţine cununa, şi i-or sta florari meşteri făcliari”.

Când Ayu-Toyon va trece din nou prin Calea Lactee, stelele stinse de mult vor înflori iarăşi şi focul Viu va ţâşni din cenuşa rece a vetrei stinse.

Când Ayu-Toyon se va întoarce, Vitejii, Curajoşii, Cei Bravi, Eroii, se vor ridica pentru a se reîntâlni cu Gloria şi Fericirea, în Lumină.

Fiindcă pe lume, totul este destinat Stingerii şi Morţii, iar din tot ce s-a strâns şi adunat cu suferinţă, nemoştenindu-se nimic înaintea lui Ayu-Toyon. În urma ta rămâne un singur lucru:

CURAJUL!

TAUTONIKE.

POSTFAŢĂ

Una dintre coordonatele „Epocii” a fost megalomania. Care s-a păstrat şi, uneori, chiar amplificat, şi după ’89. La nivel arhitectonic, simptomatice sunt construcţiile hipertrofiate tip Palatul Victoria Socialismului (asupra întregului popor) şi Magistrala Albastră a Canalului Morţii, iar postR, prin mega-storie-uri şi proiecte de Şantiere ale Tineretului pe Lună. Iar economic – miliardele inflaţioniste ale anilor ’90.

Cultural, grandomania asta s-a manifestat prin pretenţia promotorilor şi activiştilor culturali să se scrie romane, de preferinţă romane-fluviu, „trilogii” şi alte astfel de opere... neterminate, după modelul marilor culturi, unor autori care nu reuşeau să găsească debuşeu de publicare nici măcar pentru textele scurte sau nuvelele lor.

În anii ‘80, singurul spaţiu sigur dedicat literaturii de inspiraţie imaginară rămăsese Almanahul Anticipaţia. Care prefera însă romanelor originale româneşti traducerile din alte literaturi.

Phreeria a fost scrisă cu speranţa naivă de a o vedea publicată acolo – ca o excepţie. După debutul meu cu Aporisticon, în 1980, redactorii de la Colecţia Fantastic-Club a Editurii Albatros amânaseră sine-die o altă colaborare a mea cu ei, fiindcă nu aveau în planul editorial decât un titlu pe an, acoperit în perspectivă pentru câteva zeci de ani de numele „tinerilor autori” şi ale „scriitorilor consacraţi” din Uniunea Scriitorilor, care aveau dreptul oficial la prioritate de publicare – iar eu nu eram membru USR, încă, fiindcă nu se putea intra acolo decât cu aprobarea personală a „conducerii de Partid”, după „Discursul de la Mangalia” din anii ‘70. Fusese dat şi un Decret-Lege în acest sens.

După ce am scris acest roman-epopee, am stat cu el în sertar ani de zile. Aproape că nu mai aveam nicio speranţă că va mai apărea vreodată. Şi mă simţeam dezabuzat – cu cât trecea vremea de la momentul scrierii lui, cu atât el se devaloriza, încetând să mai fie o probă de imaginaţie concludentă. SF-ul are, după părerea mea, ca şi textul jurnalistic „de actualitate”, rata cea mai mare de devalorizare în raport cu trecerea timpului, din toată beletristica. Generaţiile tehnologice sunt cam de 20 de ani şi tind să se accelereze la 10 în condiţiile Revoluţiei Ştiinţifice şi Tehnologice. O previziune SF scrisă cu 10 ani în urmă devine desuetă prin schimbarea

contextului tehnologic de referinţă. De exemplu, în Anul 2000 al marelui vizionar Jules Verne cu 100 de ani în urmă, în 2000 s-ar mai scrie cu... pana de gâscă a perioadei când autorul acestui text de prospectivă imaginară l-a conceput. Acestea sunt limitele imaginaţiei fiecăruia dintre noi, oricât „geniu” s-ar spune că avem...

În 1990, însă, după „evenimente”, am fost primit, în sfârşit, în USR. Luasem, deja, al doilea premiu EuroCon, în Franţa (primul, din 89, fusese cel de la SociConul de la Moscova). Ca „membru stagiar” al USR trebuia să mai public o carte pe parcursul următorului an, pentru „confirmarea” mea ca „scriitor consacrat”. Şi cum tocmai se înfiiţase la Galaţi o nouă editură, „privată” (probabil tot sub pulpana Statului, ca şi Nemira), Mironov, pe atunci proaspăt redactor-şef la Anticipaţia) m-a solicitat, şi a fost să fie Phreeria cartea consacrării mele.

Editată în grabă, ediţia Porto-Franco a avut multe defecţiuni de corectură. Redusesem, ca să se înscrie într-un format de carte normal, textul iniţial, ceva mai stufos şi ortografiat în manieră poematică modernă, cu fracturi de vers, şi îi schimbasem tehnoredactarea de „roman modern” cu una standard. Dar întrucât nu mi s-a oferit posibilitatea de a conlucra şi la corectura finală, cartea a rămas cu o serie de defecte de editare (pe care prezenta ediţie le-a „îmbunătăţit”).

Am fost bucuros aflând că ediţia de câteva zeci de mii de exemplare s-a vândut repede şi complet. Mă temeam, în condiţiile noi de piaţă, să nu fiu compromis de o proastă vânzare (pe atunci nu funcţiona încă Legea Falimentului, dar multe dintre „gloriile” de dinainte de 89 s-au „desumflat” catastrofal şi penibil o dată cu moartea sistemului de propagandă centralizat şi politizat ceauşist).

Scrisă în perioada de imediat după scurtul şi neplăcutul contact involuntar pe care l-am avut cu Fabrica de Armament, ca angajat al ei, această carte oglindeşte în mod fantasmagoric şi litarar experienţa personală avută, şi a fost interpretată, încă de la început, ca o parabolă critică, aluzivă politic şi dizidentă la realităţile contemporane. Ceea ce, desigur, a îngreunat apariţia ei.

Mihail Grămescu

15 iulie 2010

WHO IS WHO

BIO-BIBLIOGRAFIE furnizată special pentru această colecţie de către Enciclopediile Hübners

P.: Laborant, Consilier editorial, Scriitor; N.: Bucureşti, 16.02.1951; Pă.: Haralambie şi Alexandra Beatrice; SI.: Grămescu-străbunic patern, Boier, Paharnic la curtea lui Ştefan cel Mare, Stan Grămescu-General al lui Tudor Vladimirescu, Baba Novac, Fam. Kiseleff – pe linie maternă, Regentul P. Kiseleff, Adriana Kiseleff – Miss România în anii '30, secretara scriitorului Cezar Petrescu; IS.: 1974 Şc. Postliceală de laboranţi de determinări fizico-chimice, Uniunea Scriitorilor din România (1989), Atestat Cons. Editorial de Min. Culturii (1993); C.: 1965 Rev. „Aripi" 1967 Lic. „Matei Basarab", 1970–71 Debut oficial în „Luceafărul", 1973–81 Ajutor bibliotecar Biblioteca Centrală de Stat, 1981–89 Laborant Inst. de Cercet. şi Proiectare a Ind. Lemnului, Inst. de Cercet. şi Amenaj. Silvice, 1981 Operator chimist Biofarm, 1983 Debut editorial „Aporisticon", 1983–89 Colab. la vol. colective, 1990–95 Laborant Dispecerat tehnic Piscină Hotel „Bucureşti", Secretar de redacţie, Redactor, Corector rev. „Proprietarul", „Ştiinţă şi tehnică", „Anticipaţia", „Adevărul", „Radio_nova 5,5", „Jurnalul SF", Ed. „Hyperion", din 1993 Pensionat medical, Consilier editorial la numeroase titluri apărute la ed. „Hyperion", Delegat al României la Fest. „EuroCon" Glasgow (1994), Vilnius (1995), editor; Realizator, cu Adina Lipai, al colecţiei anuale „Fantasticul Mileniului III" pt. Ed. „Granada" (2003–2009), Tradus în maghiară, sârbă, franceză, rusă, germană, engleză, Membru fondator la Cenaclurile literare „Pi", „Solaris", „ProspectArt", „String", „Armonii Baroq" ş.a.; Pb.: Autor 14 vol. autor: „Moara de apă" (1989), „Săritorii în gol" (1994), „Phreeria" (1991), „Pleniţa memoriei noastre" (1997), „Cioburi de înger" (1999), „Comunicare prin Juxtapunere" (2000), „Ildiko" (2001), „Răzbunarea Yvonei" (2001), „Căderea" (2003), „Premiera" teatru (2004), „Iritaţia" (2005), „Lumină antisolară" (2006), „Ж" (2008); colab. cu proză, versuri, grafică la rev. „Luceafărul", „România Literară", „Steaua", „Convorbiri Literare", „Dialog", „Contact între civilizaţii", „Anticipaţia", „Quasar", „Viaţa românească", „Cinema", „Astra", „ArtPanorama", „Contemporanul", „Libertatea", „Opinia studenţească", „Conexiuni", „Ştiinţă şi tehnică", „Jurnalul SF", „The

Romanian Echo” (SUA) şi în publicaţii SF, Colab. la Radio România, Radio Bucureşti, TVR, „Antena 1 Suceava” ş.a.; Pr.: Premiul pt. poezie cenacluri SF (1975) Târgovişte (1977), Premiul USR (1978), Premiile rev. „Ştiinţă şi Tehnică” (1982–1992), Premiul Radio Contact (1990), Premiul SociCon Moscova (1989), Premiul SESF EuroCon Franţa (1990); M.: USR, Asoc. Bucureşti, C.O.P.I.R.O.; H.: şah, bridge, table, SF; L.: franceză, engleză;

NOTĂ: Fiecare personalitate a cărei biografie este publicată într-una dintre lucrările din seria Hübners Who is Who a atins performanţe deosebite în plan personal şi profesional în diferite domenii.

Fiecare menţiune reprezintă onorarea unui individ. Toate menţiunile şi performanţele deosebite luate împreună, redau o imagine a dezvoltării ţării respective şi documentează la nivel general chiar şi o parte din istoria recentă a Europei.

Cărtile Eagle Publishing House pot fi achiziţionate prin librăria Amazon.com (pentru comenzi internaţionale), în format print sau versiune electronică pentru utilitarul KINDLE. Pentru livrări în România, achiziţiile se vor face prin precomandă pe websitul editurii, numai pentru versiunea de print.

Puteţi comanda cărţile din colecţia *Seniorii Imaginaţiei* accesând www.edituravirtuala.ro

Retailer exclusiv în România: www.cartiabc.ro

Pe website-ul editurii titlurile sunt disponibile pentru livrare în data de 15, la fiecare 2 luni (lunile pare din an).

IMPORTANT: Sunt livrate numai titlurile preplătite. Pentru proceduri, accesaţi paginile explicative din website.

Titlurile Editurii Eagle NU SUNT DISPONIBILE la distribuitorii locali şi numai ocazional vor fi disponibile în alte librării virtuale.

Pentru cunoscători: un număr limitat de titluri vor fi disponibile la vânzare directă prin librarul Haralambie Ionescu (Bebe).

Cod: 1|RO|SF|1991|001

Codificarea volumelor din Colecţia „Seniorii imaginaţiei – integrala Science Fiction & Fantasy” (Legenda:)

Prima cifră: 1-Ficţiune, 2-Non-Ficţiune

Primul grup de litere: AA - antologie cu autori diferiţi, VA - volum de autor, RO – roman, NV – nuvelă

Al doilea grup de litere: FA – fantastic, SF – science fiction, FY – fantasy, PO – poezie, HR – horror, TH – thriller, ES – eseuri, CT – critică şi

teorie, PS – popularizare ştiinţă, DV – diverse: interviuri, articole, biografii

Primul grup de cifre: Anul ediţiei princeps

Al doilea grup de cifre: Numărul curent al cărţii în colecţie

Phreeria, Mihail Grămescu

Eagle Publishing House, Ediţia 2010

Format: 5,5 x 8,5 inci (139,7 x 215,9 mm), 1 volum

Număr de pagini: 184

Eagle Creative Associates S.R.L.

Sediu social: Str. Berzei nr. 17, et.1, ap.2, sector 1 Bucureşti

Tel.: (+40) 755335237, Fax: (40) 318 178309

Adresa poştală: O.P. 49, C.P. 59, Sector 2, Bucureşti

E-mail: office@edituravirtuala.ro